

CA ÎNTR'O POVESTE DIN O MIE ȘI UNA DE NOPTI

Nizamul din Haiderabad își trimite copiii în peștera unde se află tezaurul său, păzit de lei și șerpi, și-i lasă să-și ia de acolo ca dar de nuntă tot ceea ce-i ispitește.

decat de o forță magică să iasă cu bijuteriile, pe cari le-a luat, dar copiii noștri când ajung aci cu lectura, sunt siguri că ei ar fi procedat mai bine. În povestea lui Aladin și a lămpii sale fermecate, ni se spune că vrăjitorul aprinde niște bețișoare și aruncă în foc un parfum, care ridică un fum gros. Când acesta se împrăștie, Aladin lovește o piatră pătrată, cu un inel de bronz în centru. Vrăjitorul ridică piatră și deschide astfel drumul într'un puț. „Coboară — spune vrăjitorul — și când vei fi ajuns la capătul scărilor vei vedea o ușă deschisă, care duce în trei încăperi ce dau dintr'una într'alta și care sunt pline cu aur și argint. Bagă de seamă însă, să nu te atingi de aceste bogății. „În cea de-a treia cameră, se află o ușă, care duce într'o gră-

dină plină de pomi încărcati de fructe. Mergi drept înainte, pe cărarea pe care o vei vedea căci ea te va duce la o scară cu cincizeci de trepte, în vârful căreia se află o terasă. Când vei fi ajuns pe terasă, vei vedea o firidă, în care se află o lămpă aprinsă. Ia lămpa, stinge-o și adu-mi-o mie.”

Aladin găsi cele trei încăperi și trecu prin ele în grădină, urmându-și drumul mai departe spre terasă. Luă lămpa, care sta aprinsă în firidă o stinsă și-i vărsă uleiul vărind-o apoi în sân. La întoarcere, se opri în grădină, spre a privi mai bine fructele. Fiecare arbore purta fructe de o altă culoare.

Unele erau albe, altele transparente și scânteietoare; altele roșii, verzi, albastre sau violete... Fructele albe erau perle, cele scânteietoare și transparente, erau diamante; cele de un roșu închis, erau rubine; cele verzi, smaragde; cele vinete, turquoise, iar cele violete, ametisturi.

Erau nestimate mari și de o formă perfectă, dar Aladin le luă drept bucățele de sticlă colorată. Totuși varietatea și contrastul de culori, precum și strălucirea acestor fructe, îl ispitiră să culeagă câteva din fiecare arbore și-și umplu cu ele buzunarele, sânul și brăul.

Astfel încărcat, Aladin se îndreptă spre gură peșterii unde vrăjitorul îl aștepta cu nerăbdare. Imediat ce-l văzu, el îi strigă: „dă-mi mâna, unchiule să ies afară.”

„Dragul meu — răspuse vrăjitorul — ai face bine să-mi dai mai întâi lămpa.”

„Am să ți-o dau, atunci când mă vei fi scos de aici” răspuse Aladin.

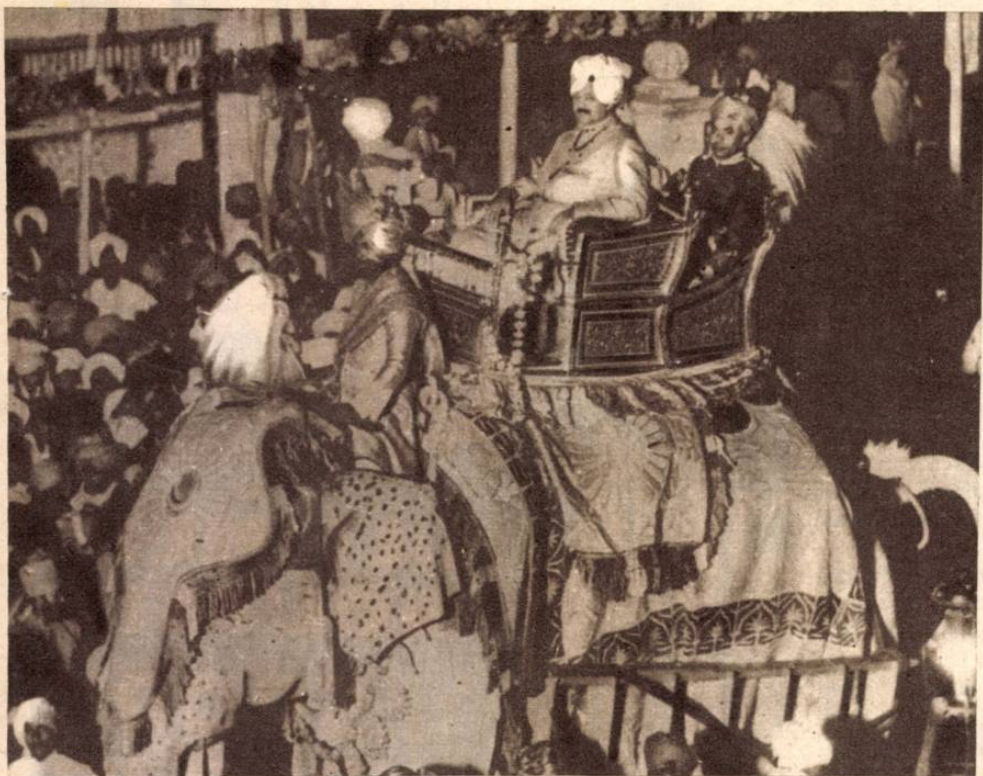
Cititorul va vedea că în această poveste își găsește originea ceremonia care-a avut de curând loc la curtea Nizamului din Haiderabad. Mai găsim deasemeni o izbitoare asemănare între această ceremonie și povestea lui Sindbad Marinarul, care pătrunde într'o vale plină cu diamante, dar păzită de niște șerpi uriași, precum și cu povestea lui Ali Baba, care descoperă peșterile pline cu bogății ale celor patruzeci de hoți.

Cei doi prinți, recent căsătoriți, sunt fiii lui Nawab Jung Muzaffar Bahaddur, unchiul actualului Nizam. Tinerii s'au întors de curând din Anglia, unde-au primit o educație modernă, pentru a relua acum viața plină de pitorești tradiții ale Orientului.

Numele prințeselor, cari le-au devenit soții, ne sunt necunoscute. Dar cele mai apropiate rude le pot spune pe nume, și oricât s'au străduit corespondenții ziarelor, nu s'a putut obține nici o fotografie de-a lor, deși celelalte femei hinduse de rang aderă bucuros, la obiceiurile Occidentului. Familia Nizamului este însă extrem de conservatoare.

Ceremonia nupțială, care-a durat o săptămână, a fost o desfășurare de splendori orientale, care-a depășit tot ce se văzuse până atunci. Înainte de cununie, cele două fete au fost cântărite și echivalența greutateii lor în monete de aur, a fost împărțită săracilor din Haiderabad.

Apoi a venit ceremonia peșterii cu giuvaeruri, a cărei intrare este cunoscută doar de Marele Preot al Haiderabadului și de trei ajutoare ale sale. În secolul al optsprezecelea, când strămoșul actualului Nizam

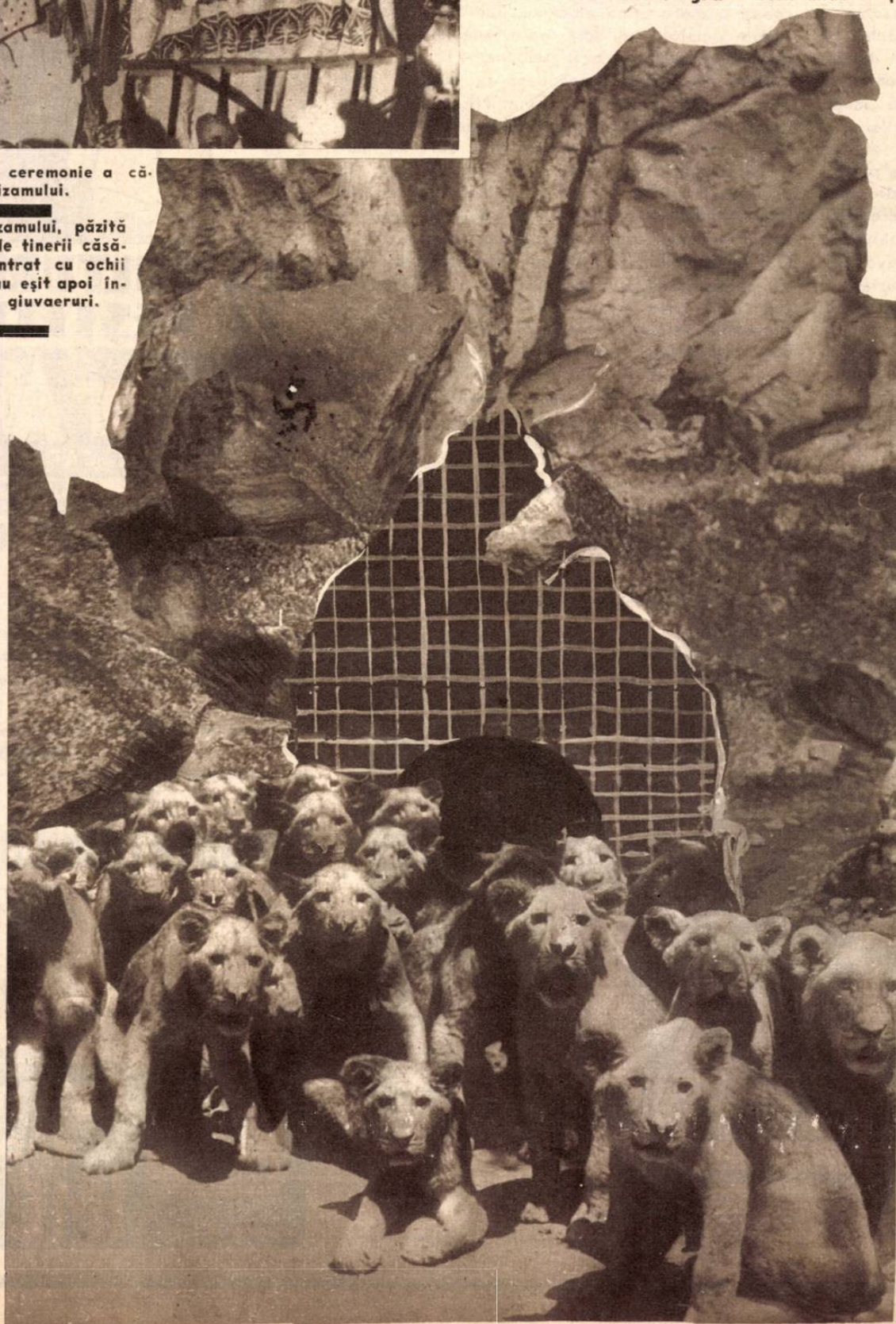
Fastuoasa ceremonie a căsătoriei Nizamului.

Grotta Nizamului, păzită de lei, unde tinerii căsătoriți au intrat cu ochii legați și au eșit apoi încărcati cu giuvaeruri.

SE spune că Nizamul din Haiderabad, unul dintre marii potentai ai Indiei, este cel mai bogat om din lume, pentru că, pe lângă întinse latifundii, posedă o peșteră plină cu diamante, perle și diferite alte giuvaeruri, cari evaluate pe piață, am putea spune că s'ar ridica la un miliard de dolari (peste o sută miliarde lei).

Cele două fiice și cei doi fii, cari și-au serbat recent căsătoriile, au fost lăsați să intre în minunata-i peșteră, legați la ochi, spre a ieși apoi cu mâinile pline de giuvaeruri. După cum veți avea însă ocazia să vedeți, cu mare lucru nu s'au ales.

Episodul acesta a fost o reeditare a unei povești din „O mie și una de nopți” și confirmă părerea că acele frumoase narațiuni sunt în mare parte înregistrarea unor fapte, cari s'au petrecut cu adevărat în Orient. Copiii, cari citesc astăzi episoade din „O mie și una de nopți”, sunt fascinați de povestea unor băiețași săraci, cărora li se ivește ocazia de a-și umplea buzunarele cu diamante și rubine. Basme cu prințese frumoase se mai găsesc și în alte colțuri de lume, dar peșterile pline cu giuvaeruri sunt de origine pur orientală. Băiețașul sărac din poveste este adesea împie-

și-a dobândit tronul, după un război cu prințul precedent, el își ascunse giuvaerurile în cel mai tănuț loc pe care l-a putut găsi. Alegând în acest scop peștera în care predecesorii săi își păstrasera bijuteriile; dar bogățiile lui erau cu mult mai mari, iar descendenții săi au sporit de atunci mereu tezaurul.

Nici chiar Nizamul nu știe unde anume este situată ascunzătoarea bogățiilor sale, deși a vizitat-o până acum de trei ori. Circulă în schimb numeroase legende, indicând ceea ce se spune că ar fi exacta poziție a peșterii și teribila soartă de care au avut parte acei cari au încercat să se strecoare în ea, cu intenția de-a fura din bogățiile pe cari le ascunde. E natural să existe astfel de legende, în jurul unei instituții care există de atâția ani și e deosebit de presupus că ele cuprind și un sâmbure de adevăr.

Se știe totuși precis că peștera se află în munți, căci mirii au pornit într'acolo, spre a-și primi darurile de nuntă. Apropierea de peșteră se face printr'un vechi templu.

Tinerii perechi au petrecut o zi la templu, în ceremonii de purificare, în camere separate situate la intrarea templului și au luat o baie, în apă sfințită, adusă din albia Gangelui, căci deși mahomedan, nizamul manifestă multă considerație pentru obiceiurile supușilor săi hinduși.

A doua zi, în zori, începu partea misterioasă a ceremoniei. Tinerii fură conduși în sanctuarul din dărătul templului, unde preoții îi legară la ochi, punându-i să-și ia solemn adio dela tot ceea ce cunoșteau. De obicei femeile sunt ținute într'un loc întunecat, lângă intrarea în templu, dar aceste reguli nu se aplică prințeselor dintr'o mare familie domnitoare.

De aci înainte nu mai putem spune ce s'a întâmplat, decât din auzite. Preoții au deschis o trapă și au condus perechile legate la ochi pe o scară de piatră, ce pătrundea adânc în munte. Aci veni prima încercare. Marele preot bătu într'o poartă de fer, care se deschise încet. Trecură pragul și ușa se închise în urma lor.

În jurul lor se învârtteau vreo douăzeci de lei puternici, ținuti sub minunata stăpânire a păzitorilor lor, dar orice alt străin neprotejat de către păzitori, ar fi fost sfâșiat în bucăți. Se crede că aceasta a fost soarta câtorva pripiți aventurieri, cari au încercat să ajungă la peștera cu giuvaeruri. Marele preot bătu apoi într'o nouă poartă de fer, care se deschise în fața ciudatei procesiuni. De data aceasta nu-i mai întâmpinără răgete de fiară, ci un miros ce le tăia respirația. Era o peșteră plină cu șerpi veninoși. Îngrijitorii țineau reptilele într'o stare de calm, prin metodele în care hindușii sunt atât de iscusiți, dar o persoană care-ar fi călcat aci neautorizată, și-ar fi găsit moartea dela primul pas.

Procesiunea pătrunse apoi într'o a treia cameră. De data aceasta pericolul era de altă natură. Un miros plăcut dar foarte puternic, plutia în aer, o combinație a celor mai subtile droguri indiene, în care se cuprindea și hașiș. Un străin care s'ar fi aventurat aci ar fi înnebunit. Dar

preoții imunizați conduseră repede perechea și prin această încăpere.

O nouă poartă de fer se deschise înaintea lor și se pomeniră într'o superbă grădină, cuprinsă între munți, unde zefirul răcoritor și pur le primeni plămânii.

O ultimă ușă se deschise înaintea procesiunii. Ajutoarele preoțești rămaseră afară și numai marele preot conduse perechea regală, căci singur el cunoaște situația exactă a tezaurului. Înainte de a muri acesta șoptește secretul, preotului pe care și l-a ales ca succesor.

Prinții și prințesele coborâră o nouă scară de piatră, pentru a se pomeni într'un beci plin cu mii de giuvaeruri ce scânteiau sub lampa ținută de către marele preot.

Tradiția spune că prinții și prințesele se bucură de privilegiul de-a lua atâtea bijuterii câte le încap în mâini, dar s'a văzut mai apoi că aceștia n'au luat decât câte o piesă fiecare; mirii au luat câte un inel cu o piatră mare de diamant, una din mirese a luat un colier de perle, iar cealaltă, un altul de smaragde. Probabil că erau cu toții amețiți, de pe urma încercărilor prin cari trecuseră și prin cari trebuiau să treacă iar, mai înainte de-a se întoarce în lumea lor.

La moartea lor, bijuteriile acestea se reîntorc în peșteră, dar dacă au între timp nevoe de bani pot obține fonduri din aceeași inepuizabilă sursă. Nizamul a dat un mare ospăț în Haiderabad, oaspeții fiind aduși în trenuri speciale, plătite de el. Alaiul nuntașilor a străbătut străzile, având în frunte o orchestră a armatei britanice și urmat fiind de o mie de muzicanți indigeni.

Cele două perechi se aflau pe elefanți, comod instalate în șei de aur. După procesiune, Nizamul a dat un mare ospăț săracimii.

Cu ocazia acestei sărbători s'a instalat în Hyderabad o mare uzină electrică, iar minaretele și turele palatelor au fost seara iluminate cu mii de becuri, roșii, verzi și galbene.

Serbări de o egală grandoare au marcat acum doi ani nunțile celor doi fii ai Nizamului. La fel ca și acum, tinerii perechi au primit daruri prețioase, din ancestralul tezaur. Fiul cel mai mare al Nizamului, Prințul Azam Jah, a luat pe prințesa Durai Shehvar, unica fiică a prințului Abdul Medjid Effendi, fost calif al musulmanilor și urmaș al sultanilor Turciei.

Cel de-al doilea fiu, Prințul Moazzam Jah, s'a căsătorit cu prințesa Nilufar, nepoata fostului calif, care și-a pierdut toată puterea și domeniile pe cari le avea în Turcia: obârșia sa face însă să fie venerat de milioanele de musulmani, răspândiți pe suprafața pământului. Averele pe care a adus-o în familie aceste căsătorii va ajuta la menținerea prestigiului prințului turc.

Cum s'au produs multe schimbări în țările musulmane, iar Turcia nu mai recunoaște pe calif, se crede că Nizamul încearcă să-și creeze situația de suprem conducător al Islamismului și poate că aspiră chiar la titlul de Mare Calif. Această ambiție nu displace deloc Imperiului Britanic, care în acest caz, ar avea în mână pe Marea Căpetenie a Mahomedanilor.

**LA VULTURUL DE MARE
CU PEȘTELE IN GHIARE**

Theodor Atanasiu & Co
STR. BAZACA 1 STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. HALELOR 21

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică
Consult. 10—12 și 3—7 p. m. Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

A ÎNCEPUT SEZONUL

ONDULAȚIUNILOR PERMANENTE

Coaforul I. BEER cu fiul

CALEA MOȘILOR, 53 — Telef. 3.00.11

Execută personal aceste lucrări deci și garanția calității

Cea mai perfectă
vopsea de păr
IMEDIA L'ORÉAL
PARIS

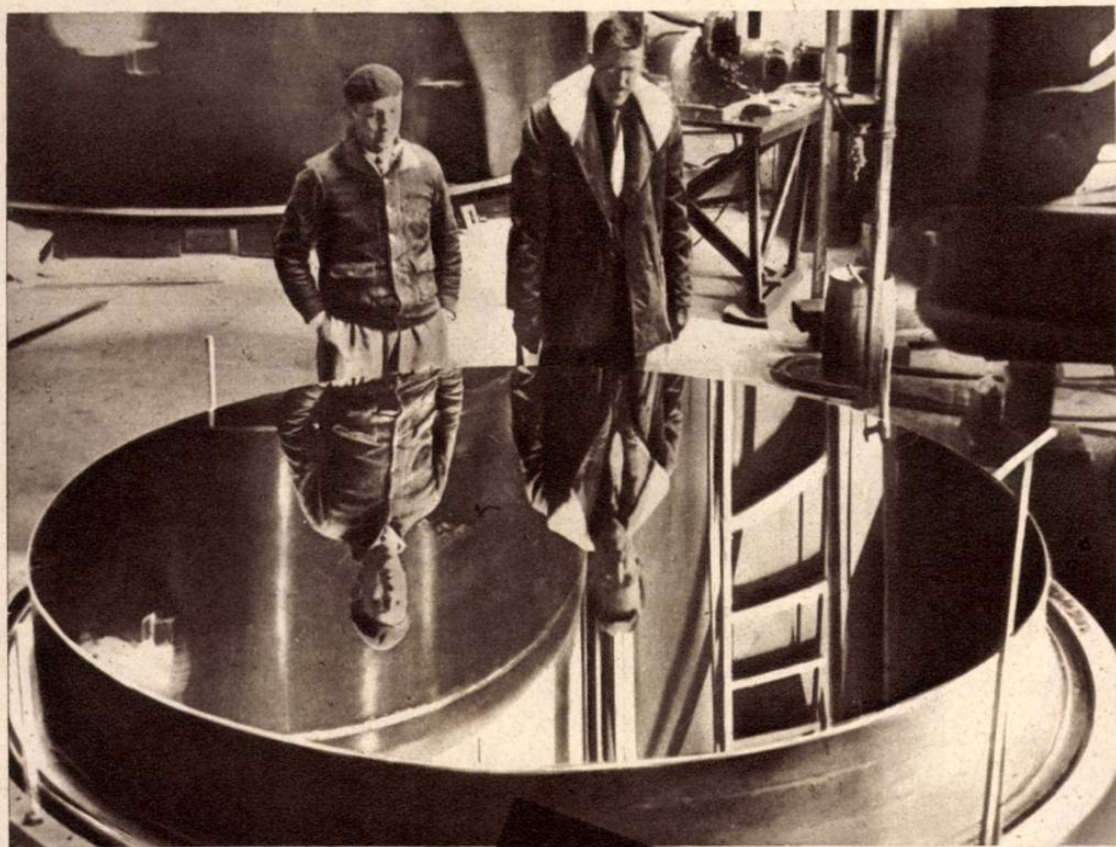

EXPOZIȚIA CANINĂ

Regina Maria însoțită de Principele Nicolae, a vizitat recent expoziția de câini de la statuia Brătianu. Fotografia noastră îi înfățișează pe auguștii oaspeți la expoziție.

(Foto Berman).

CEA MAI MARE LENTILĂ DIN LUME

Cea mai mare lentilă din lume a fost instalată la observatorul meteorologic din Los Angeles. Fotografia noastră îi înfățișează pe cei doi constructori ai lentilei, în fața operei lor.

Curiozități din lume

CROITORIA VIITORULUI

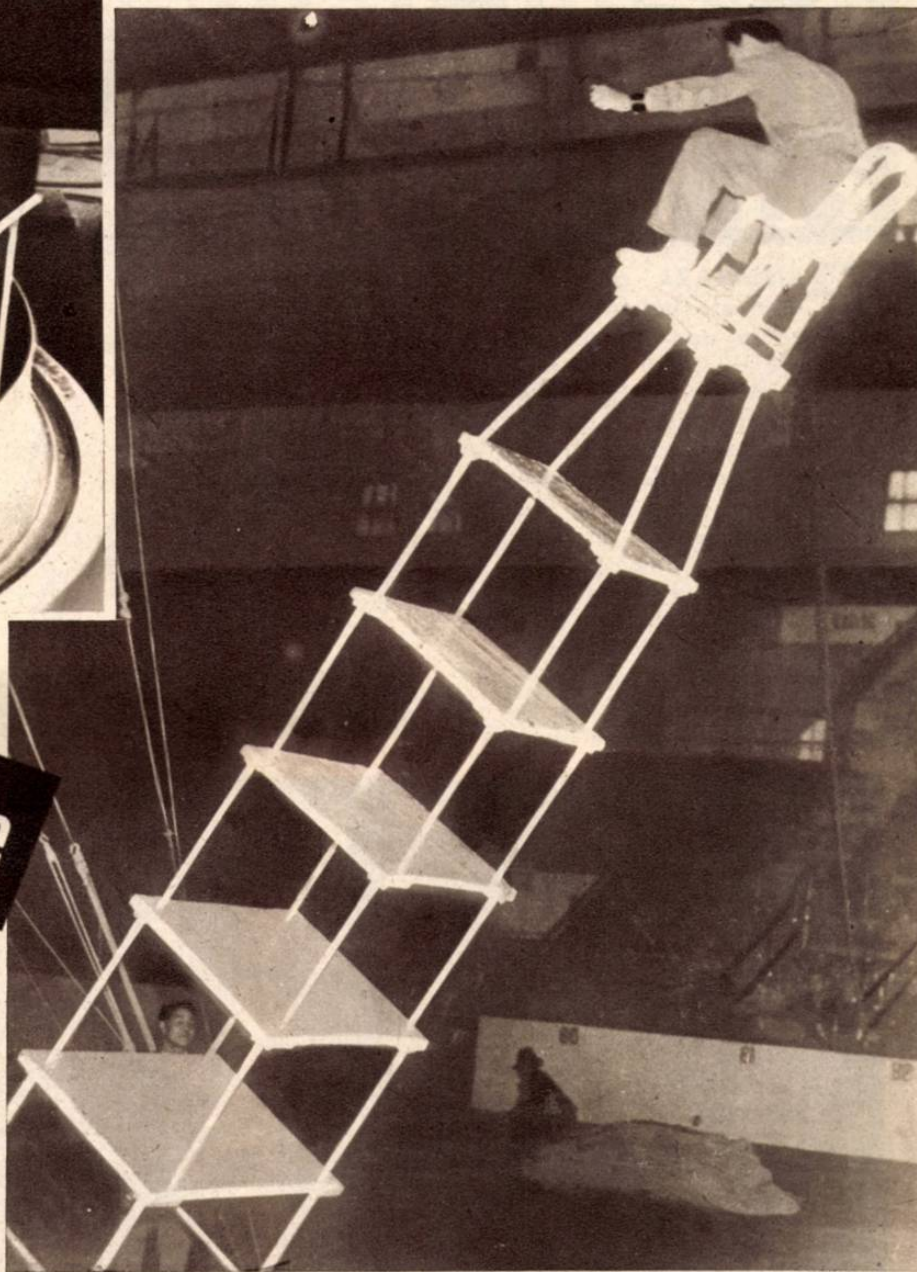
Un croitor din orașul Bergen în Norvegia a făcut o invenție care s'ar putea asemui cu cea a lui Columb. El nu mai ia clienților săi măsura care-ți răpește atâta timp, ci îi fotografiază în fața unui perete pe care se găsește o împărțire precisă a măsurilor. După fotografie, croitorul croește costumul. În ilustrațiile noastre alăturate vedem cele două operații: fotografierea clientului și croirea costumului după fotografie.

5000 DE DOLARI O PALĂRIE !..

La expoziția mondială din San Diego (California) a fost expusă cea mai scumpă pălărie din lume. Costă 5000 de dolari (500 mii de lei). Unsprezece persoane au lucrat la această pălărie timp de 9 luni.

ACROBAȚIE !

La New-York, în cursul unui spectacol de circ renumitul acrobat Harry Rittley, a executat o figură extrem de periculoasă pe care o vedem înfățișată în fotografia noastră de mai jos. A zecea parte dintr-o secundă de întârziere la balans și acrobatul se prăbușește de la o înălțime considerabilă.

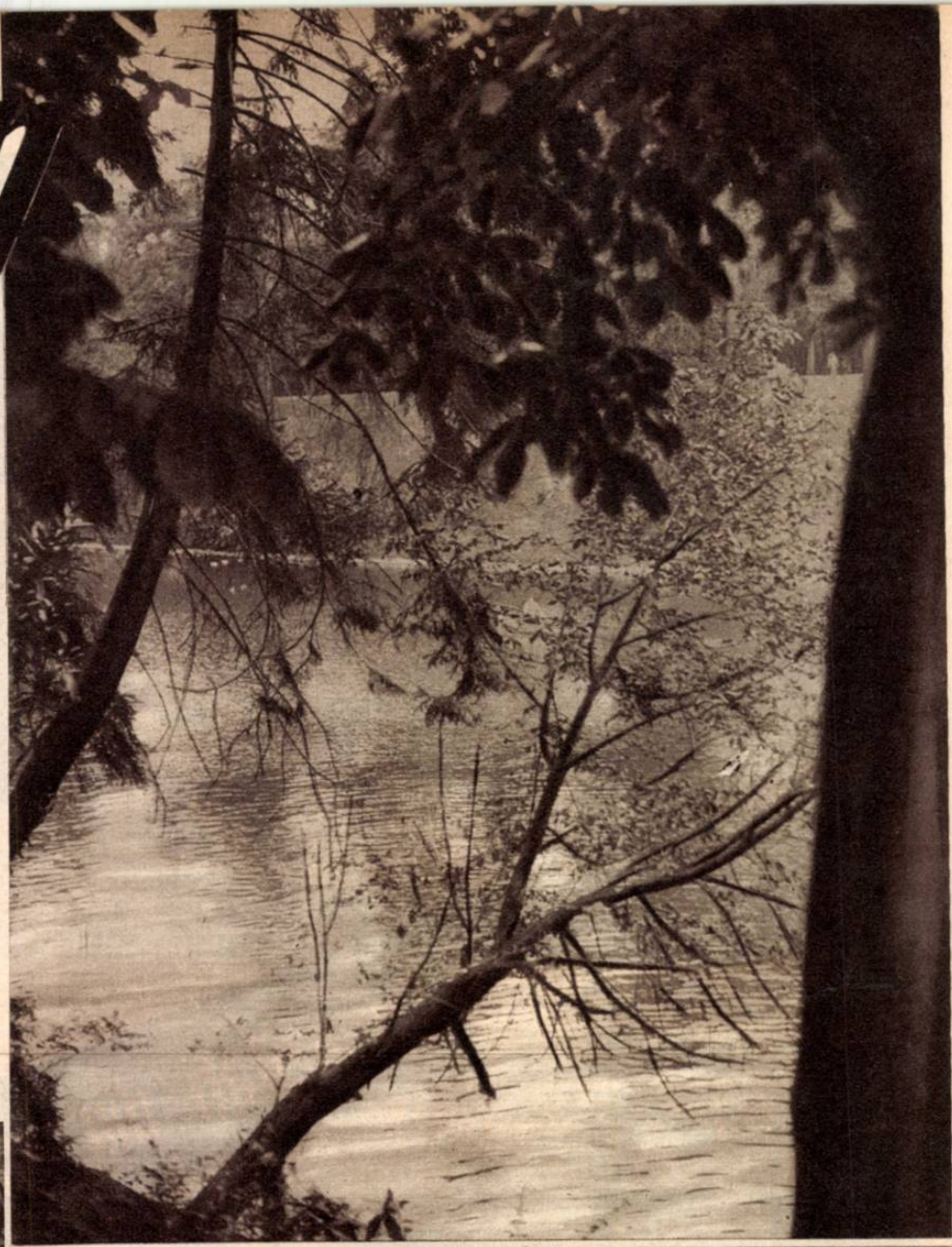

Primăvara

a venit, oamenii tind spre viața în aer liber.

PRIMAVERA a venit, oamenii tind spre viața în aer liber! Fac aceasta de milenii și o vor mai face încă cine știe câte mii de ani, cu același entuziasm, oricâte schimbări va mai suferi lumea. Chiar dacă oamenii de azi pleacă spre câmp în motociclete sau limuzine, în autobuze sau avioane, dorul care-i împinge este totuși același, care l-a îndemnat și pe Erasmus, omul caverelor să-și părăsească locuința umedă la apropierea primăverii. „Sapristi!” — sau așa ceva — spunea el, după ce privise afară

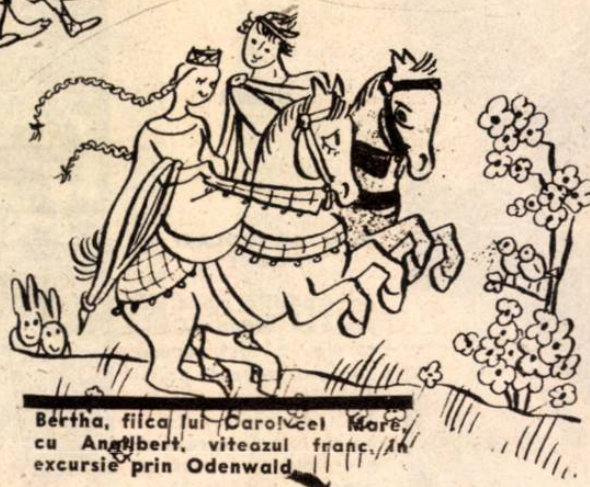
Erasmus, omul caverelor, simte primăvara și găsește că-i necesar să-și caute o Erasma.

soamna Caius Fulvius Crassus, soția nobilului roman, în călătoria spre golful Neapolului, unde intenționează să-și petreacă anotimpul cald.

din vizuina sa, în care toată iarna se distrase cu sgârbiatul anumitor figuri pe pereți, „sapristi, nu-mi mai place decorul. Vreau să văd alte modele”. Și cu pași imenși, ținând în dreapta un os gigantic de brontosaur, cobora spre râuleț, pe ale cărui maluri se puteau vedea mugurii verzi ai pomilor. Vesel Erasmus porni la drum, plănuiind, să-și clădească un adăpost

Bértha, fiica lui Baroțcel Mare, cu Angilbert, viteazul franc, în excursie prin Odenwald.

Femea modernă nu pleacă în aer liber primăvara, fără câțel favorit.

sus, printre copaci, pentru el și Erasma pe care credea s-o găsească undeva, prin tufișuri. **Primăvara a venit, oamenii tind spre viața în aer liber!** Vreo câteva mii de ani mai târziu, aceste plimbări deveniră mai complicate pentru onorabilul cavaler roman Gaius Fulvius Crassus, când, împreună cu soția lui, întoarse spatele prăfuitei Rome, spre a-și petrece anotimpul cald pe

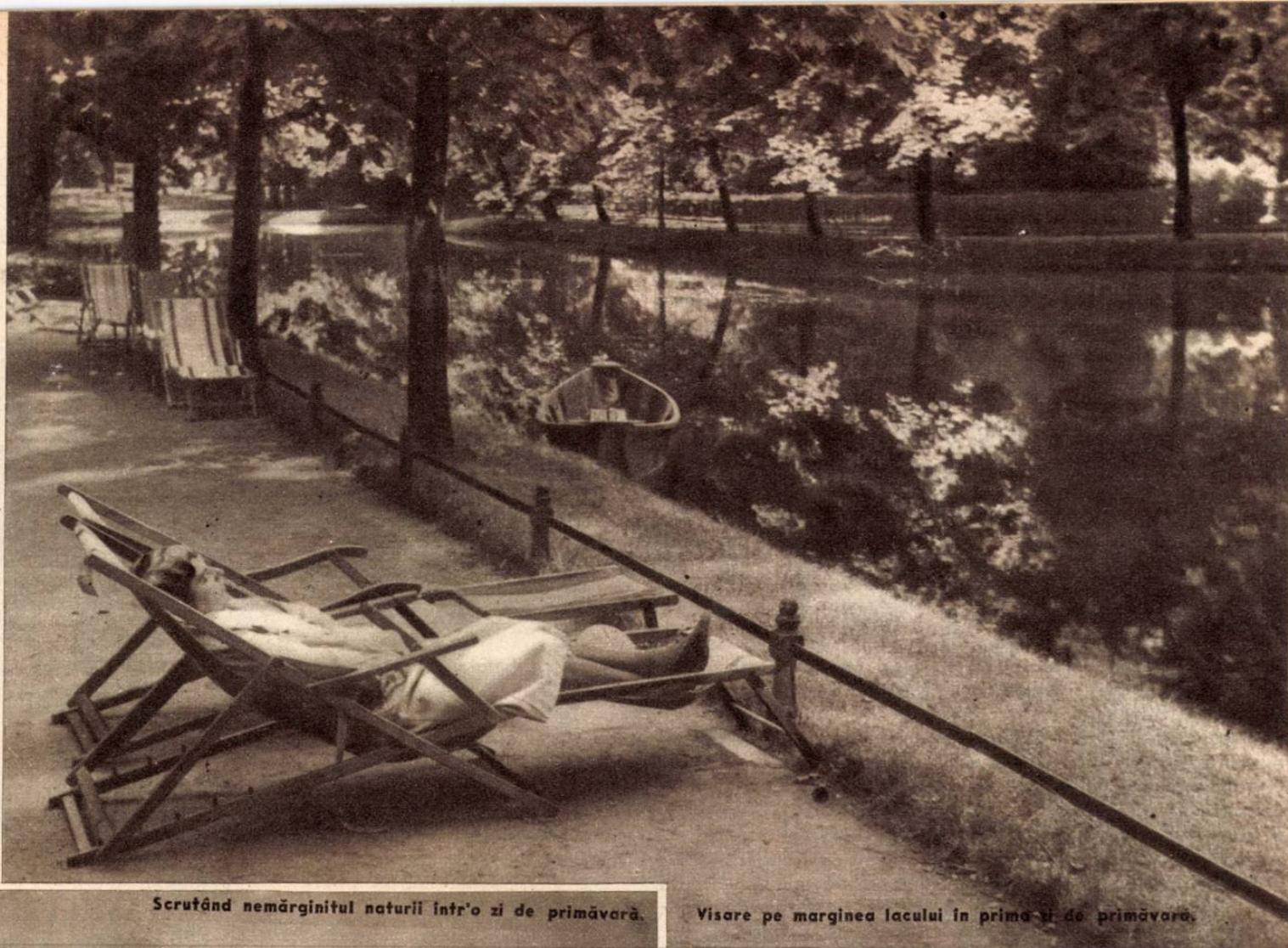
Pe o mică bancă într'un parc, în prima zi de primăvară.

Rochie de călătorie, model 1555. Pentru această „practică” îmbrăcăminte s'au întrebuințat 130 de coți de stofă.

moșia sa depe malul mării, în golful Neapolului. Uriașă era caravana formată din litiere, cai și asini, care cobora liniștită pe Via Appia. Mai întâi veniau stăpânii, apoi sclavele și frizerul, maestrul care conducea departamentul de alifii, pudre, parfumuri, etc., epilatorul care se pricepea de minune să scoată mustăcioara fină a doamnei Crassus, profesorul grec al familiei, care explica

Scrutând nemărginitul naturii într-o zi de primăvară.

Visare pe marginea lacului în prima zi de primăvară.

Erasmus de azi simte primăvara și găsește că e necesar să-și caute o Erasmă.

de împărat, de care am vorbit mai sus, n'avea grije de toalete, vreo câteva mii de ani mai târziu însă, griile călătoriei se complicau cu cele ale îmbrăcămînții, căci în anul 1555 doamnele începură să se ocupe mai mult de îmbrăcăminte. Rochiile depe atunci erau atât de voluminoase, încât cu mare greutate ar fi încăput una dintre ele într'un cufăr de voiaj, cu care doamnele noastre de azi pleacă la Lido sau Riviera. Aceste toalete cereau însă și o lingerie specială care mărea atât de mult volumul doamnelor, încât le

tainele florei și faunei, și care la jumătatea drumului trebui să se întoarcă, spre a aduce un borcan cu alifie uitat în vreun colț al casei.

Primăvara a venit, oamenii tind spre viața în aer liber! Probabil că lui Carol cel Mare nu-i era cunoscut, cu toată vasta sa cultură, proverbul care sună: „mai ușor păzești un sac cu purici decât o tânără fată, primăvara”. Altfel n'ar fi trebuit să se gândească mult pentru Bertha, iubita sa fiică, era atât de dornică de o călătorie de vacanță, de ce aducea mereu vorba de schimbarea localității Aachen și a pădurii pustii cu paradisul de flori din valea Odenwald. Astfel, tatăl atât de preocupat de înalte chestiuni de stat, admise călătoria fiicei spre Ingelheim. Pe Bertha o și aștepta un cavaler, pe care-l întâlnise cândva la o vânătoare lângă Odenwald. El se numia Angilbert, era un nobil franc, care desigur că nu se putea servi de telefon, dar care se pricepea să aranjeze o întâlnire, trimițând (în secret), un sol cu un bilet scris frumos pe papirus.

Primăvara a venit, oamenii tind spre viața în aer liber!... Dacă fiica

Femeile petrec la iarbă verde în bătaia razelor de soare.

făcea aproape imposibilă intrarea în elegantele litere, cari pe atunci începură să fie trase de cai. În cele din urmă, apărură „practicele” rochii ale frumoaselor din timpul Renașterii, cari se confecționau din nu mai puțin de 80 ba chiar 130 de coți de ștofă, și erau atât de grele încât la un moment dat n'au mai fost confecționate din lână ci din mătase. Și aceste doamne pe lângă rochiile la modă mai purtau: ceasuri cu lanț, medaliaoane, oglinjoare, sticle cu parfum, cercei grei, centuri late de catifea, împodobite cu agrafe foarte grele încrustate cu pietre scumpe; desigur că s'ar fi potrivit ca ele să poată călători în trăsură, dar acest lux nu era permis decât nobililor, nici măcar cavalerilor.

Primăvara a venit, oamenii tind spre viața în aer liber!

Secole de-a rândul, omenirea s'a servit, în călătorii, de trăsură și diligențe. Și secole de-a rândul acestea au sgușuit pe nobilii lor călători, pe șoselele defundate, răsturnându-le foarte des, împreună cu toată trăsura. Nu mult înainte de a fi înlocuită diligența cu trenul, accidente cele mai frecvente erau rupea osiilor. Astfel fiecare călătorie, oricât de mică, devenia o aventură. În acele timpuri, era un eveniment foarte important dacă întâlnea familia X, într-o diligență de culoarea gălbenușului de ou, având în interior două femei și șase copii, pe acoperiș cufere, lăzi și baloturi cu așternut, pe capră o guvernanta și o cameristă, scuturându-se pe drumurile prost pavate de țară, numai spre a conduce pe mama spre „cura de primăvară”. Patru cai trăgeau acest vehicul prin nisip, și vizitiul călărind pe unul dintre ei, cunoștea foarte bine drumul; totuși călătoria era atât de grea, încât unuia dintre copii i se făcu rău.

Primăvara a venit, oamenii tind spre viața în aer liber!...

Astăzi fiecare face vilegiatură cum îi convine, dupăce, bineînțeles, a consultat o mulțime de prospecte ale diferitelor birouri de voiaj. Erasmus pleacă cu bărcuța cu motor spre a-și căuta în dosul unor tufișuri o Erasma, doamna Caius Fulvius Crassus fuge în automobilul ei de sport dealungul autostrăzii romane și telegrafiază acasă, dela cel mai apropiat post, fiindcă a uitat un lucru oarecare; gingașa Bertha șade în spatele nobilului Angilbert, pe motocicletă care-i duce cu 150 klm. iar frumoasa cu sticlă de parfum și cercei grei, doarme în Orient-Express. Doamna Popescu însă șade în autobuz gândindu-se că a făcut o greșală neluând pentru soțul ei două perechi de ciorapi de lână, căci vremea este încă destul de rece și probabil că planeta se află în „a doua epocă de gheață”, după cum au scris meteorologii în ziare. Și doamna Popescu e foarte veselă că n'are de parcurs un drum prea lung, căci unicul ei copil nu suportă acest fel de călătorie: capătă greață imediat și i se face rău.

KLZ.

PANTOFII DRAPEL.

Cu prilejul serbărilor jubiliare de la Londra s'au lansat o serie de pantofi drapel care au foarte multă căutare. Fotografia noastră înfățișează un asemenea exemplar de pantofi.

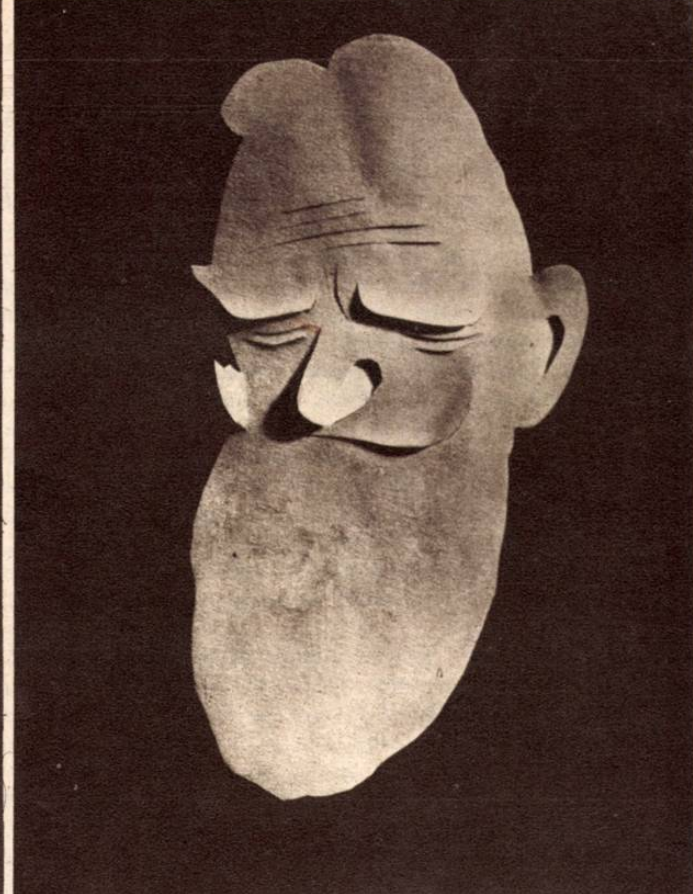
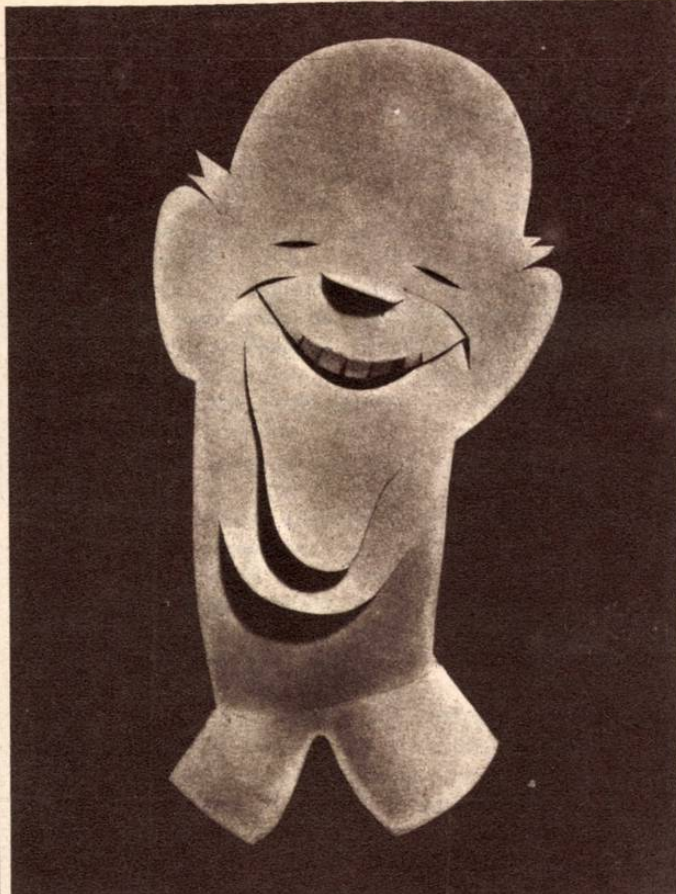
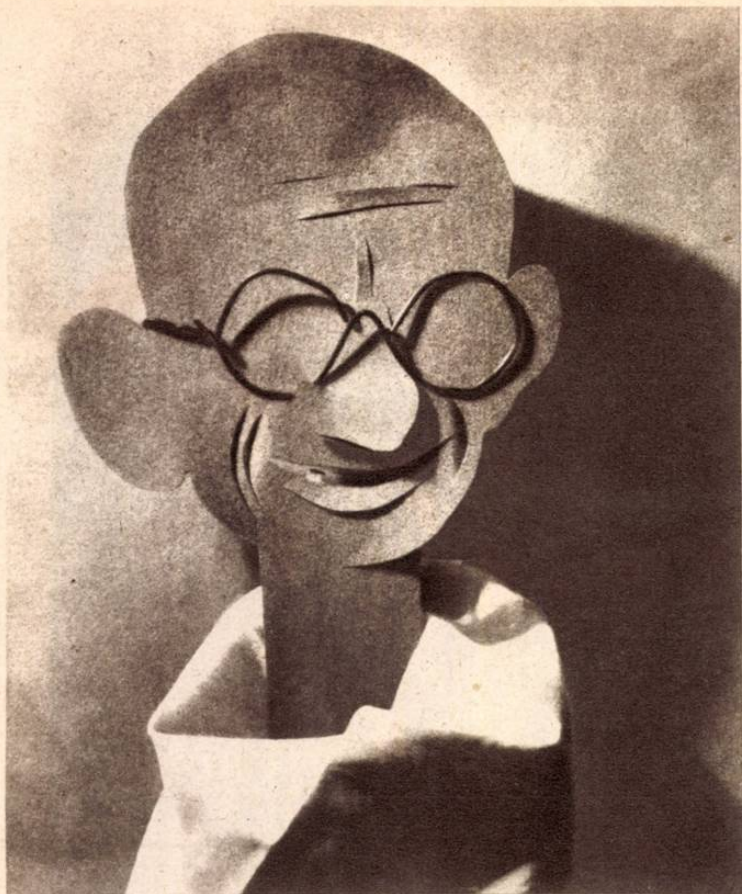
VOEVODUL MIHAI VIZITEAZĂ O FERMĂ

Voevodul Mihai, însoțit de câțiva dintre colegii de clasă a vizitat recent ferma model Mănoiu. Regalul vlăstar a petrecut câteva ore minunate într'un decor de autentică primăvară. Fotografiiile noastre îl înfățișează pe Voevodul Mihai vizitând ferma, fotografiându-și colegii și apoi la masă.

(Foto Berman).

Dela stânga la dreapta : Mahatma Gandhi, Grock și Bernard Shaw.

ARTA LUI WLADIMIR BIELKINE

CELEBRITĂȚI TĂIATE în HÂRTIE

O bucată de hârtie, o pereche de foarfeci — o tăietură ici o tăietură colo și gata caricatura!

Urișul cu privirile albastre, un rus genial care a obținut de curând cetățenia olandeză, își demonstra noua tehnică. Sta cu coatele pe o masă rotundă în micul dar confortabilul său apartament situat la ultimul etaj al unei case

Stânga: Sir John Simon ; mijloc: Adolphe Menjou ; dreapta: Lloyd George.

vechi, și mâinile lui mari mânuiau foarfecile cu o uimătoare delicatețe.

„Vezi, n'am nevoie de niciun desen, tai direct în hârtie. Uneori iese bine dela început. Alteori, nu merge chiar atât de ușor și trebuie să reîncep până când obțin ceea ce vreau. Duc apoi decupajul la fotograf și, nu mai e nevoie decât de o

Adolf Hitler.

Conrad Veidt.

Greta Garbo.

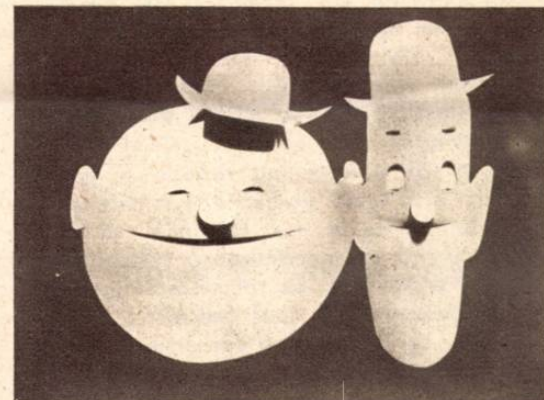

rus și m'am născut la Moscova acum vreo patruzeci de ani. Am avut o doică germană, o guvernantă franceză și un profesor englez, așa că vorbesc mai multe limbi. Aceasta mi-a servit mult pentru că oriunde mă duc, mă pot înțelege cu oamenii de altă naționalitate.

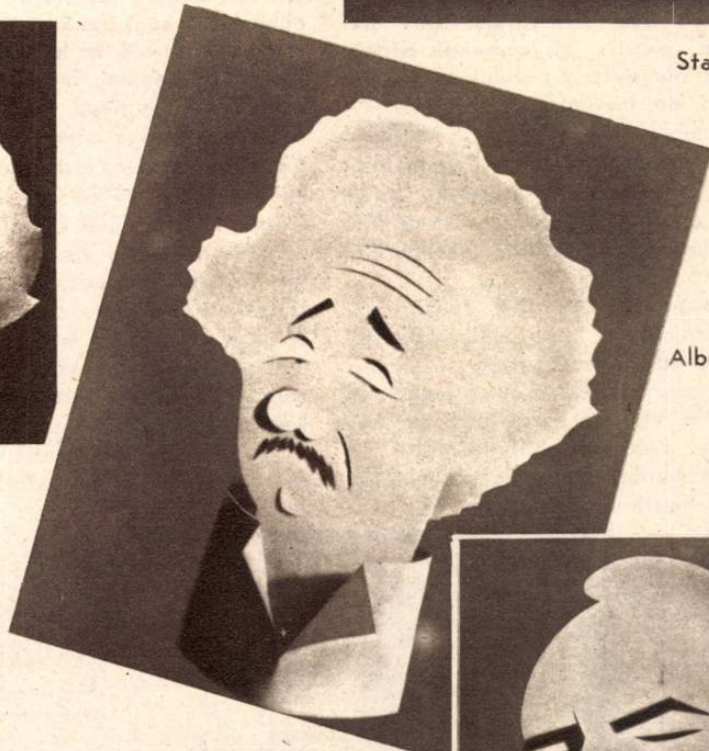

Când a izbucnit revoluția, familia mea a fugit spre Caucaz apoi, îmbarcându-se pe un vas grec a luat drumul Bulgariei. N'aveam decât câteva ruble așa că mă hotărîi să plec singur în lume și să-mi caut de lucru.

„Am trecut prin Viena, Praga, Berlin, Londra, Paris, Monte-Carlo și m'am oprit în cele din urmă la

Stan și Bran

Albert Einstein

Roosevelt

Amsterdam. Am activat întâi ca mecanic apoi ca pianist. La Londra am făcut și câteva lucrări de artă dar mi-am câștigat existența mai mult dând lecții de bridge. În Olanda am făcut câteva desene pentru reclame și pentru cărți, schimbându-mi mereu metodele după subiecte. Apoi, am fost angajat ca desenator de către o fabrică de aparate de radio din Eindhoven.

„Între timp, familia mea

se împrăștiase. O soră luase naționalitatea franceză, alta, devenise elvețiană, o a treia germană și o a patra se afla în Siberia. În tot acest timp, eu fusesem un om fără țară un cetățean fără patrie. Pașaportul meu sdrențuit și înegrit de mult ce fusese purtat prin mâini, era acoperit cu semnături, cu stampile și cu vizele mai tuturor țărilor din Europa, toate dându-mi permisiunea de a rămâne numai un anumit timp într'un oraș. Nu aveam voie să mă stabilesc. Până și în Olanda a trebuit să am în câteva rânduri deaface cu autoritățile. Situația era penibilă. Apoi am făcut cunoștința unei actrițe olandeze, Mies Elout de care mă îndrăgostii. Am hotărât în scurt timp să mă căsătoresc și să-mi fac un cămin. Am cerut naturalizarea și acum, mi s'a acordat însfărișit. Așa că iată-mă, cetățean olandez, stabilit la Amsterdam, am o casuță drăguță, o soție și un copilăș.

„Te vei întreba poate ce legătură pot avea toate acestea cu noua mea artă. Am să-ți spun. Primesc într'o seară aci în apartamentul meu vizita mai multor prieteni ruși, ca și mine, refugiați. Bem puțină vodcă și apoi un rachiu olandez. Devenim veseli și vorbăreți. Incep să le povestesc despre fuga mea din Rusia și despre călătoriile pe cari le-am făcut prin Europa. Scot o hartă pentru a le arăta drumul pe care l-am făcut și neavând creion fac niște sgârieturi cu briceagul. Unul dintre prieteni spune că drumul pe care l-a urmat el fugând din Rusia a fost mai scurt decât al meu. Imi ia briceagul din mână și începe să taie și el în hartă. În scurt timp, aceasta este cu totul sfâșiată și o aruncăm continuând fleacărea până târziu în noapte. În cele din urmă, prietenii pleacă iar eu mă culc. „Dimineața când mă scol, primul lucru pe care-l văd este harta ce stă rezemată de perete la piciorul patului meu. Dar nu mai este o hartă ci o caricatură a lui Bernard Shaw! Mă uit la ea dintr'o parte, apoi dintr'alta. Natural, nu e perfectă, dar dintr'un anumit unghi, oferă o admirabilă asemănare.

„Aceasta-mi dă o idee. Iau repede o pereche de foarfeci și o foaie de hârtie. Fac câteva tăieturi și îndoi hârtia în așa fel încât să prindă lumina și curând am o admirabilă caricatură. Imi chem soția și i-o arăt. Ea recunoaște imediat figura. Am descoperit o nouă tehnică!

„Mă duc cu caricatura mea de hârtie la un fotograf și-i arăt cum trebuie s'o lumineze. El face un clișeu pe care-l duc directorului unui ziar olandez **Het Volk**. Acesta îmi comandă caricaturile celebrităților olandeze și publică în fiecare zi câte una, vreme de trei luni.

„Într'o zi, nu e tocmai mult de atunci, îmi dă o comandă urgentă. Aviatorii olandezi Parmentier și Moll au sburat din Anglia în Australia cu un mare aeroplan și eu trebuie să fac caricaturile lor, ale echipajului și ale tuturor pasagerilor, până a doua zi de dimineață.

„Lucrez toată noaptea. Unele sunt foarte ușor de făcut, dar altele, opun mari dificultăți. Știi cred, că persoanele cu trăsăturile regulate și fine, sunt greu de caricaturizat chiar cu creionul, îți poți închipui deci cu cât mai greu este s'o faci numai cu foarfeca. Podelele sunt inundate de hârtii. Încercări neizbutite. Dar până dimineața lucrul este făcut și toată lumea, mulțumită.

„Fac apoi caricaturile câtorva celebrități mondiale — Einstein, Gandhi, Grock, Sir John Simon etc. cari apar în diferite reviste Europene"... Atât în caricatura cât și în pictura propriu zisă, realizările lui Wladimir Bielkine poartă amprenta unei puternice personalități. Nu se lasă influențat de manierele marilor artiști, alegându-și subiectele și decorul după efectul pe care tinde să-l creeze. Într'o zi, lucrează în aquarelă cu trăsături îndrăznețe și culori vii. Într'alta, face un desen în peniță cu o profunziune de delicate amănunte, sau pictează în alb pe un fond negru. Dacă i s'ar părea că subiectul o cere, artistul acesta ar fi în stare să-și facă chiar un model cioplit într'o bucată de brânză de olanda.

Un editor i-a cerut odată să-i deseneze o copertă pentru un volum care trata despre viață și moarte. Sub imperiul unei subite inspirații, el se duse drept la un fotograf și poză pentru un bust. Luă apoi acasă fotografia, decoloră o jumătate din figură cu ajutorul unor substanțe chimice și pe imaginea slabă care rămase, desenă cu grije o jumătate de craniu. Efectul fu impresionant și cartea se vându foarte bine.

Dar spiritul său inovator e neobosit chiar și în caricaturile decupate ce par a pune limite. Deși de obicei, nu întrebuințează decât hârtie albă făcând caricatura lui Mahatma Gandhi, el a luat o hârtie mai închisă, a făcut niște ochelari din sârmă și i-a adăugat o basma pentru a-i completa costumul. Nu-i plac detaliile de prisos dar nu vede de ce n'ar face astfel de mici adausuri atâtea vreme cât sunt îndreptățite și nu denaturează caricatura.

Metodele lui Bielkine sunt simple și directe. El vede clar efectul pe care vrea să-l realizeze și merge drept la țintă fără ezitări de foarfece. De cele mai multe ori, obține o admirabilă asemănare, dela prima încercare. Dar nu se mulțumește așa ușor. Dacă găsește că un nas ar trebui să fie mai lat sau o sprâncenă mai sus, nu-și găsește astâmpăr până nu a obținut ceea ce voia. Dar în vreme ce alți artiști își corectează greșilele cu o gumă sau cu câteva sgârieturi de briceag, Bielkine trebuie să reia totul dela început. Claritatea cu care vede trăsăturile caracteristice ale subiectelor sale reiese din felul în care obține asemănări atât de isbitoare numai cu câteva tăieturi de foarfeci. Observați spre exemplu că faimoasa buclă de păr a lui Hitler este făcută dintr'o singură tăietură, pleoapele căzute ale ochilor, nu sunt decât două mici incizii iar mustața, o gaură pătrată în hârtia albă.

Notați deasemeni, ingeniozitatea cu care artistul a caricaturizat nasul, gura și bărbia lui Grock, numai cu câteva simple tăieturi îndoiind hârtia pentru a produce umbrele necesare. Sprâncenele lui Bernard Shaw au fost făcute printr'un procedeu identic, hârtia fiind îndoită în așa fel încât să prindă lumina, în vreme ce mustața profesorului Einstein se desenează printr'un arc decupat în zig-zaguri prin care se vede fondul.

Bielkine exagerează trăsăturile subiectelor sale fără a le ridiculiza. Aceasta se observă în special la caricatura lui Sir John Simon. Cu câteva tăieturi adânci dar delicate artistul a reprodus zâmbetul ironic al gurei și licărirea veselă a ochilor. Aceasta cel puțin este o caricatură ce reflectă un humor lipsit de maliție.

STROE ȘI VASILACHE

au pornit în turneu cu filmul lor Bing-Bang, care a reunit un succes atât de triumfal cu prilejul prezentării în Capitală.

UN RECORD FEMENIN

Prima femeie care a reușit să sboare singură din Australia până în Anglia este aviatoarea australiană Jean Batten. Zborul a durat 17 zile, 16 ore și 17 minute. Fotografia noastră o înfățișează pe Miss Batten după aterisarea la Londra.

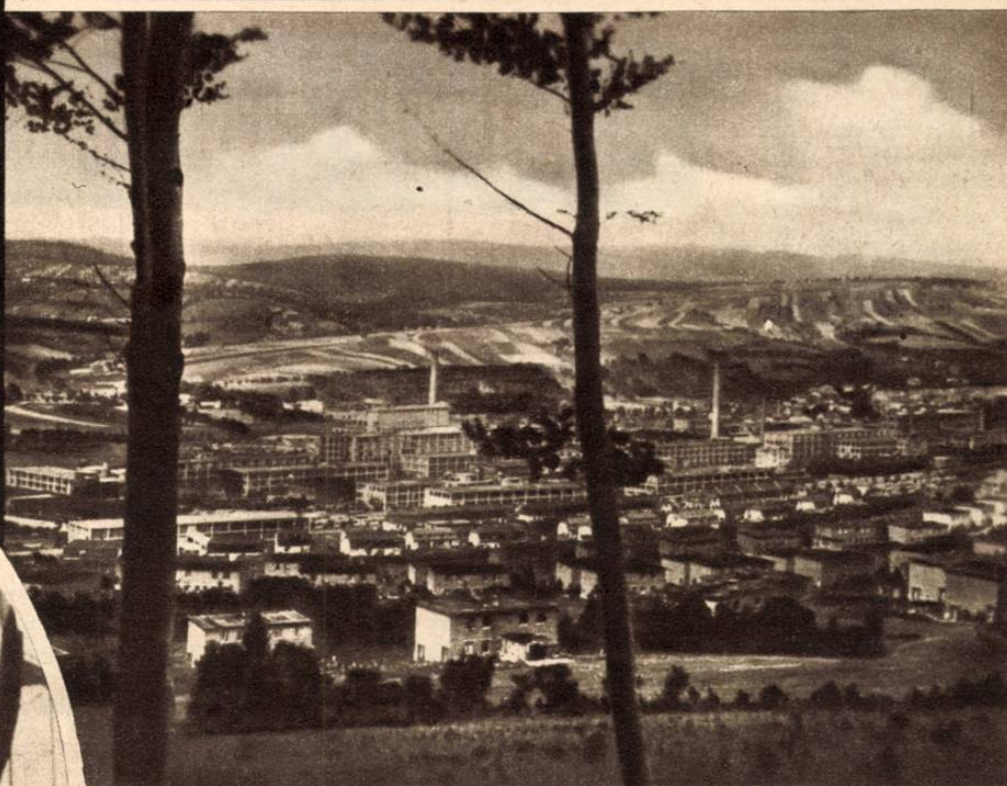

TURISMUL...

Odată cu venirea primăverii, sportul turistic este din nou la modă. Fotografia noastră înfățișează patru drăgălașe turiste pe un platou din Alpi.

„Realitatea Ilustrată“ trimite 20 bursieri pe timp de 3 ani la școala „Bata“ din Zlin (Cehoslovacia)

O vedere generală asupra fabricilor Bata.

Terenul de sport al fabricii

în întreprinderile „Bata“. În această școală, tinerii elevi primesc o bursă lunară care întrece cheltuielile lor în internat. Astfel, la sfârșitul celor trei ani de studii, absolvenții, pe lângă o meserie sau o profesiune au și un mic capital și se pot înapoia în țara lor, unde să-și înceapă viața independentă. În România, întreprinderile „Bata“ n'au fabrici, totuși, date fiind legăturile de prietenie între cele două țări vecine, „Realitatea Ilustrată“ a primit autorizația de a alege un număr de douăzeci de tineri, în vârstă de 14 până la 17 ani, cetățeni români, indiferent de originea etnică și confesiune, cari să plece la Zlin, unde să fie bursieri în internatul „Bata“ și să urmeze cursurile școlii de acolo.

După aptitudini, și pregătirea elementară, acești tineri pot deveni fie lucrători mecanici, lucrători în fabrica de ghețe, în tăbăcărie, în fabrica de cauciuc, electricieni, lucrători în industria lemnului, în tipografie, în fabrica de hârtie, vânzători sau funcționari de cancelarie. Ei învață deasemenea — după dorință — una sau mai multe limbi străine, stenografia, contabilitatea, etc. Pentru a face o alegere cât mai bună, „Realitatea Ilustrată“ institue un concurs, la care se pot înscrie tineri între 14-17 ani, din oricare parte a țării, cari să fie cetățeni români, să fie sănătoși și să fi absolvit cursul primar.

Alegerea se va face până la 8 lunie, iar plecarea la școală, va fi la începutul lunii Iulie. În numărul viitor vom publica condițiunile amănunțite ale acestui concurs.

INTREPRINDERILE industriale „Bata“ sunt printre cele mai mari din Europa. Intemeietorul și conducătorii actuali au înțeles ca în afară de opera de producție, să desfășure și o activitate socială, educând pe viitorii lucrători — indiferent de naționalitate, origine etnică sau religie — spre a forma un contingent cât mai mare de oameni cinstiți și activi, cari să posede un capital de cunoștințe. În școala „Bata“, care funcționează din anul 1925, sunt câteva mii de elevi, din toate țările de pe glob: cehoslovaci în primul rând, apoi greci, turci, jugoslavi, italieni, francezi, elvețieni, spanioli, indieni,

MIJLOC: Thomas Bata și J. A. Bata
ALĂTURAT: O vedere a școlii și internatului.

Raidul aviatoarei Burnaia

Din cauza abundenței de materie, continuarea jurnalului de bord al aviatoarei Burnaia, va apare în numărul viitor.

Interesante reconstituiri cu prilejul „Lunii Bucureștiului“

Cum au fost Bucureștii acum 100 de ani. — Cum va fi în anul 2000.

PRIMARUL general d. Al. Donescu din dragoste pentru Capitala țării, pe care astăzi o gospodărește, a ținut să stârnească interesul tuturor asupra acestui oraș reînviindu-i trecutul și aruncând și o largă viziune asupra viitorului. Expoziția de la Parcul Carol rezervă vizitatorului o admirabilă lecție de istorie. În primul pavilion facem coborișul anilor în plină epocă preistorică, trecând în revistă tot ce s'a scos la iveală de pe urma săpăturilor: arme și unelte de silix, obiecte de lut în formă conică, instrumente din epoca de piatră, ceea ce dovedește că Bucureștii au fost o așezare preistorică.

Ni se prezintă apoi orașul București așa cum era la 1789. Podul Mogoșoaiei mărginit deoparte și de alta cu locuințe boierești ale Bălăcenilor, Cantacuzinilor, Crețuleștilor, Văcăreștilor, Moruzilor. Podit cu grinzi și bârne ne dăm seama cât pătimeau pe vremea rea bieții locuitori. Ploua de sus, în timp ce de jos câte o podină despironită asvârlea din băltoacele de dedesubt noroiul în carul țaranului ca și în rădvanul boieresc. Ce-a mai văzut acest pod spre sfârșitul sec. XVIII-lea: ciumă, holeră, incendii, cutremure și oaspeți nepoftiți.

Anul 1789 aduce Bucureștilor pe Nemții cu coadă ai principelui de Coburg și pe Rușii lui Suvarof. Ce bătăi și pâruești se încingeau prin cârciumi și case între soldații celor doi comandanți.

Bariera orașului era atunci pe locul unde este astăzi Teatrul Național la casele boierului Hiereea Brezoianu, iar în locul Ateneului era livada Văcăreștilor.

Podul Beilicului, cel care a văzut alături și ceremonii de pomină, — intrarea cu mare pompă a Domnilor, a Doamnelor și Beizadelelor, intrarea slăvitului firman împărătesc, a câte unui pașe de la Constantinopol, ori ambasador creștin care pleca la Constantinopol singur sau cu „madama“ Măriei Sale.

Toate acestea — ne spune istoricul — se făceau pe Podul Beilicului, pe care alergau toți creștinii să vadă, să se minuneze și apoi cum e firea românului să rădă și să zeflemisească. Expoziția „Lunei Bucureștilor“ din Parcul Carol reînvie fidel acest trecut cu mărețiile și durerile lui. Marea înfăptuire constă însă în reconstituirea unui cartier de acum o sută de ani cu uliți întortochiate și clădiri așa cum erau pe vremea Regulamentului organic.

HANUL LUI MANUC

O curiozitate a Bucureștilor de odinioară o constituiau hanurile. Treceau ca număr peste patruzeci și zidurile masive cu încăperi boltite și uși grele de ștejar, dădeau impresie de cetățue. Au trecut multe decenii decând au căzut la pământ, fie de pârjolul focului, de cutremur, ori pentru a face loc noii înfățișări a Bucureștilor.

Numele celor de seamă a rămas. Cine n'a auzit de vestitul han al lui Manuc? Luna Bucureștilor prin expoziția sa unică până astăzi în acest gen, ni l-a reconstruit ridicându-ni-l dinainte, icoană vie, nelipsit de pitorescul lui, care atrăgea oaspeții străini în trecere prin București.

Fântâna zodiacului instalată la intrarea în expoziție.

Hanul lui Manuc.

O stradă a vechiului București reconstituită în Parcul Carol.

Clădit în 1808 a avut epocă de glorie până în 1860 și povestea celui care i-a ridicat zidurile nu-i tocmai lipsită de interes.

Un armean bogat, Manuc-bey și-a dat seama ce isvor de bogăție e un han, unde negustorii se îmbulzesc pentru a-și deschide prăvălii, depozitându-și tot acolo mărfurile în tainite boltite, cu uși întărite cu drugi uriaș de fer.

Cum locurile vechii Curți Domnești se vânduseră și în picioare nu mai rămăsese decât pușcări și câteva ziduri ruinate pe malul Dâmboviței, pe acest loc și-a ridicat Manuc uriașul han cu etaj și două rânduri de pridvoare cari împrejmuiău marele număr de încăperi. Continua mișcare și zarvă din curtea hanului atrăgea mulțimea de curioși, cari căscau gura la mulțimea chervanelor, brașovencelor, brișcelor, butcilor și rădvanelor cari soseau și ieșeau pe marea poartă de ștejar construită să înfrunte anii și să servească ca o puternică apărare odată ce a fost închisă și zăvoarele au fost trase.

Au curs mulți bani aici așa că nu-i de mirare să-l întâlnim mai târziu pe Manuc la Paris, locuind într'un somptuos palat și permițându-și un trai de cap încoronat. Dar socotelile lui cu Imperiul Otoman nu prea erau curate și Sultanul a cerut lui Napoleon I extrădarea armeanului.

Fouché l'a avertizat de primejdie pe Manuc, care a luat în grabă drumul Rusiei, unde n'a trăit mult murind otrăvit de un servitor credincios.

La hanul lui Manuc ni se oferă surpriza să trăim noi cei din anul 1935 câteva ore de plăcută încântare. Încăperile sunt reînviolate cu mobilierul și roșul lor de atunci.

Ni se servesc mâncărurile din acea vreme, cu serviciu de masă aparținând epocii și personal îmbrăcat în costumele timpului. Trăim astfel o veridică icoană în trecut, legănați de cântecele vestitelor tarafuri de lăutari a căror faimă a ajuns neștirbită până în zilele noastre.

Cu ajutorul actorilor de la Teatrul Național, e reînviat un cartier de acum o sută de ani, cu uliți strâmbe și întortocheate, în cari te pierdeai ca într'un labirint.

Obrazele scăpătate, cum se spunea în sec. XVIII celor săraci, locuiau căsuțe mici de lemn ori bordeie. Numai cei răsați aveau case lucrate în pânze și vre-o câți-va neguțatori de vază locuiau în „case bolovănite” ca boerii.

Toate acestea ne sunt înfățișate în icoana credincioasă a vremii, căutând să se împlinescă cel mai neînsemnat detaliu.

Casa boerească e aidoma cum ne-o descrie Ion Ghica, cu ziduri ca de cetate, odăi mari, pivniți adânci și boltite. Privind la grinzile de o grosime uriașe îți dai seama că la scheletul unei case mergea o bună parte dintr-o pădure seculară. Interiorul cu o sală mare la mijloc, cu odăi în dreapta și stânga și tinzi în cruci, prin cari se putea comunica cu celelalte părți ale edificiului îți dă impresie de comoditate și belșug.

Înăuntrul odăilor sunt mese la mijloc cu jețuri sculptate, vopsite sau poleite, iar paturile lipite de perete, cu scânduri de brad, cu stâlpi galbeni de fag sunt tixite de saltele și perne, acoperite cu covoare de mătase ori împletite. Sobe sunt din olane lustruite sprijinite de doi stâlpi și cu un capac de fer la vârf.

Nu lipsesc nici florile, podoaba caselor bogate ca și sărace: mușcata, busuiocul, siminocul, trandafirul, maghiranul, calomfirul, rosmarinul, viorea, lăleaua, tămâioara, garoafa, zambila, avrămeasa, ruja și o mulțime altele cari transformau chiar cele mai umile căminuri în mici cuiburi de rai.

Reîntorcându-ne spre trecut, cu acest prilej ne pătrundem de atmosfera de pur românism, împropățându-ne sufletele de simplitate și curățenie, lăsând bineînțeles laoparte toate acele părți mărunte în război cu civilizația.

Facem apoi saltul în expoziția din Parcul Carol la anul 2000. O machetă de 100 metri patrați arată înfățișarea Capitalei în viitor, când străzile prevăzute în planul de sistematizare vor deveni realitate.

Alăturat sunt expuse machete ale proiectelor în curs de executare: o machetă a Târgului Moșilor transformată în târg de mostre, o machetă a trecerii pe sub calea ferată la Mogoșoaia, o machetă a pieței Academiei, o machetă a bulevardului Brătianu dela școala de război până la podul Șerban-Vodă.

Un șir de pavilioane expun înfăptuiri și proiecte ale serviciilor comunale.

Avem expoziția retrospectivă a corpului pompierilor, care își serbează anul acesta 100 de ani dela organizarea sa, evoluția poștei bucureștene dela primele începuturi cu poștalionul cu surugiu până la poșta de astăzi, poliția Capitalei cu toate fazele de organizare.

Unul din pavilioane este destinat sănătății orașului, serviciului sanitar și de asistență. Serviciul veterinar al expoziției expune întreaga organizație care se ocupă cu supravegherea alimentației orașului, abatorul, lăptăria comună etc.

Evoluția tehnică a Capitalei e înfățișată prin muzeul tehnic al primăriei municipiului organizat de Soc. de gaz și electricitate. Ne dăm astfel seama cum se obține apa de băut a Capitalei, prezentându-ne în miniatură instalațiile dela Arcuda unde apa intră în filtre plină de măr și iese limpede ca cristalul.

Cele expuse mai sus constituiesc doar o mică părțică din ceea ce ni se prezintă la Parcul Carol. La fiecare pas ochiul este încântat de imaginea conștiințioasă a trecutului cât și cea a prezentului pe care mulți n'au putința s'o cunoască cu de-amănuntul.

„Luna Bucureștilor” marea înfăptuire a d-lui Alex. Donescu, e una din cele mai rodnice idei, care a avut darul să ne lege mai puternic de Capitală prin cunoștința trecutului, atragerea atenției asupra prezentului și larga viziune a viitorului.

DARUL, CARE
PLACE ÎNTOT-
DEAUNA...

Nu căutați...

Oferiți-i parfumurile Bourjois, și EA
va fi încântată.

MON PARFUM
SOIR DE PARIS
PRINTEMPS DE PARIS

Veți putea astfel face un cadou dis-
tins, la prețul de... Lei 60—400:

PARFUMS
BOURJOIS

Creatorul fardurilor pastel, al
parfumurilor Mon Parfum și
Soir de Paris

IZVOARELE
STATULUI FRANCEZ

VICHY-
CELESTINS
RINICI-BĂSICA-
GUTA-DIABET-
ARTRITISM

VICHY
GRANDE-GRILLE

BOLILE FICATULUI
ȘI ALE APARATULUI
BILIAR

VICHY-HOPITAL
AFECȚIUNILE
STOMACULUI
ȘI ALE INTESTINULUI

VICHY
CELESTINS

Numai apa și peria
nu sunt suficiente...

... pentru a distruge acțiunea vătămătoare
pe care o pot avea microbii și resturile de
măncăruri. — Pasta Nivea spală și curăță
cu ușurință ferimenții din cele mai ascunse
colțuri. Numai este o dificultate desinfec-
tarea gurei de două ori pe zi, de cand vă
stă la dispoziție pasta de dinți Nivea la un
preț atât de efin. Această pastă ferește
dinții de a se strica și îi in-
treține foarte frumoși albi.

Numai
Lei 22.
tubul mare

Plăcută, spumează ușor,
excellentă ca gust.

Institut medical cosmetic

Str. Brezoianu 9, București III
Telefon 3-5922. Consult. 11-1, 5-8
sub conducerea unui medic der-
matolog și unei doctorițe din
Berlin.

Sfaturi și îngrijiri date de că-
tre specialiști în toate tărîmu-
rile cosmetice.
Înlăturarea radicală a perilor
de prisos, prin diatermie, in-
grijirea frumuseții și a trupu-
lui etc.

E neplăcut când cusăturile
cedează și se albesc. Evitați
aceste inconveniente, între-
buințând mătasea de cusut
și de butoniere

Gütermann

Atenție la marca de fabrică

HÁNY
ÉVESNEK mutatja a
TÜKÖRKÉPE?

Gsználja meg
ezt az egyszerű kísérle-
tet hogy fiatalnak
nézzen ki

Akármit
mond a születési
bizonyítványa, a tükre mond-
ja meg Önnek, hogy mások
szemében mennyi idősnek néz ki.

Az évek nem jelentenek semmit, ha arca a tisztá,
finn és friss, sugárzó tekintet fiatalnak
néz ki.
Minden nő visszaszerzheti most arcbőre
ifjúságát, még akkor is, ha az elvirágzott és
ráncoktól keresztes-kasul szántott, vagy ha a
pettyhód arcizom által öregnek néz ki. Dr.
Stefan W. wien egyetemi tanár különleges mód-
szere szerint fiatal állatokból egy nagyjelentő-
ségű fiatalító, Biocel-nek nevezett anyagot von-
nak ki. Ez az anyag most kizárólag és egyedül
a Tokalon Crème, ebben a híres párisi krémében
van beágyazva. Éjszakára alkalmazva életeti és meg-
fiatalítja bőrt meg Un alazik. A krém követek
viszanyerik fiatalos feszességüket. Reggel a
fehér, szirtalan Tokalon Crème-t használja. Ez
megszünteti a kitágult pórusokat, mitesereket
és más teinhibákat és fehérit, erősít és össze-
húz. Kísérleje meg ezt az egyszerű fiatalító-kurát
és tükre bizonyítani fogja, hogy kinézése meg-
hazudolja éveinek számát.

Kapható minden gyógyszertárban, drogériában
és illatszertárban. Új, mérsékelt árak: Tokalon
Crème, fehér 50.— Lei-től, Tokalon Crème bőrt-
tápszer, rózsaszínű 60.— Lei-től.

Citiți:
„MAGAZINUL”
revista publicului select.

Dilatarea stomacului

Dilatarea stomacului este ade-
seori provocată de un exces de
aciditate a sucului gastric. Acidi-
tatea se acumulează în stomac
și dă loc la fermentarea ali-
mentelor, de unde urmează a-
cea senzație de balonare atât
de desagrabilă și adeseori du-
reroasă. Pentru a evita dilata-
rea, luați o jumătate linguriță
de Magnesia Bisurata după fie-
care masă, sau atunci când se
simte nevoia.

Magnesia Bisurata neutralizează
aciditatea și împiedică formă-
rea gazelor; ea previne arsurile,
apăsările, răgâielile acide, indi-
gestiile și ea asigură o digestie
sănătoasă și normală. Se găsește
de vânzare la toate farmaciile
și drogueriile la prețul de lei
75 flaconul sau în format mare
economic lei 110.

Regele Carol II într'un grup de vânători aleși, la vânătoarea orga-
nizată de d. Nae Popescu, pe teritoriul comunei Mărgineni (Prahova)

OASPEȚII STRĂINI ÎN CAPITALĂ

Printre oaspeții primiți săptămâna trecută în Capitală, se numără și d. Ossuski (ministrul Cehoslovaciei la Paris) d-ra Elena Văcărescu, d. Lucien Romier (directorul ziarului „Figaro” din Paris) d-na și d. Cotnăreanu. Fotografia noastră îi înfățișează pe oaspeți la sosirea în Gara de Nord.

CONFERINȚA ÎNTELEGERII BALCANICE

La 10 Mai s'a întrunit în Capitală conferința înțelegerii balcanice. Fotografia noastră înfățișează pe d-nii Rustu Aras, Jeftici, Titulescu, Maximos și Purici după prima ședință.

Actualități din țară

DINEUL ÎN ONOAREA D-LUI OSSUSKI

La ministerul de externe a avut loc săptămâna trecută un dineu de gală în cinstea d-lui Ossuski ministru de externe al Cehoslovaciei la Paris. Fotografia noastră îl înfățișează pe d. Ossuski rostindu-și cuvântarea.

CAMERA ȘI SENATUL OMAGIAZĂ PE d. PAUL BONCOUR

O altă vizită importantă pe care am primit-o săptămâna trecută a fost cea a d-lui Paul Boncour fost prim ministru al Franței. Camera și Senatul l-au sărbătorit într-o ședință omagială. Fotografia noastră (jos) îl înfățișează pe d. Boncour vorbind la Cameră.

LĂ EROUL NECUNOSCUȚ

D. Jeftici, primul ministru și ministru de externe al Jugosloviei a depus săptămâna trecută o coroană de flori pe mormântul eroului necunoscut din Parcul Carol. (jos).

(Fotografii Berman)

Săptămâna trecută a avut loc la Blaj alegerea noului mitropolit al bisericii unite.

Alegerea a decurs cu mare strictețe conform statutelor aprobate de Vatican.

Episcopul Al. Nicolescu al Lugojului, care a întrunit cel mai mare număr de voturi va fi recomandat Vaticanului pentru scaunul de mitropolit al Blajului în locul regretatului Vasile Suciu. În cercurile eclesiastice se dă ca sigură confirmarea Papei.

Fotografiile din această pagină înfățișează :

Sus : Dela dreapta spre stânga : episcopii Nicolescu (cel ales), Frentiu (Oradea Mare), Hosu (Cluj) și Rusu (Maramureș) înainte de a începe votarea.

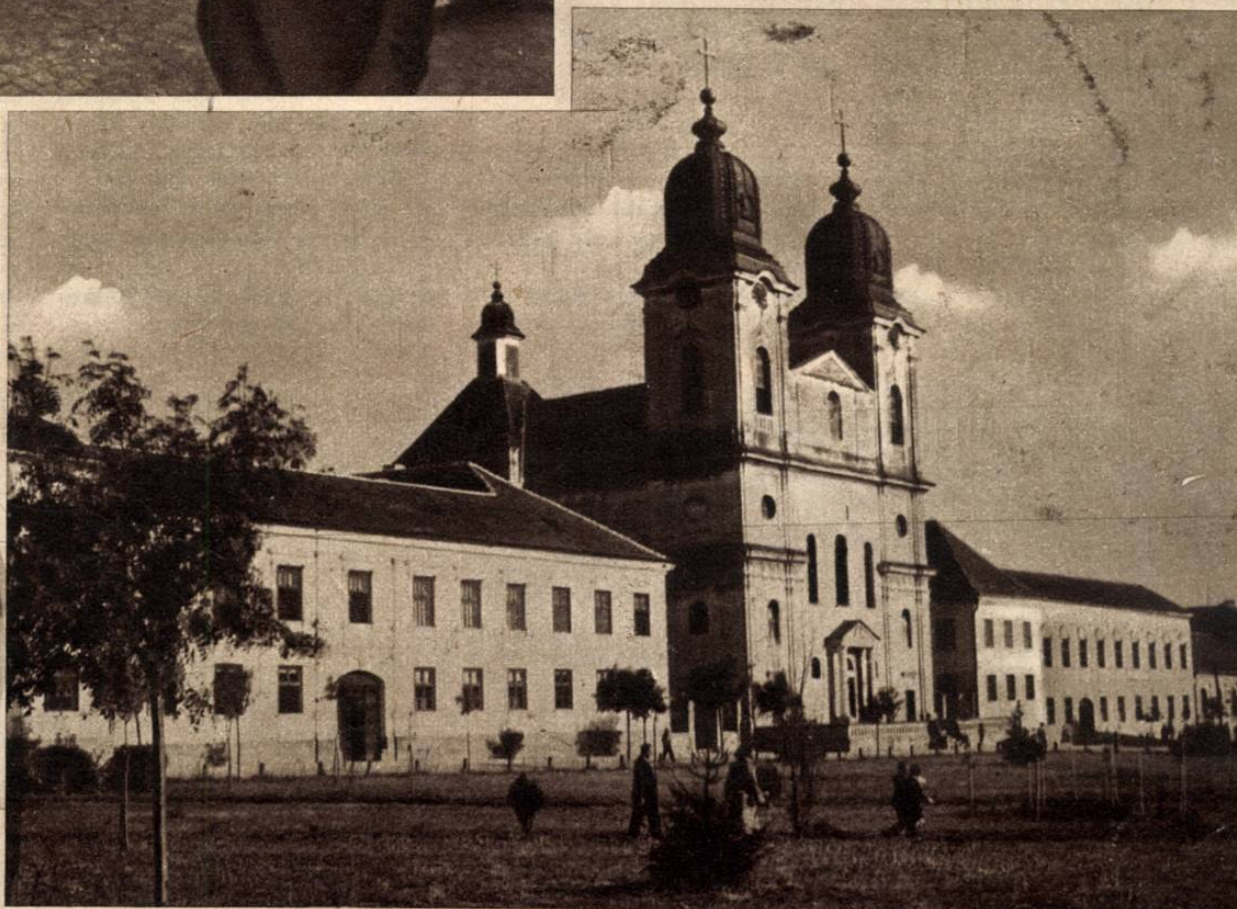
În timpul slujbei religioase după alegere.

Mijloc : În timpul slujbei religioase după alegere.

Jos : Cei patru episcopi... în civil, după alegere. Catedrala Sf. Treime din Blaj.

(Fotografii Berman)

Alegerea noului mitropolit al bisericii unite

Realitatea SPORTIVA

Pavlovici privește resemnat la balonul care se odihnește în plasă.

Echipa Ligii de Sud, glorioasă învingătoare a Vestului.

Pavlovici blochează o minge grea

O fază din matchul Liga de Est - Liga de Centru.

Voevodul Mihai și colegii de clasă urmărind partida.

SAPTAMANA care a trecut, evenimentul la ordinea zilei a fost cupa regelui Carol II.

Adică negreșit, matchurile disputate pentru dobândirea acestei cupe.

Înainte de a păși la alte considerente, îngăduiți-ne câteva cuvinte despre competiția însăși. După cum o arată și numele, cupa regele Carol II este o probă eliminatorie. Concurenții sunt, invariabil, în număr de cinci. Reprezentativele celor cinci ligi în care este împărțită țara noastră, din punct de vedere footballistic. În tururile eliminatorii neparticipând deținătorul trofeului, vom avea două partide între cele patru ligi rămase, învingătorii se vor întâlni între ei, iar ultimul supraviețuitor va avea de înfruntat pe câștigătorul anului trecut.

Devenind mai concrete, anul acesta prima zi a cupei regale Carol II — odată cu două mat-

churi de taktură inferioară ne-a furnizat, pentru finala eliminatorilor, ligile de Vest și Sud. Adică, s'au întâlnit Duminică, pe O. N. E. F., echipele Timișoarei și Bucureștiului, orașe în care se găsește concentrată activitatea footballului din aceste regiuni. Și după cum știți, București a sdrobot Timișoara cu scorul puțin obișnuit de 8 la 3!

Nu vom mai descrie un match la care mulți ați asistat și căruia toate ziarele i-au acordat o largă ospitalitate. Dar vom desvolta două din concluziile cele mai importante pe cari le degajă.

* * *

În primul rând, s'a spulberat legenda superiorității footballului timișorean asupra celui bucureștean.

Duelul dintre aceste orașe este demult început. Mai totdeauna,

avantajul a aparținut capitalei Banatului. Și ne amintim — sunt zece ani de atunci — de un usturător 7-0. Azi lucrurile s'au schimbat. Capitala României și-a afirmat o categorică superioritate. Revanșa a fost luată, în mod strălucit. Nume mari ca Dobai, Kleimeck, Bindea, Zele-nak, Pavlovici au fost ridiculizate de un Rădulescu, Sucitulescu, Georgescu, Vintilă, Vălcov. Faima footballului timișorean a opus. A murit mitul „maestrilor” din Ardeal.

Și e logic și natural să fie așa. Bizar și nenatural ar fi fost ca orașul care face milioane de lei încasări în fiecare săptămână, când celelalte deabia încropesc câteva zeci de mii de lei la derby-uri, să fie tributarii footballistic al acestora din urmă. A doua concluzie e mai tristă. E vorba de selecționarea echipei naționale, pentru Balcaniada dela Sofia, până la care **numai sunt nici 30 de zile!**

Într'adevăr, matchurile pentru Cupa regele Carol II ne-au demonstrat iremediabila ieșire din formă a fostelor vedete ale echipei naționale. Dobai, Bindea, recentul Pavlovici, toți idolii reprezentativei noastre au căzut. Au căzut... dar partidele de pe O.N.E.F. n'au pus pe nimeni în locul lor. Și aci e tristețea. Aci se vede și incapacitatea și reaua voință a federației de football, care în timp de cinci luni de zile, în loc să caute jucători noi, să-i antreneze, să-i pregătească pentru sarcina care le va reveni, n'a făcut nimic, și azi n'are din ce alege. Personal, tof de cinci luni, în aceste coloane, în cotidiene și la microfon, aproape zi la zi am atras atenția celor în drept către ce dezastru se îndreaptă, prin această incalificabilă inerție. Suntem azi în situația pe care am prevăzut-o. Dar vina nu e a noastră. Și va veni zi de plată și de răsplată...

Pentru că opinia publică trebuie, odată și odată să reacționeze, D-voastră, cari citiți aceste rânduri, sunteți opinia publică. Și nu ne îndoim că vă avem alături — noi cari ne-am făcut datoria — pe d-voastră cari vă bucurați și vă întristați de victoriile și durerile culorilor noastre, cari aplaudați, în picioare, când echipa României coboară pe teren și plecați, cu capul în piept, când e înfrântă, cari iubiți sportul românesc așa cum îl iubim noi!

Gheorghe Tari

Un impresionant plonjeon al lui Pavlovici.

Georgescu (Sud) se pregătește să centreze balonul.

Voevodul Mihai înmânează lui Albu, căpitanul Ligii de Sud, cupa municipiului București.

CALENDAR

1658. A avut loc lupta de lângă București, între Matei Basarab și Vasile Lupu.
1839. S'a născut pictorul Nicolae Grigorescu. A murit la 1907. (Alăturat chipul).
1859. S'a născut la Paris Pierre Curie descoperitorul radiumului.
1877. Regele Carol I comandă atacul artileriei din Calafat, împotriva Vidinului.
1900. Eclipsă totală de soare.

15

1600. Mihai Viteazul intră în Iași.
1799. S'a născut Honoré de Balzac († 1850). (Alăturat chipul).
1863. A murit Simion Barnuțiu, luptător naționalist.
1885. S'a născut Al. V. Beldiman, diplomat român.
1892. A murit Melchisedec, episcopul Romanului.
1911. A murit generalul Manu.

16

1395. Sigismund regele Ungariei pătrunde în Muntenia pentru a lupta împreună cu Voievodul Mircea, împotriva Turcilor.
1510. A murit la Florența pictorul italian Sandro Boticelli.
1799. A murit Beaumarchais, autor dramatic francez (n. 1733). (Alăturat chipul).
1887. A murit sculptorul Carol Storck-tatăl.
1923. Reînhumarea osemintelor eroului necunoscut, în Parcul Carol.

17

1821. Tudor Vladimirescu își așează tabăra pe câmpia din Golești, în fața locuinței lui Dinicu Golescu.
1848. La Iași s'a ivit mare epidemie de holeră, cu peste 7000 morți.
1868. S'a născut Țarul Nicolae II al Rusiei. A murit la 1918. (Alăturat chipul).
1886. Se înființează monopolul chibriturilor în România.
1903. A murit episcopul Mihail

18

1596. Aron Vodă, domnitorul Moldovii, este închis la Vinț, în Ardeal, unde a și murit.
1801. Mihail Șuțu ocupă tronul Munteniei pentru a treia oară.
1835. S'a născut Giosue Carducci poet italian. A murit la 1907. (Alăturat chipul).
1913. A fost desvelit la Piatra Neamț, monumentul lui M. Kogălniceanu.

19

1820. Napoleon Bonaparte trece munții Alpi.
1820. S'a născut Al. I. Cuza. A murit la 1873. (Alăturat chipul).
1821. Tudor Vladimirescu, după două proclamații către cetățenii Capitalei.
1885. A fost asasinat Vernistiano Caranza, președintele Mexicului.
1920. A murit criticul Dobrogeanu Gherea.

20

1506. A murit Cristofor Columb la Balladolid. S'a născut la 1446. (Alăturat chipul).
1821. Tudor Vladimirescu a fost trădat.
1849. A fost subscrisă convenția dela Balta-Liman.
1882. A murit juristul Const. Bozianu, autorul codului de legi ce-i poartă numele.

21

SIMION BARNUTIU

de AL. IORDAN

DIN rândurile bărbaților luminați — cărturari sau luptători politici — pe cari i-a dat în trecut Ardealul, fără îndoială că Simion Barnuțiu ocupă un loc de frunte.

Ceeace au făcut Gheorghe Șincai, Petru Maior, Timotei Cipariu, Samuil Micu Klein ș. a. pentru renașterea culturală, a făcut în bună parte Simion Barnuțiu pentru redeșteptarea politică și națională.

Pentru a putea fi prețuită la justa ei valoare influența exercitată de Barnuțiu, trebuie să amintim că în acel timp în Moldova domina „școala” maioreșciană.

Fiu de cantor, din satul Bocșa-română, comitatul Crasnei, Simion Barnuțiu s'a născut la 21 Iulie (2 August) 1808.

Descifrarea buchiilor a învățat-o la școala din Șimleu, pe care a absolvit-o în vara anului 1820, iar în toamna aceluiași an a intrat în liceul călugărilor piariști din Careii Mari, la care baza învățământului o formau studiile umanitare.

Între anii 1825—1829 a fost elev al Blajului, unde un an întreg a audiat cursurile de filosofie predate de Vasile Rațiu.

Numit profesor la gimnaziul local, Barnuțiu deține acest post dela 4 Noembrie 1829 până în 1834 când îl părăsește pentru a ocupa funcția de notar consistorial, timp de cinci ani, după care revine la catedră de unde e îndepărtat în Iunie 1845 împreună cu D. Boer, Popp, Gr. Moldovan și vicarul Sim. Crainic, pentru acțiunea ce porniseră împotriva maghiarismului și a despotismului clerical român din Blaj, despotism care ajuta acțiunea de desnaționalizare întreprinsă de Unguri.

Îndepărtat din Blaj, deși înaintat în vârstă, convins însă că slăbiciunea poporului român se datorește în mare măsură și lipsei de pregătire politică și juridică, Simion Barnuțiu se înscrie la Academia săsească de drept din Sibiu, de unde în ajunul izbucnirii revoluției din 1848 scria: „Eu sunt cuprins cu școala, nici nu pociu ceti gazete, nici nu pociu umbla pe la unii și pe la alții, adevă prin adunări, unde vorbesc de lucrările zilelor acestor minunate”.

Din modesta locuință pe care Barnuțiu o ocupa la Sibiu, a pornit acel îndrumător al doleanțelor românești, din care extragem: „Ascultați strănepoți ai Românilor, ce trebuie să răspundeți Ungurului sau Sasului. Noi, până ce națiunea română nu va fi înălțată la acel rang politic, de care au desbrăcat-o Ungurul, Săciul și Sasul — nu ne unim. Fără de noi au scris ei în aprobate că ea este națiune numai tolerată... Acum este ziua învierii. Să mergem să răsturnăm piatra de pe mormânt; să deslegăm lanțurile milenare ale națiunii române, pentru ca să se ridice din pulbere și să viețuiască viața veșnică... Cereți, să nu judece mereu de nobis, sine nobis... Afurisit pe veci să fie Românul care va îndrăzni să facă uniunea câtă vreme națiunea română nu va fi fost recunoscută ca națiune politică”.

Venit la Blaj, cu puține zile înainte de începerea marelui întruniri de pe Câmpia Libertății, Simion Barnuțiu rostește în ziua de 2/14 Maiu la catedrală, faimosul discurs, republicat de curând de către domnul P. Pandrea, ca anexă la studiul său despre „Filosofia politico-juridică a lui Simion Barnuțiu”.

De față fiind la pronunțarea acestui discurs și o delegație de Moldoveni, printre cari și poetul Gheorghe Sion, acesta publică în 1888 următorul portret al lui Barnuțiu: „Acolo pentru prima oară am auzit vorbindu-se de Barnuțiu, unul dintre cei mai populari și mai învățați bărbați ai Ardealului. Mersem mai mulți Moldoveni la el și făcurăm cunoștința lui. Deodată rămaserăm extaziați: Nu ne puteam da seama cum un asemenea om putea să se bucure de un nume așa de mare. În adevăr, acest om avea un aer de tot comun: vorba lui îngâmată, natura lui timidă, manierele lui ordinare, fizionomia lui liniștită nu exprimau mai nimic; din contră părea a fi o jumătate de om, o fantasmă ce ar fi abandonat Purgatoriul, ca să se mai întoarcă odată pe lume. Dar, după ce ne luaserăm în convorbiri mai intime, recunoscuserăm în el un bărbat într'adevăr superior: la cuvintele de patrie, națiune, românism, el se entuziasma ca un poet; figura lui lua un aer de inspirat, de profet, vorba lui, un accent simpatic și dureros; căutătura sa svârșia scântei de curaj și terorism. Barnuțiu se bucura de o popularitate imensă și bine meritată. El s'a arătat adevăratul atlet al românismului contra maghiarismului”. Eșuând revoluția din 1848, Barnuțiu este nevoit să i-a calea pribegiei, emigrând în Moldova iar de aici pleacă în Italia. La 1851 se înscrie la facultatea juridică din Viena, iar un an mai târziu trece la Pavia, unde își ia doctoratul în drept în anul 1854. Chemat la Iași, în același an după ce funcționează câțeva vreme ca profesor de logică la liceu, i se încredințează catedra de filosofie la Facultatea Juridică, catedră la care profesează până în anul morții.

Astăzi, datorită celor doi cercetători amintiți, a fost evidențiată adevărată valoare a operii lui Barnuțiu. După o viață plină de sbucium, soarta i-a hărăzit lui Barnuțiu ca să aibă parte de un sfârșit asemănător vieții pe care a dus-o, căci în seara de 16/28 Mai 1883, Simion Barnuțiu a murit în căruța ce-l transporta dela Iași spre Bocșa-Română.

Togal
iti ia

DURERILE

acute și cronice de:

Reumatism

Gută * Sciatică

Nevralgii * Gripă

Dureri de cap

Vindecă garantat!

**La Farmacii și Droguerii.
Produs elvețian.**

**SENZAȚIONALĂ
DESCOPERIRE**

a unui

**NOU FEL
DE A FACE PUDRĂ**

Chimiștii francezi, după cercetări îndelungate, au aflat o nouă formulă pentru prepararea pudrei de obraz, prin care nasul lucios și pielea unsuroasă se înalță cu desăvârșire. În modul acesta se obține un „lustru mat” perfect care ține 8 ore. Nici ploaia nici transpirația nu-l poate nimici.

Secretul este un nou ingredient, „Spuma dublă”, care este acum conținut în Noua Pudră Tokalon, celebra Pudră de Paris. Acest ingredient face pudra rezistentă contra umezelii. Încredințați-vă însăși Dv. făcând următoarea simplă experiență. Acoperiți un deget cu Noua Pudră Tokalon și muiați-l într'un pahar de apă. Scoțându-l veți constata că e fără luciu nici umezeală, ci cu totul uscat și de arătare „mată”. Pudra rezistă umezelii, fiindcă conține „Spumă dublă”.

Același lucru va fi și cu obrazul Dv. Pielea Dv. nu poate deveni lucioasă dacă întrebuințați Noua Pudră Tokalon. Puteți dansa ore întregi într'o sală caldă și tenul Dv. va rămâne așa de proaspăt și de drăgălaș ca la început. Încercați astăzi o cutie de Noua Pudră Tokalon și veți vedea cât de mult se deosebește de celelalte pudre, pentru că e singura cu secretul „lustrului mat”. Frumusețea fermecătoare, juvenila ce veți căpăta va face admirația și invidia tuturor prietenilor Dv.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse la Lei 45.—

DOAMNELOR!

Veșmintele pălării, în cele mai frumoase culori naturale precum și esențele permanente, această frumoasă Confecție Franceză, Strada Edgard Quinet, 7. Telefon 3-01-23

Distincția
parfumului,
eleganța nuanțelor,
finețea compoziției

dau dreptul pudrei RICHARD HUDNUT THREE FLOWERS să fie considerată aristocrata produselor de toaletă. Casa Richard Hudnut, cunoscută în toată lumea pentru atenția pe care o depune în prepararea articolelor sale, a obținut cu această pudră succesul cel mai apreciat. Compoziția ei pură, pulverizarea microscopică, parfumarea prin procedee speciale, au condus la realizarea impecabilă a unei pudre destinată femeilor de rasă. Pentru doamnele care înclină în mod natural către rafinament și valorifică prin eleganță puterea lor de a captiva, pudra Hudnut Three Flowers este auxiliarul cel mai de preț. Dela nuanțe până la parfum, totul a fost experimentat în laboratoare pentru a se obține rezultatul dorit.

Pudra
RICHARD HUDNUT
THREE FLOWERS

O cutie de pudră RICHARD HUDNUT Three Flowers, pe masa Dv. de toaletă, este semnul eleganței. Cremele Richard Hudnut Three Flowers sunt de asemenea un ajutor prețios pentru frumusețea multor femei sărbătorite din

REALITATEA
ILUSTRATA

ANUL IX No. 435
22 MAIU 1935

NUNTA DE ARGINTA
ANUL FELICITATII

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

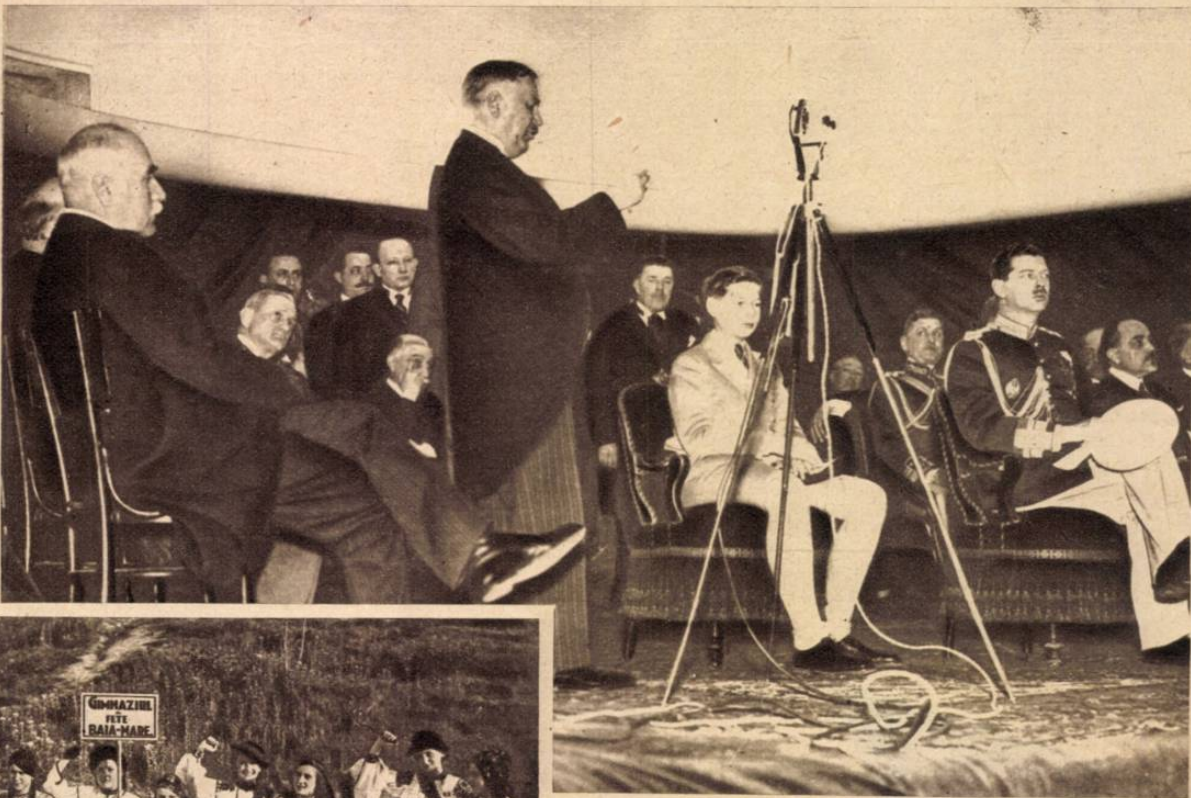
SERBĂRILE TINERIMII ROMÂNE

Reprezentanți ai liceelor și gimnaziilor din întreaga țară au fost săptămâna trecută în Capitală pentru a participa la marile concursuri anuale ale Tinerimii Române. Capitala a căpătat astfel un aspect foarte pitoresc datorită costumelor naționale ale participanților la serbări. După concurs a avut loc o defilare a tuturor participanților pe Calea Victoriei în fața Palatului Regal. Fotografiiile noastre înfățișează: Trecerea unui car alegoric prin fața Palatului Regal; Reprezentantele gimnaziului de fete din Baia Mare; Voevodul Mihai primind defilarea din balconul Palatului Regal; O horă încinsă cu prilejul serbărilor cari au avut loc pe stadionul O. N. E. F.

BANCHETUL IN CINSTEA PRESEI LATINE SUD-AMERICANE

D. N. Titulescu a dat săptămâna trecută un banchet la Ministerul de Externe în cinstea ziaristilor presei Latine Sud-Americane. Fotografia noastră îl înfățișează pe ministrul de externe înconjurat de ziaristii oaspeți.

SĂPTĂMÂNA CĂRȚII

Cu un deosebit fast s'a inaugurat săptămâna trecută în sala Dalles săptămâna festivă a cărții. La solemnitate au asistat Suveranul și Voevodul Mihai. Fotografia noastră îl înfățișează pe d. Dim. Gusti, președintele Uniunii Fundațiilor Regale, rostindu-și cuvântarea.

(Fotografii Berman)

Regele și Regina Angliei fotografiați cu pîielei unei festivități care a avut loc la Londra.

Dacă Wilhelm Cuceritorul n'ar fi căzut de pe cal

Dacă Joana d'Arc n'ar fi auzit glasul lui Dumnezeu,

ANGLIA SI FRANTA

Ar fi fost

A FOST odată, în țara Normandiei, o spălătoreasă tânără înghinchiată pe malul unui râu. Un prinț trecu pe-acolo și...

Așa ar fi trebuit să înceapă istoria seculară a Angliei, deoarece fata pe care Robert de Normandia o îmbrățișase, dădu naștere unui copil, Wilhelm Bastardul, care mai târziu avea să fie cunoscut sub numele de Wilhelm Cuceritorul.

La sfârșitul verii anului 1066, sub frunzișul și verdeața sălbatică, drumurile Normandiei erau niște făgașuri anevoie de străbătut cu piciorul. Dar în cursul lunilor August și Septembrie începu să mișune pe-acolo, zi și noapte o puzderie de cavaleriști echipați de război venind care din Bretania, care din Flandra, care din Gasconia.

Cu toții apoi tăbăriseră pe o câmpie, la îmbucătura fluviului Somme, unde un șef nervos, cu spete largi și mic de statură, dojenia aspru această gloată cosmopolită.

Cam aceeași înfățișare o avea și câmpia Bulognei unde Napoleon își aduna armata, la 739 ani mai târziu.

Numai că Wilhelm s'a bucurat de multe și binecuvântate avantagii: n'avea împotriva lui nici o flotă și nici o conducere pricepută care să-l înfrunte deoarece regele Harold nu era de cât un aventurier care cucerise prin surprindere tronul rămas vacant cu câteva luni mai curând. Pe de altă parte, acolo, nu era nici națiune engleză și nici sentiment național. Vreme neîntreruptă de 30 de ani, țara fusese cărmuită de un monarh strein, Carnut, stăpânitorul Danemarcei, al Norvegiei și al Su-

O fotografie istorică: Prințul de Walles la ceremonia confirmării sale.

în șarjă, trece panta sub ploaia de săgeți (sau împușcături) britanice. Seara, năvălitorii sunt istoviți. Căpetenia lor îi adună pentru o ultimă efortare. Dar ultima efortare a lui Napoleon este catastrofală; pe când aceea a lui Wilhelm e victorie.

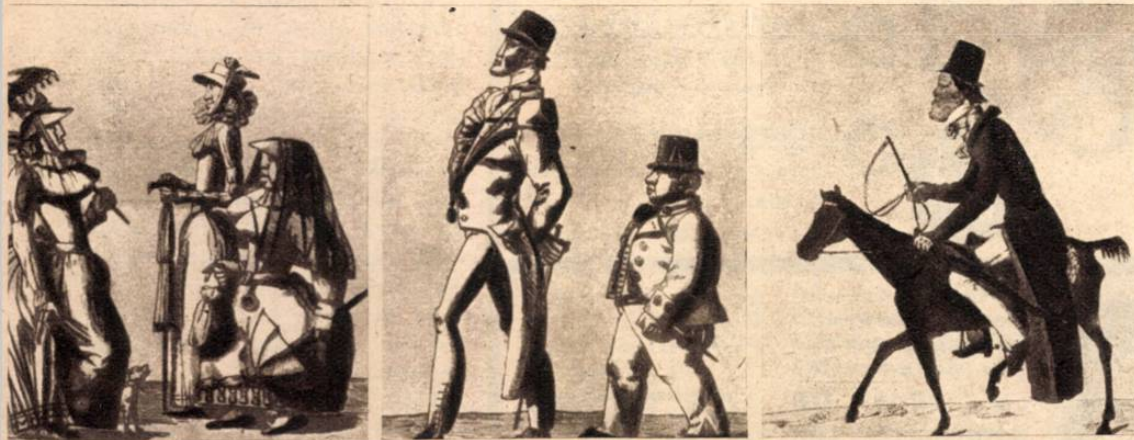
Acolo, Harold își pierde viața, iar cei doi frați cad alături de el. Wilhelm nu mai are nici un rival la coroana râvnită și toate porțile se deschid înaintea lui.

Ușurința cu care Ducele de Normandia ajunge rege al Angliei, îl îmbie acum să viseze și alte posibilități.

La eșirea din Mantes-la-Jolie, se afla un stâlp indicator: **Paris, 60 kilometri.** Două zile de marș pentru armata de atunci.

Acolo, după 21 ani dela cucerirea Angliei, Wilhelm trecut de șizeci de ani și îngreșat peste măsură, călărind în galop nebunesc spre Paris, căzu din șea rămânând mort pe loc.

Dar să presupunem că Ducele de Normandia, rege al Angliei, ar fi ajuns în capitala Franței, slab apărată de regele Filip. Atunci cu siguranță că

Englezii din 1814.

Englezi la plimbare.

Un englez.

ediei. În epoca aceea, când conducerea unei țări se transmitea prin moștenire și căsătorie, Wilhelm nu se înfățișă ca vrăjmaș, ci ca o rudă a răposatului rege danez, și totodată a regelui anglo-saxon Eduard Confesorul, deci pretendent legitim la tron.

Un fapt curios și prea puțin cunoscut: regele Harold care avea să-l înfrunte, vorbea la curtea lui franțuzește, la fel ca și Wilhelm.

Câmpul de bătălie unde a avut loc întâlnirea oștilor reamintește întru totul pe acela dela Waterloo. Iată muchia dealurilor ocupată de infanteria engleză. Armata franceză dă un atac de front. Apoi cavaleria,

O idilă și un mîncăcios.

Bastardul ar fi întrunit pe capul lui ambele coroane, iar Franța și Anglia alcătuiau până în ziua de azi un singur stat. Ceea ce a fost cu puțință în anul 1087, s'a repetat pentru a doua oară în 1154. Cei doi fii ai lui Wilhelm, Wilhelm cel Roșu și Henri Beauclerc, domniseră fiecare pe rând. Apoi, lipsind moștenitori de parte bărbătească, se iscă o stare de confuzie și nesiguranță până în ziua în care Henri II, nepotul lui Henri Beauclerc, se urcă pe tron. Henri II venise din Angers, precum Wilhelm venise din Rouen.

Noul domnitor era fiul Mathildei (fiica lui Henri Beauclerc) și al lui Geoffroy, conte d'Anjou. Se căsătorise cu Eleonora d'Aquitaine.

Propriu zis, Franța și Anglia constituiau pe vremea aceea o singură țară iar luptele neîncetate dintre conducătorii lor erau adevărate războaie civile.

Cu scurgerea vremii se iviră trei ocazii noi pentru realizarea unității franco-engleze. După Henri II, urmă domnia turbure și destrăbălată a lui Richard I, cunoscut în istorie sub numele de „Înmă de Leu”. Apoi, fratele acestuia, Jean, care merită să fie numit „Cel fără patrie” deoarece își pierduse toate posesiunile din Anglia pe pământul Franței. Acest Jean, împovărat cu dări atât de grele pe supușii săi spre a putea duce războiul contra lui Filip-August, încât își înstrăină încrederea baronilor și în 1216, fiul lui Filip-August, Louis (Delfinul), debarcând cu o mică armată fu aclamat rege al Angliei, la Londra, fără să întâmpine vreo împotrivire. Iată un alt prilej pentru unitatea franco-britanică. Murind Jean-Cel Fără Patrie, Louis, moștenitorul lui, în vârstă numai de nouă ani, devenea stăpânitor al întregii țări. Cum a fost răsturnată o asemenea situație, în paguba unicului și legitimului urmaș la tron? Nu se știe exact.

Pe malurile Senei, lângă Andelys, se înalță ruinele castelului Gaillard. Henri II care-l clădise, n'are cătuși de puțin obezitatea lui Wilhelm Cuceritorul. Altminteri, l-ar fi trecut multe și grele sudori până să urce în vârful acelei stânci răpoase unde iarba nu încolțise niciodată. Întăririle sunt încă în picioare: bucăți de ziduri uriașe prin care se contempla, în cadrul romantic al ferestrelor veacului XII, șerpuitul domol al Senei.

— Chiar dacă meterezele vor fi de bronz, eu le voi doborî! — jurase Filip-August.

— Chiar dacă ele vor fi de unt, le voi apăra — răspunsese Henri II. Filip-August îl cuceră în 1204. La vreo zece ani după aceea, el câștiga și bătălia de la Bouvines. Anglia era deschisă de-acum Delfinului Louis. El însă nu s'a folosit de această împrejurare.

În 1328, un nou prilej pentru înfăptuirea unității anglo-franceze. Dar de astă dată nu mai era vorba să se facă sub un rege francez. Izolați în insulele lor de mai bine de un veac, monarhii veniți din Anjou ies într-o bună zi să reclame coroana Franței cuvenită lor prin drept de moștenire. Cei trei fii ai lui Filip cel Frumos, după ce urmaseră la tron unul după altul, se odihneau de acum lângă părințele lor. Nici unul din ei nu lăsase moștenitor de parte bărbătească. Cine va fi rege? Sora lor, Isabella, se măritase cu Eduard II al Angliei. Fiul acesteia, nepotul lor, Eduard III, nu-i oare regele legitim al Franței? El, cel

puțin, așa vede. Dar un membru al familiei Valois se grăbește să fie uns domnitor. E vorba de Filip, nepotul lui Filip cel Frumos. Graba ce-au pus-o Baronii recunoscându-l ca rege dovedea că „Desrădăcinații” începeau să fie priviți ca streini. Și cu toate acestea? Soldații lui Eduard care debarcă la Saint-Vaast, în 1346, vorbesc limba franceză. Când arcașii saxoni nimicesc cavaleria franceză la Crécy, baronii francezi se predau baronilor englezi cari sunt verii lor.

„Prințul Negru” care zdrobi armata franceză la Poitiers în 1356, nu știa decât franțuzește și tot în franțuzește un călăreț din suita lui ceru spada regelui loan cel Bun care fusese prins în toiul luptei.

Calais ocupat după Crécy, suveranul francez căzut prizonier în lupta de la Poitiers, iată Franța într-o situație din cele mai grele și, prin tratatul de la Brétigny, în 1360, ea abandonează în mâinile lui Eduard III toate teritoriile cuprinse între Dieppe și Perpignan cari aparținuseră lui Henri II. Victoria engleză n'a realizat unitatea celor două țări. Ea a amânat numai, încă odată, unitatea franceză.

În 1348, ciuma care băntuise câțiva ani de-arândul țările din sudul Europei, se abătuse și asupra Angliei. Or, ciuma și dificultățile financiare „desfranțuziră” Anglia. Molima avu darul să strice toată buna rânduială a națiunii. Pe de altă parte, necontenitele certuri militare îl siliră pe rege să solicite sprijinul supușilor săi (acestea au fost originile parlamentarismului) și cancelarul, în 1363, trebui să se adreseze pentru întâia oară în englezește reprezentanților burgheziei.

Astfel stând lucrurile, când Henri V în 1413, reclamă Franței posesiunile engleze, recucerite între timp de Guesclin, el nu s'ar fi bucurat de nici un sprijin acolo dacă războiul civil dintre Armagnac și Bourguignon nu i-ar fi deschis ușa norocului. Pe vremea aceea, valoarea militară franceză nu era tocmai extraordinară. Asemenea lui Eduard III care debarcase la Saint-Vaast ca să prade țara și să meargă asupra Calais-ului (atunci francez), tot astfel Henri V debarcă în 1415 la Harfleur ca să jefuiască și să intre în Calais (atunci englez). Ca și străbunicul lui, Henri a fost pus pe fugă de o armată franceză cu mult superioară armatei sale. Ca și el i-a ținut piept, mai mult în silă, triumfând la Azincourt într'un chip tot atât de hotărâtor ca și Eduard la Crécy.

După această izbândă neașteptată, el cuceră Rouen-ul, obținu în căsătorie pe fiica regelui nebul Carol VI și o înduplecă pe Isabella de Bavaria să declare că fiul ei, prințul Charles, nu-i era copil legitim. Așa dar, coroana Franței și a Angliei se cuvenia fiului lui Henri V și al Catherinei, a cărei naștere a fost salutată la Paris și la Londra cu o bucurie de nedescris. Carol VI și Henri V se arătară împreună la o serbare dată la Paris în primăvara anului 1412; de rândul acesta, unitatea franco-engleză era fapt împlinit!

Dar în vreme ce politicienii credeau că hotărâsc soarta popoarelor, o păstorită fusese urșită să audă glasul Celui Divin și să-i asculte sfatul. Joana d'Arc se duse să-l caute pe copilul-rege la Bourges și cunoaștem din istorie greșeala neuitată ce s'a făcut.

În clipa când să se înfăptuiască, unitatea franco-engleză era ruptă. Prilejul nu se va mai întâlni deacum niciodată căci Anglia, izolându-se de restul continentului, va deveni națiune pur engleză...

B. V. J.

ARTICOLE DE VOIAJ ȘI SPORT

MOCIORNITA

DEPOZITE DE DESFACERE BUCUREȘTI

STR. CAROL 29
CAL. GRIVIȚEI 128
505 MIHAI BRAVUL 12

BRASOV
BUZAU
CLUJ
CONSTANTA
CRAIOVA
CAMPULUNG
GALATI
PLOESTI
ROMAN
TECUCI
TARGOVISTE

INCALȚĂMINTE

INTREBUNIȚĂȚI
ADMIRABILELE
PRODUSE

NARCISSE BLEU
de
MURY
Paris

APĂ DE COLONIE,
PUDRĂ, FARD,
ROUGE INALTERABIL

REPR. G-IĂ: N. H. BALTHAZAR, BUCUREȘTI, SELARI 7

Produsele
VICHY-ETAT

1 **SAREA VICHY-ETAT**
Sare naturală extrasă din ape pentru a face o apă alcalină

2 **PASTILE VICHY-ETAT**
2 sau 3 după masă ușurează digestia

3 **COMPRIMATE VICHY-ETAT**
Spre a prepara singur o apă digestivă gazoasă

A SE FERI DE CONTRAFACERI ȘI SUBSTITUȚIUNI

Masaajul corpului
Masaajul obrazului
Curs de gimnastică
Băi de parafină

Manecură
Pedicură
Perfecționarea
eleavelor

INSTITUT DE INFRUMUSEȚARE „PETER”
sub supraveghere medicală
STR. ANASTASE SIMU No. 4; ETAJUL III
TE: EFON 4-0615

Cea mai perfectă
vopsea de păr

IMÉDIA L'ORÉAL
PARIS

CARTI NOI

Joseph de Saxa: „CARTEA CU PACATE”

Romanul confratelui nostru Joseph de Saxa constituie o dublă surpriză; surpriză, de oarece puținii s'ar fi așteptat că sub pana liniștită de cronicar cinematografic sau povestitor de călătorie, — se ascunde un nerv incisiv, un humor sec de cea mai pură esență; surpriză, de oarece prin romanul său, Joseph de Saxa aduce un gen nou în literatura românească: romanul social humoristic.

„Cartea cu păcate” ne prezintă câteva personaje admirabil schițate, care roesc în mediul — admirabil pictat de autor — al vieții moderne de azi.

Eroul, este Dinu, fecior de bani gata al cărui tată sfârșește prin a da faliment. Trăind o tinerețe de vastă experiență amoroasă, Dinu, se plictisește până în cele din urmă de convenționalismul vieții moderne, luptând zădărnice pentru găsirea unei noi formule de viață. La un moment dat tot ce clădise, se îndreaptă împotriva sa.

Alături de Dinu o găsim pe Mariana, femeia zilelor noastre și pe Candid, pictorul ratat care-și închipue că toată lumea se nvrtește în jurul lui.

„Cartea cu păcate” este extrem de agreabilă la citit, prin pasagiile ei de neîntrecut humor, între care se strecoară profunda filosofie a vieții.

Un frumos succes pentru debutul de romancier al d-lui Joseph de Saxa.

I. G.

ORA în BUCĂTĂRIILE REGELUI Angliei

DREPT să spun, visul vieții mele n'a fost chiar acela de a fi prezentat la Curtea Angliei. Știu bine că așa ceva râvnesc mulți dintre muritorii acestui pământ, dar că e un lucru destul de complicat. Trebuie să stăruiești, vizite de recomandare tot atât de numeroase ca și pentru o alegere la Academie, o sumedenie de tertipuri și șiretlicuri poate chiar mai multe ca părul din cap. Dorința mea era mai modestă, mult mai modestă dar în același timp tot atât de anevoioasă când era vorba de realizat. Râvneam marea cinste de a fi primit de bucătarul Majestății Sale. Atunci am mințit, n'am spus că eram ziarist, ci că voiam să vizitez bucătăriile dela Buckingham pentru plăcerea și curiozitatea mea.

Într-o frumoasă dimineață, printr-o ușă dosnică, treceam pragul palatului, trezindu-mă deodată înaintea unui tânăr îmbrăcat numai în roșu, cu pantaloni scurți și ciorapi de mătase neagră. Mă lăsă să pășesc înăuntru după ce am pronunțat numele „Șefului” bucătăriilor, compatriotul meu.

La ușa intrării în Palat, călăuza mea se opri o clipă să schimbe câteva vorbe cu un bărbat între două vârste, grav, care-mi surâdea dindărătul ochelarilor lui de aur.

— Cine e? — întreb eu. Un francez, bine'nțeles, vreun profesor?

— Aș, nu, e șeful bucătar al reginei Victoria care l-a servit și pe regele Eduard VII. A venit acum de dimineață să-și ia salariul, ca de obicei, căci e pensionar. E unul din oamenii fericiți ai regatului. Criza nu l-a atins câtuși de puțin. Și el e tot francez, ca de altfel toți bucătarii, fiindcă în orice casă care se respectă trebuie să știi că bucătarul e francez. Prin urmare îți închipui că și la Buckingham...

— Va să zică, Regina care impune Doamnelor dela curte să-și confecționeze toaletele la Londra iar nu la Paris și care n'ar consimți să-și comande nici măcar pălăriile în Franța, admite ca bucătăria palatului să fie condusă de un francez?

— Nu-i același lucru. Mai întâi, nu se găsește nici un bucătar în Anglia și pe urmă, ea n'a fost consultată. D-l Cédard, șeful actual, servește regele de

40 de ani; e, cum s'ar spune, în tradiție. Prințul chemat să domnească după moartea regelui aduce totdeauna bucătarul său și atunci predecesorul e concediat, sau mai bine zis e scos la pensie.

Bucătăriile formează o adevărată cetate la parterul și în subsolul palatului. Pătrundem mai întâi printr'un fel de hall, vast cât un hangar, apoi, printr'un șir de coridoare întortochiate, tăcute și întunecoase de unde, prin ușile întredeschise, se văd pivnițe și camere, ajungem la biuroul d-lui Cédard, șeful.

Seamănă leit cu regele, de parcă i-ar fi frate, cu singura deosebire că-i lipsește barbișonul. Are un aer cam obosit, umerii încovoiați, înfățișarea blajină, impunătoare și totodată tristă a stăpânului său.

Când intrăm, îl vedem în bluză albă, ocupat să rectifice menuul rectificat de regină pe care tocmai i-l adusese un valet al Majestății sale.

— Regina alege mâncările?

— Firește. În fiecare dimineață, eu întocmesc un menu, îl trimit Majestății sale care mi-l înapoiază apoi aprobat sau rectificat de ea.

Reginei îi place să știe dinainte ce anume i se va servi la masă. Altă dată, mă duceam în toate diminețile să primesc ordinele în apartamentele sale și astfel îmi era dat să fiu în contact zilnic și direct cu ea. Astăzi însă am căpătat o așa obișnuință a gusturilor și capriciilor sale gastronomice, încât se mulțumește să examineze în fugă menuurile mele...

— Trebuie să fi fost foarte ocupat cu recepția dela

Familia regală engleză fotografată cu prilejul unei plimbări în Scoția.

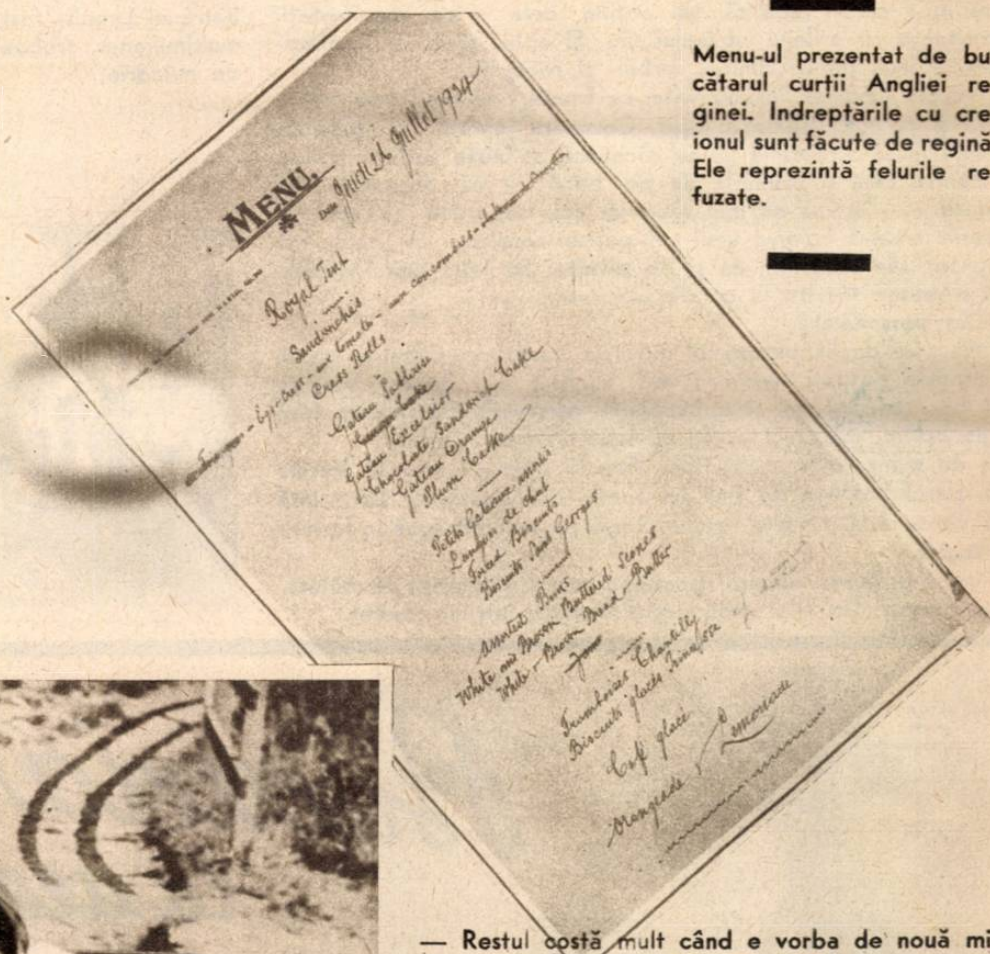
6 Mai, nu-i așa?

— Oh, nu. Bufetele n'au fost preparate aci. Gândiți-vă nouă mii de persoane erau cu neputință de împăcat. De altfel, nici n'avem vasele și uneltele necesare „Lyon's” s'a însărcinat cu întregul material, cu personalul suplimentar și cu de-ale gurei. „Lyon's” e singurul magazin din Londra în stare să asigure reușita unei recepții de importanța acesteia. Dar, uite, tocmai pregătisem menuul pe care regina l-a revăzut și rectificat, ca de obicei.

Și bucătarul Majestății sale îmi întinde o foaie de hârtie pe care menuul scris de mână poartă însemnate cu creionul modificările regale.

Regina a șters cu augusta-i mână sandwichurile, plăcinta racii, dulceața. Pișcoturile sunt și ele condiționate de capriciile temperaturii, Majestatea Sa specificând într'adins că numitele pișcoturi să nu se comande decât dacă va fi cald...

— Dulceața, mai înțeleg... — spusei eu d-lui Cédard — dar restul...

Menu-ul prezentat de bucătarul curții Angliei reginei. Indreptările cu creionul sunt făcute de regină. Ele reprezintă felurile refuzate.

— Restul costă mult când e vorba de nouă mii de persoane și zău, pentru atâta lume, sandwichuri, raci și altele ar fi însemnat o avere... Majestatea Sa are și dreptate gândindu-se totdeauna la economie și nici odată nu va risipi banul fără folos.

— Nici șampanie, nici licheururi?

— Hei! hei! dar unde-ai vrea să ajungem? Doar nu suntem în Franța! Și apoi, trebuie să știi că se bea foarte puțin la Curte.

E adevărat. Cineva mi-a povestit că Regele George, băutor, ba chiar băutor strașnic odinioară, în timpul războiului a renunțat deodată la vin și alcool. Se spune că într-o zi, când dejuna cu Raymond Poincaré, regele observase că președintele republicii franceze refuza vinurile ce i se ofereau și nu bea decât apă. Majestatea Sa crezu că era o lecție pe care voia să i-o dea Poincaré. De aceea a fost foarte impresionat. La câteva zile mai târziu, adună tot personalul și jură în fața tuturor că nu va mai bea. Și s'a ținut de cuvânt. Dar — adăugase interlocutorul meu — Prințul de Galles n'a făcut încă un asemenea jurământ...

Pe când bucătarul Majestății Sale împarte ordine, cercetez cu luare aminte biuroul. Pretutindeni fotografii de-ale familiei regale. Sub un glob de

sticlă, un cotlet în untură sterilizată, face de un secol și jumătate mândria tuturor bucătarilor cari s'au succedat la palatul Buckingham.

O scurtă ochire în bucătăria unde odată pe an, Suveranii coboară să felicite personalul. Acolo se prepară dejunul pentru Majestățile Lor și pentru ducele de Gloucester, oaspe momentan al palatului părintesc.

Tocmai se frig niște prepelețe, îmbălsămând atmosfera cu un miros care ațâță binișor nările, chiar atunci când nu ți-e foame. O femeie, cu funde de catifea neagră în păr, așează fructele ca pe niște bijuterii, umblând cu o delicatețe sfioasă în cele trei compotiere: smochine, piersici, pere, sosite chiar în dimineața aceea din serele dela Windsor.

— Mai pune o piersică în compotiera Reginei — zice d-l Cédard.

— Nu mai am, acestea sunt ultimele — răspune femeia.

— la una dela ducele de Gloucester...

— Majestățile Lor — îmi zice șeful — n'au prea multă poftă de mâncare. Chiar Regina, nu face exces niciodată. Cât despre prințul de Galles, când prânzește aci, aproape că nici nu se bagă în seamă, deoarece abia s'atinge de mâncare...

— Poimâine, plecăm într-o călătorie pe mare și-l voi însoți pe Rege așa cum am făcut-o totdeauna de patruzeci de ani încoace. Am fost cu el în Indii și l-am urmat pas cu pas în toate campaniile. Astăzi, precum vedeți, bucătăria e în... fierbere căci trebuie adunate și completate toate proviziile în după amiaza asta pentru trei săptămâni cât va dura excursia.

— Știu că serbările jubileului de 25 ani vor ține o lună de zile, adică până la 3 lunie când Suveranul împlinește 70 de ani. Dece această... dezertare?

— Vezi și aci intervine spiritul de economie și groaza de distracții cari sunt tradiționale în familia domnitoare. Știi că Majestatea Sa, înainte de 6 Mai, a adresat tuturor supușilor un mesaj prin care-i ruga să se abțină dela orice manifestații costisitoare cu prilejul jubileului său. Și apoi, prea ar fi oboseală, atâtea parăzi zilnice, serbări și recepții...

Pe mesele lungi se înșirue vase cu fructe, legume fierte, carne friptă și cu sos, salade în oțet. Cozonaci enormi și plăcinte fumegă încă, așteptând să se răcească pe niște farfurii uriașe.

— Pentru ceai și primiri de pe bord — mă dumirește d-l Cédard. — Dar să nu mai zăbovim aci, deoarece nu sunt în meseria mea. E raionul unui șef patiser-cofetar, de care mă ocup tot așa de puțin ca și de pivnițe. Eu indic numai vinurile cari trebuiesc servite la cutare mâncare...

— Dar personalul?

— Nu văd decât personalul meu de bucătărie. Cazarma gărzii îi hrănește pe toți servitorii din bugetul ei. Pentru aceasta sunt bucătari speciali și o bucătărie rezervată. Să trecem fără să ne oprim, căci nici acolo nu sunt la mine acasă...

Sala de mâncare a bucătărilor. Severă, aproape luxoasă. Vesela fină, parcă tot așa de fină ca aceea a Majestăților Lor, însă fără coroană. De multă vreme Regii nu mai mănâncă în farfurii de argint.

Un valet în livrea neagră, pantaloni scurți și ciorapi de mătase, așează masa. Un altul orânduiește fructele într'un coșuleț.

De jur împrejurul încăperii, răzimată de pereți, o vitrină conține, ca niște capodopere, tot soiul și mărimile de coșulețe împodobite cu flori și panglici: sunt pline cu nugă, prăjituri de migdale cu cremă și alte bunătăți, cari ar face să jinduiască toți copiii din lume.

— Acestea sunt pentru recepții, pentru recepțiile mari — zice d-l Cédard.

În clipa când să ne întorcem la birou, trecem iarăși prin bucătăria principală. Șeful împarte alte ordine.

— Trebuie duse fructele numaidecât.

Un valet așteaptă cele trei compotiere.

— Majestățile Lor au și venit la masă?

— Nu, dar sala de mâncare e situată la vreo 400 metri de bucătărie și până să ajungă acolo, trebuie câțva timp...

— Domnule... — i se adresează valetul, Majestatea Sa Regina te-a anunțat că Prințul de Galles va cină astăseară aci?

— Da. Și atunci?

— Majestatea Sa Regina a poruncit să ți se dea de veste. Poate că e vorba despre menu...

— Nu voi schimba nimic. Menuul e făcut și aprobat de Majestatea Sa...

— Cred însă că pentru Prințul de Galles, Majestatea Sa ar dori...

— Odată ce Majestatea Sa a aprobat, menuul nu se mai schimbă.

Vorbește întocmai așa cum un crupier ar anunța că „jocurile sunt făcute”. Nu se mai poate reveni deloc. Și, la o adică, pentru acest Prinț de Galles care se satură numai cu mirosul mâncărilor...

În curtea cea mare din spatele clădirei, camionul magazinului „Lyon's” și toate ușile deschise. Doi valeți în livrele regale supraveghează camionerii cari asvârle talmeș-balmeș scaunele aurite ce-au servit la recepția de ieri.

Bătrânul Lyon's, fostul birtaș din White Chapel care a murit multimilionar, trebuie să fi tresărit în mormântul lui, înfiorat de mândrie.

M. V. T.

Fotografia de mai sus înfățișează pe funcționarii Oficiului de Hârtie cu prilejul vizitei pe care au făcut la fabrica de mucava Scăeni-Prahova. În mijloc d-na și d-l Thenen proprietari fabricii.

VOEVODUL MIHAI LA EXPOZIȚIA DIN PARCUL CAROL

Voievodul Mihai însoțit de colegii de clasă a vizitat săptămâna trecută expoziția organizată în Parcul Carol cu prilejul Lunei Bucureștilor. Fotografiiile noastre îl înfățișează pe Voievod trecând printr'un cartier al vechiului București și luând apoi la o masă din Hanul lui Manuc o citronadă în tovărășia unui coleg de clasă.

SĂPTĂMÂNĂ CĂRȚII

Fotografia de mai sus înfățișează standul editurii „Adevărul”, care a obținut un frumos succes la expoziția organizată în sala Dalles cu prilejul Săptămânii Cărții.

Bucuria la aer liber și soare

vă procură Nivea. Înainte de-a face baie de soare, masați mai întâi bine corpul cu Crema Nivea sau Uleiul Nivea. Astfel micșorați pericolul arsurilor solare și pielea obține în acelaș timp o culoare superb bronzată. Nu trebuie însă să faceți plaja fiind corpul ud; când razele solare sunt prea puternice, repetați la nevoie masajul cu Crema Nivea, de mai multe ori.

Cu **NIVEA**
la aer și soare

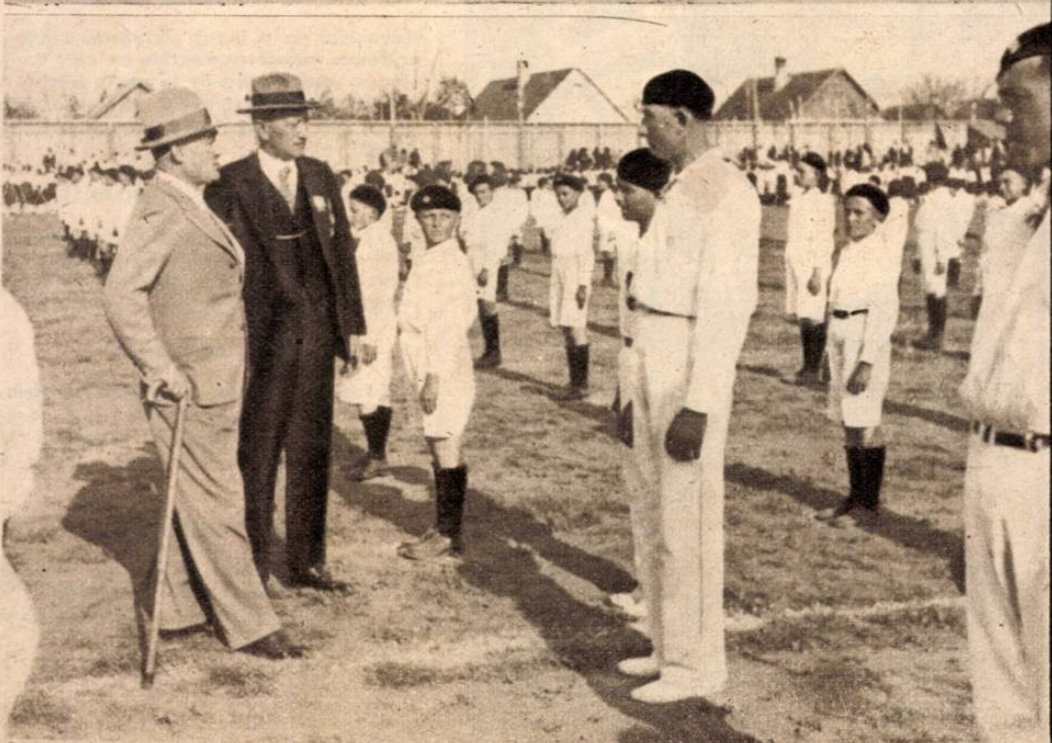
Crema Nivea: Lei 16.— — 72.—

Ulei Nivea: Lei 55.— și 85.—

Beiersdorf & Co. S.A.R., Brașov

Serbarea cercetășească din jud. Timiș Torontal

Fotografiile din această pagină au fost luate la marea serbare cercetășească care a avut loc recent în județul Timiș Torontal. Ele înfățișează: Sus: Portul elevelor cercetașe de origine bulgară. Mijloc: Defilarea cercetașilor; tip de față bulgăroaică cercetașă; defilarea cercetașilor. Jos: Prefectul județului Timiș Torontal D. Dr. D. Nistor, vorbind șoimilor.

FANFARA ȚĂRĂNEASCĂ DIN JUDEȚUL
TIMIȘ TORONTAL
(Foto Pittoni)

A MURIT MAREȘALUL PILSUDSKY

1) DIN SUPERSTIȚIILE MAREȘALULUI

Mareșalul nu a jucat niciodată cărți. Îl pasionau totuși pasiențele pe cari le făcea cu multă plăcere în orele libere. Să fi fost simplă distracție, nu superstiție? Să fi citit Mareșalul soarta Poloniei în cărți?

2) PE PATUL DE MOARTE

La 12 Mai 1935, Mareșalul Piłsudski s'a stins din viață în palatul Belvedere din Varșovia. Fotografia noastră îl înfățișează pe Mareșal pe patul de moarte.

3) PE CATAFALC

În salonul cel mare al palatului Belvedere a fost așezat catafalcul cu corpul neînsuflețit al Mareșalului Piłsudski. Ofițeri ai armatei polone face gardă de onoare.

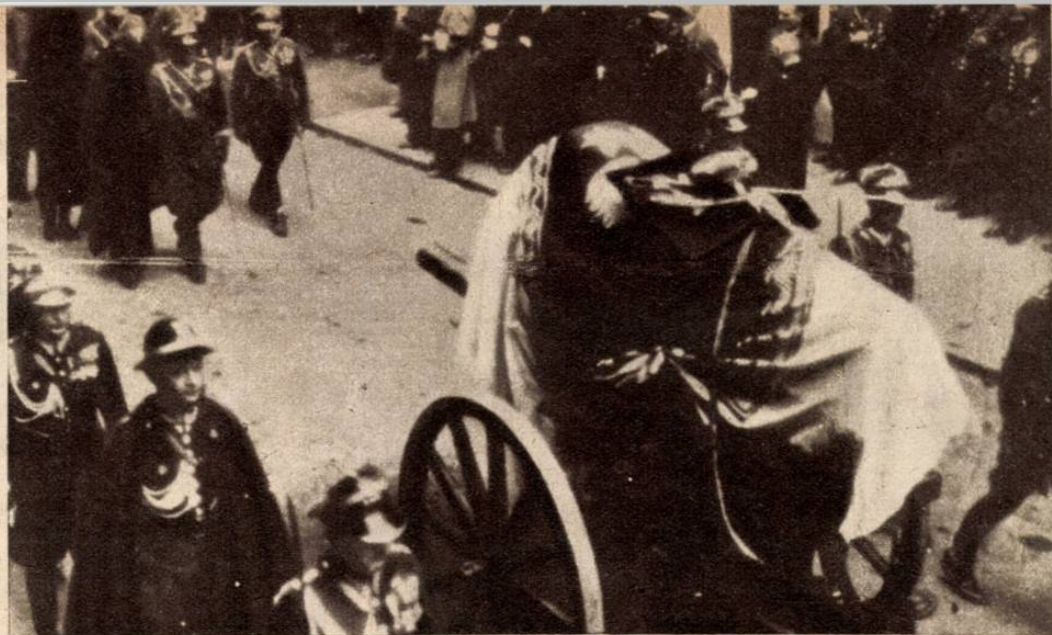
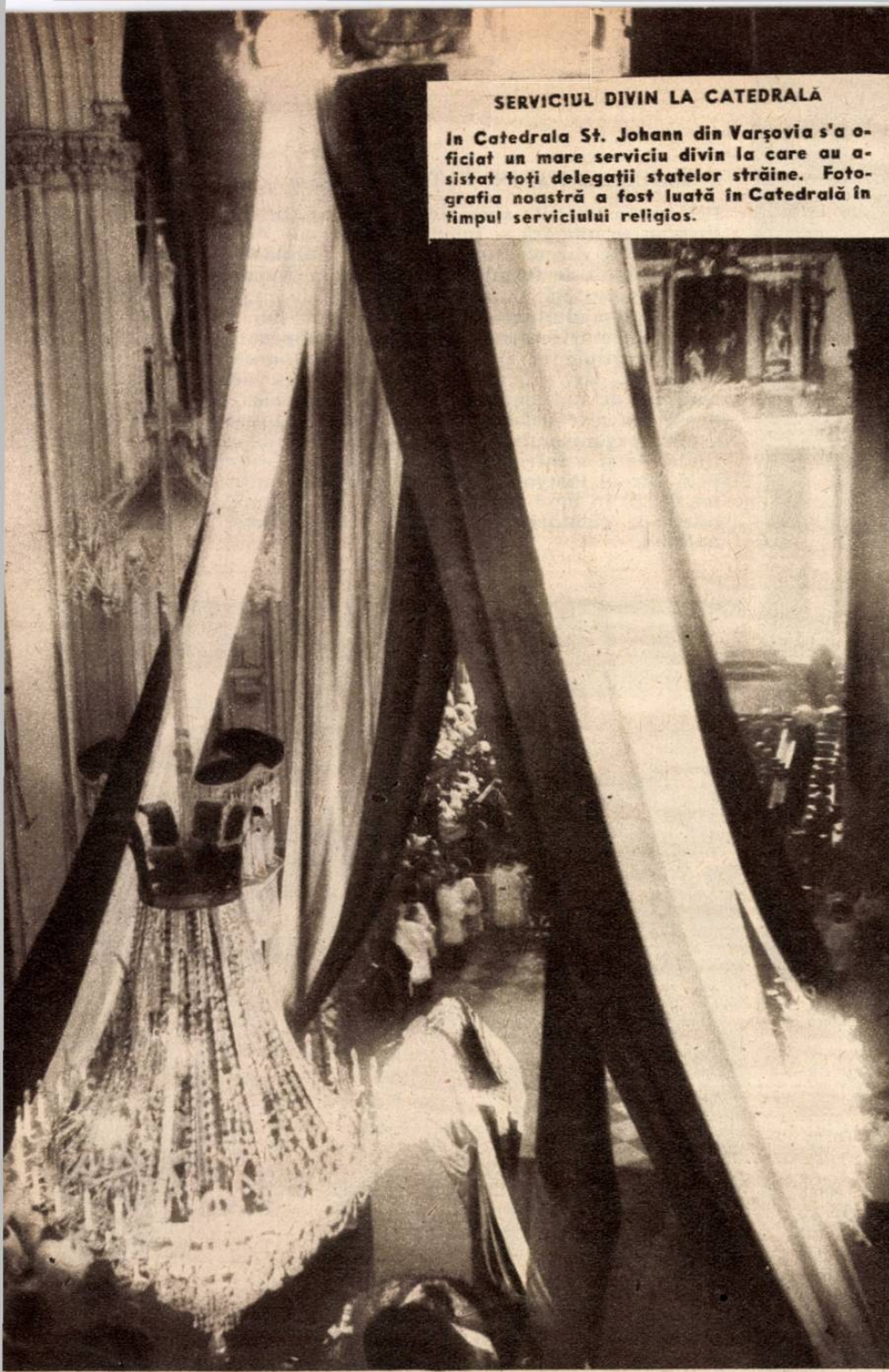
4) ÎN CERCUL FAMILIEI

Îl vedem în această pagină pe Mareșal, pe vremea când era mult mai tânăr, în cercul familiei sale: soția și doi copii.

SERVICIUL DIVIN LA CATEDRALĂ

În Catedrala St. Johann din Varșovia s'a oficiat un mare serviciu divin la care au asistat toți delegații statelor străine. Fotografia noastră a fost luată în Catedrală în timpul serviciului religios.

CARUL FUNEBRU PE STRĂZILE VARȘOVIEI

După serviciul divin dela Catedrală, afetul de tun pe care a fost așezat sicriul cu corpul neînsuflețit al Mareșalului Pilsudsky a pornit pe străzile Varșoviei. Fotografia noastră înfățișează afetul de tun în urma căruia pășeste îndoliată văduva mareșalului înconjurată de generali ai armatei polone.

DELEGAȚII STRĂINI

Toate statele au fost reprezentate prin delegații speciale la funeraliile Mareșalului Pilsudsky. Fotografia noastră înfățișează pe generalul Goering, delegatul Germaniei, în cortegiu.

ULTIMUL SALUT

Sute de mii de cetățeni au umplut piața din fața Catedralei din Varșovia pentru a aduce ultimul salut corpului neînsuflețit al Mareșalului Pilsudsky.

Dimineata și seara

spălați-vă dinții și gura cu pasta KALODONT, pasta de dinti spumoasă! Numai prin abundența spumei sale KALODONT îndepărtează din gură bacteriile și orice urmă de mâncare, permanenta primejdie a danturii!

Întrebuințați deci regulat KALODONT dimineata și seara!

spală
desinfectând
dinții și
gura

PASTA
DE DINȚI SPUMOASĂ

Băile pentru reumatism Pistyan (Cehoslovacia)

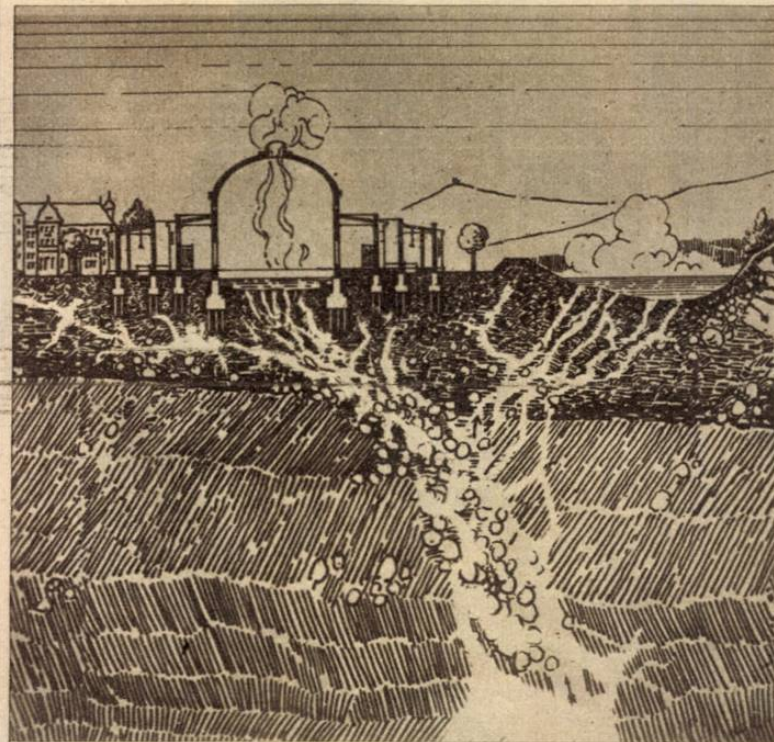

UN NOU AERODROM LA BAILE
PISTYAN (CSR.)

În începere dela 1. VI. se pot face călătorii la băile pentru reumatism Pistyan și cu avionul. Avionul pleacă dela București la orele 10 dimineața prin Cluj-Uzhorod, Bratislava și aterisează pe aerodromul dela Pistyan la orele 18.50. Prețul călătoriei este de cca. Lei 5000. Această fericită inovație este salutăată cu multă bucurie, deoarece în fiecare an foarte mulți români își fac cura la băile Pistyan. Sezonul este în toiu, toate hotelurile sunt deschise și s'au organizat diverse matchuri de golf, curse de automobile, etc. Biroul Pistyan, București, Str. Speranței, 44, tel. 212.60 dă toate informațiile, expediază prospecte și obține devizele și biletele necesare pentru călătorie, etc.

BAILE DE NĀMOL NATURAL DELA PISTYAN

Printre instalațiile speciale ale băilor de reumatism Pistyan se numără și imensele băi sub cupole, cari sînt clădite direct asupra termelor. Fundamentul acestor bazine este format din pământ și din nămolul ce iese la suprafață. Bolnavul intră până la piept în apele termale tămăduitoare. Efectul acestor băi de bazin constă în mărirea considerabilă a temperaturii corpului, a afluenței sîngelui și în eliminarea acizilor corporali, cari provoacă bolile. Aspirarea aerului cu conținut de radium, care este deasupra bazinului, are deasemenea o înrăurire foarte mare și binefăcătoare asupra organismului. Asupra mijloacelor de cură multilaterale și a întrebunătății lor obțineți informațiuni prin Biroul Pistyan, București, Str. Speranței No. 44, tel. 212.60 în mod gratuit, precum și broșuri, devize, bilete de călătorie, rețineri de camere, etc., pentru bolnavi.

UN PEISAJ SECULAR. FENOMENUL IZVOARELOR
TERMALE DELA BAILE PISTYAN

În băile reumatismale dela Pistyan s'a produs cu secole în urmă un fenomen vulcanic, în urma căruia și astăzi încă pătrund la suprafață, dela o adâncime de 1600 m. apă termală fierbinte de 70°C și un nămol vulcanic de culoare neagră. Acest nămol se întrebunătățește — după o metodă specială — pentru cataplasme și comprese și servește pentru vindecarea diferitelor boli reumatice, gută și nevralgice. Asupra efectelor lui în fiecare caz de boală puteți obține literatura referitoare dela Biroul Pistyan, București, Str. Speranței, 44, tel. 212.60. Acest birou împarte gratuit la cerere toate informațiile asupra curei din Pistyan, locuință, prețuri, curi globale, procură bilete de călătorie și reține camere la cerere.

RAUL CU ABURI WAAG LA BAILE PISTYAN

Din toate tipurile geizerele și termele fierbinți s'au bucurat de cea mai mare atențiune. Străinul, care vine pentru prima dată la băile Pistyan, contemplă mirat minunea naturii care se desfășoară aici din timpurile străvechi. Ape termale de 70°C ies cu aburi din apa rece a râului și aduc un nămol negru, vulcanic, a cărui putere de vindecare la bolile reumatice și de gută ale încheeturilor sunt foarte apreciate. O tehnică balneară străveche întrebunătățește acest nămol pentru comprese și cataplasme. Detalii asupra curei, influenței ei și întrebunătății ei, precum și literatura respectivă se obține dela Biroul Pistyan, București, Str. Speranței No. 44, tel. 212.60 Nămolul dela Pistyan se trimite în toate părțile lumii sub formă de pachete, gata pentru întrebunătățire, pentru cure la domiciliu.

RECORDURI RECORDURI

Bărbătești Femenin

IV

CĂLDURA dela Assuan ne obligă să întreprindem sborul pentru o zi. Cu toată încăpățănarea de a pleca mai departe, tentativele disperate de a ne deslipi de pământ rămân constant infructuoase.

Este unanim cunoscut că, la temperaturi mari, aerul rarefiindu-se, decolajul devine extrem de anevoios și uneori pe terenuri mici sau improprii, cu totul imposibil — cazul nostru — singura soluție rămâne, neapărat, — în cele din urmă — amânarea cu o zi a raidului.

Assuan-ul este un oraș relativ mic, cu clădiri elegante și solide, așezat între stânci enorme de granit. Florile îmbătătoare și fermecătorii palmieri fac mai agreabilă această zonă toridă, aproape insuportabilă.

* * *

A doua zi reușim să decolăm, — deabia după cea de a treia încercare — la orele 4 dimineața. Iată-ne din nou avânțați spre albastrul cerului. Facem un ocol deasupra orașului pentru a lua înălțime. Sub noi, mii de licurici, — luminile Assuanului — sclipesc feeric în această dimineață răcoroasă cu aer îmbălsămat de livadă. Imensitatea Nilului emană o pânză suavă de aburi, ce acoperă ușorul freamăt al undei, înălțată de boarea dimineții.

E atâta poezie în această priveliște, — par'că himerică — în această armonie îmbătătoare și fantastică, c'aș vrea să rămân aci, spânzurată în aer, pentru totdeauna...

Motorul trage excelent dimineața.

Aerul fiind mai dens permite pe de o parte helicei o înșurubare mai spornică, pe de-alta motorului însuși o funcționare mai bună.

Suntem tovarăși de drum ai Nilului, dar pecând noi urcăm mereu mai sus, el a-leargă la vale. Și totuși... suntem mereu tovarăși...!

În spatele nostru, soarele, care a răsărit abia acum câteva clipe, a parcurs într'un

timp extrem de scurt un drum imens. Poate și lui, ca și motorului nostru, boarea dimineții îi înlesnește mersul?... Cu timpul căldura devine iarăși greoaie. La orizont, s'a desenat ce-i drept nu prea clar, — o mare ale cărei valuri jucăușe lucesc în bătaia soarelui: e „fata morgana” stema veșnică a Saharei.

* * *

La Wady-Halfa, alimentăm și plecăm repede pentruca ferbințelea nămieului să ne găsească sus, unde, urcând cât mai mult ne putem strecura prin straturi atmosferice răcoroase.

Fără a mai urca cursul Nilului, care, până la Atbara face un cot, tăiem drumul cel mai drept, traversând,

în plin, pustiu Saharian. Ochiul, pe aici caută zadarnic, până în orizontul îndepărtat și mai departe, — până la Atbara — vreun semn de existență omenească. Pretutindeni domnește singurătatea cea mai desăvârșită. Zărim în stânga o linie de cale ferată peste care trenul se încumetă să treacă doar la intervale de câteva zile. Șinele sunt acoperite din loc în loc, cu dune de nisip cari obligă la fiecare pas pe nefericitul mecanic să oprească locomotiva și să curețe linia pentru a putea trece mai departe.

Deoparte și de alta a drumului ce străbatem, munți înalți de granit fac veșnic de strajă nisipului pustietății și celei mai înăbușitoare călduri care, chiar sus, la înălțime mare, se resimte puternic.

Din cauza luminii puternice purtăm ochelari extrem de negri cari, prin ținuturile noastre ar împiedica vederea. În zăpușala care câteodată jos, înăbușe respirația, drumul ce avem de străbătut, peste această mare cu valuri de nisip, ne face impresia că este de mii de km. După multe eforturi suntem la Atbara, unde poposim noaptea. Englezii au construit aci o fabrică de locomotive.

* * *

Chartumul, localitatea de unde începe iarăși vegetația este un mare centru aviatic. De aci până la Malakal, punctul până unde au putut pătrunde, acum doi ani, cele trei avioane A.R.P.A., străbatem drumul ușor și repede. Aterizăm după o zi continuă de sbor. Negrii de pe aerodrom, sunt foarte demni: stau la distanță și nu se apropie până ce nu sunt chemați. Bărbații de acolo își tatuează corpul pentru a se înfrumuseța. Cei mai distinși poartă brățări și cercei; în nas belciuge ordinare iar la picioare lanțuri, cu cari, prin ținuturile noastre, se priponesc animalele. Unuia lanțul i-a pătruns în pulpa piciorului făcându-i rană. În părul murdar și creț înfig pene roase sau schelete de peștișori. Femeile petrecându-și timpul mai mult prin colibe sunt mai greu de văzut. Au corp frumos și drept, ceea ce le dă o prestanță cu totul specială. Malakal este o localitate săracă și lipsită de confort.

Malakal-Juba

Sburăm iarăși prin ținuturi înfricoșătoare pe cari omul civilizației nu le-a putut stăpâni absolut. După zona cu ierburi a Malakalului urmează aceea presărată cu arbuști, cari treptat, — cu drumul, — se transformă în arbori din ce în ce mai mari. Trecem peste imensități de păduri cari ici și colo ard în flăcări. Flăcările, cari se urcă uneori până la înălțimi de câțiva metri dau impresia unui imens vâl roșu fluturat în vânt. Se spune că aceste ținuturi cu păduri și ierburi sunt aprinse de băștinași pentru a defrișa terenurile și mai ales pentru a îndepărta animalele sălbatice.

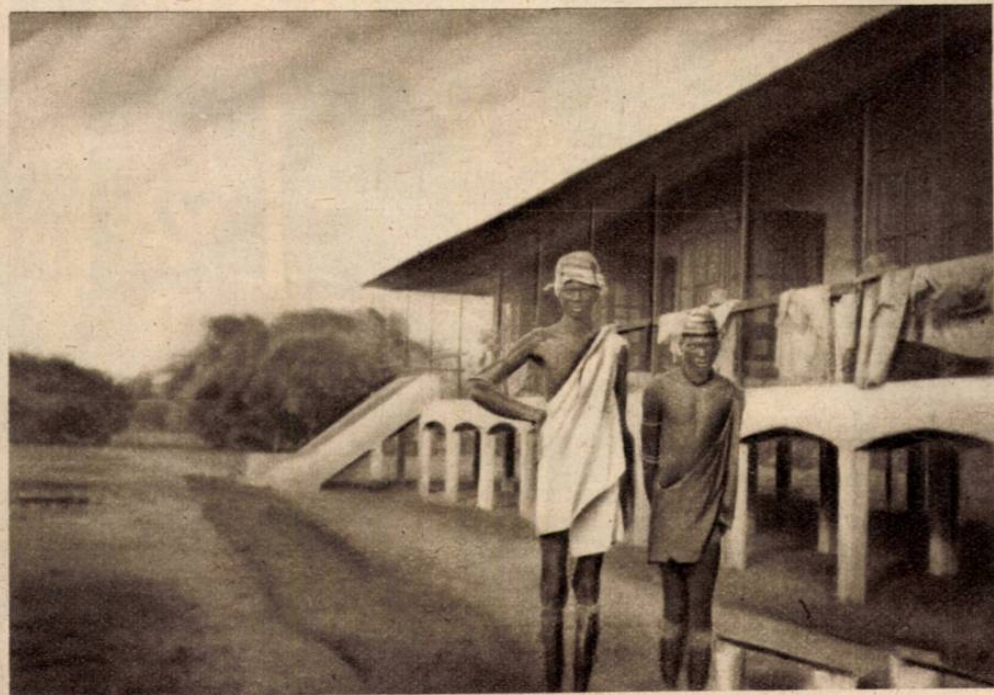
După alții, căldura excesivă a soarelui ar fi aceea care le aprinde.

Sborul — din cauza fumului enorm devine extrem de dificil, pe deoparte pentru că vizibilitatea se reduce simțitor, pedealta pentru că terenul de sub noi este în întregime impropriu unei aterisări. Lipsa de comunicații mărește deasemenea riscurile, la care se adaugă și prezența în acea regiune a faimosului trib **Dinka**, singurul rămas neimblânzit până astăzi.

Tocmai pe seară, după o zi de drum continuu sosim la **Juba**.

Conduși la hotel — care era situat la o jumătate km. de aerodrom — găsim tot confortul.

(va urma)

Copil frumos din Chartum.

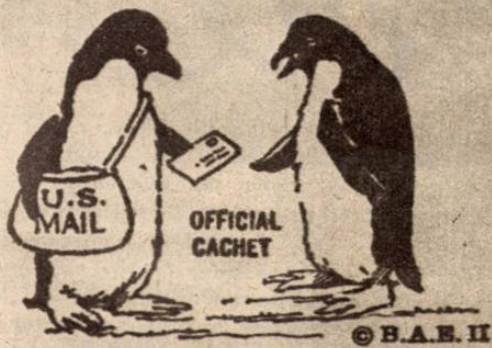
În această pagină:

SUS: Vederi din tribul Malakal.

MIJLOC: Intrarea în tribul Malakal.

JOS: O clădire așezată pe piloni pentru a fi ferită de inundații.

BYRD ANTARCTIC EXPEDITION II
LITTLE AMERICA, ANTARCTICA.
SECOND CANCELLATION
MAIL

Mr. Josef Antoschowitz,
Eisackstr. 23,
Berlin-Schöneberg,
Germany.

DELA O Săptămână

Vineri

Se cuvine să anexăm la imaginile și rândurile de mai sus — încă o fotografie reflectă o recentă încercare a femeii de a cuceri o profesiune — înaltă, ce dar care părea că nu va atrage niciodată pe exponenții sexului frumos, pudrei de culoarea cea mai desavantațioasă... Cu toate acestea, o ungueroaică tânără s'a hotărât — să îmbrățișeze meseria de

Sâmbătă

I Mai, ziua muncii și a păcii, a fost serbată și în Germania nazistă. Imaginea de-alături ne scutește de comentarii detaliate. În acest cadru,

Miercuri

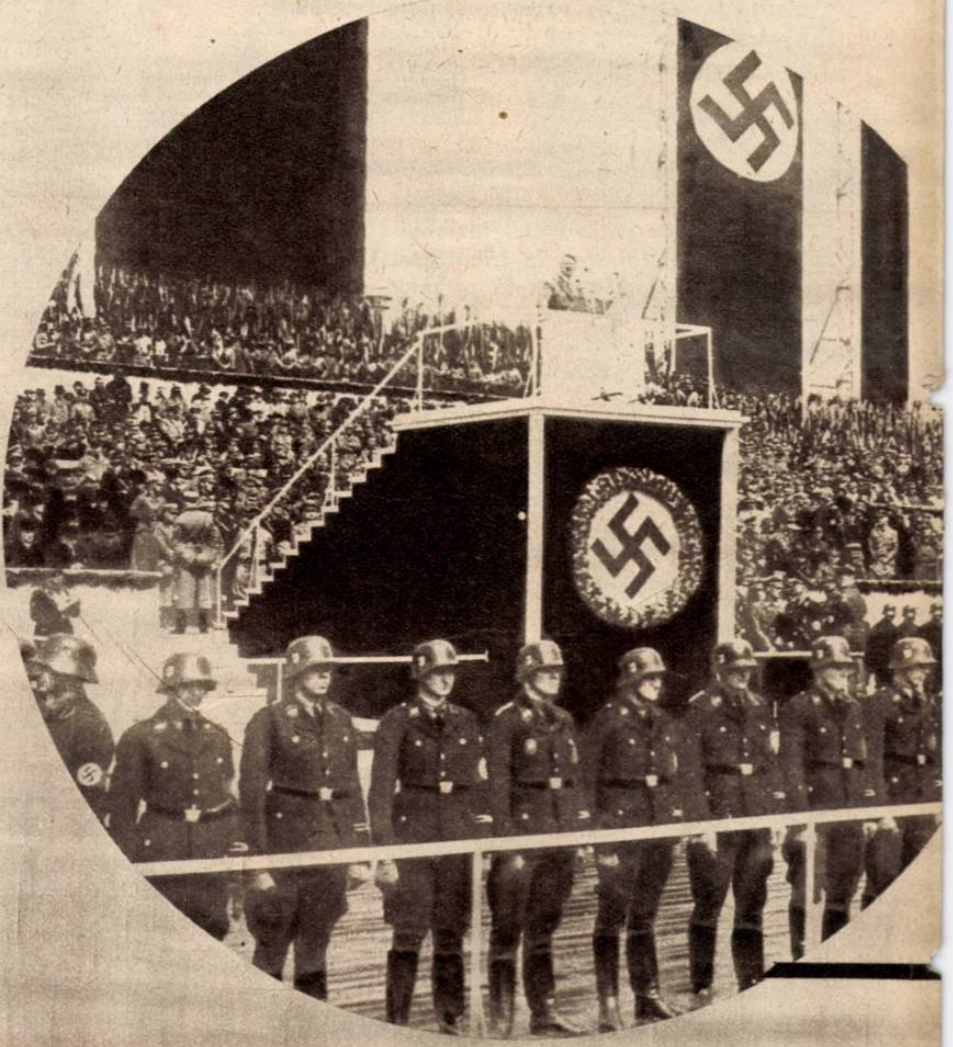
DIN depărtări... Un răvaș — din regiuni liniștite. Interesant — nu numai pentru colecționarul de mărci poștale. Scrisoarea a fost expediată din stațiunea expediției amiralului Byrd, Little America, Polul de Sud. A trecut oceanul, din regiunea arctică până la San-Francisco, de unde se transmite poșta sosită dela Polul Sud, în restul lumii. Expediția amiralului Byrd a obținut dreptul de a emite mărci poștale și de a se folosi de o stampilă specială. Pentru filatelisti — o raritate senzațională; iar pentru simplii mitori — un salut dela un mănunchi de oameni bravi cari înfruntă moartea — pentru a satisface curiozitatea noastră științifică...

Joi

Filatelia este poate o pasiune scuzabilă, numai în cazul când încearcă să servească unui scop cultural. Altminteri, ni se pare o pierdere de timp fără noimă.

Reproducem seria de mărci poștale, emisă de către poșta turcă, fiindcă e menită să fixeze memoria congresului internațional dela Istanbul, pentru emanciparea femeii. Sunt două serii: prima oglindește emanciparea femeii în toate domeniile vieții; și a doua redă imaginile femeilor cari au contribuit la emanciparea și ridicarea nivelului cultural al femeilor. În primul rând, dela stânga spre dreapta, e o figură simbolică a egalității de drepturi; urmează diversele ocupații ale femeii: o învățătoare, o țărăncă, o secretară și o aviatoare. În rândul al doilea: femeia la alegeri și palatul din Istanbul unde s'a ținut congresul; apoi, trecând și în rândul al treilea: d-na Chapman, întemeietoarea alianței internaționale a femeilor, Jane Addams care a obținut premiul Nobel pentru pace, Grazia Deledda — premiul Nobel pentru literatură, Selma Lagerlöf — premiul Nobel pentru literatură, Bertha von Sutter — premiul Nobel pentru pace, Sigrid Undset — premiul Nobel pentru literatură, Curie Skłodowska — premiul Nobel pentru fizică și Mustafa Kemal Atatürk, președintele Turciei și emancipatorul femeilor în țara lui.

mână la ALTA

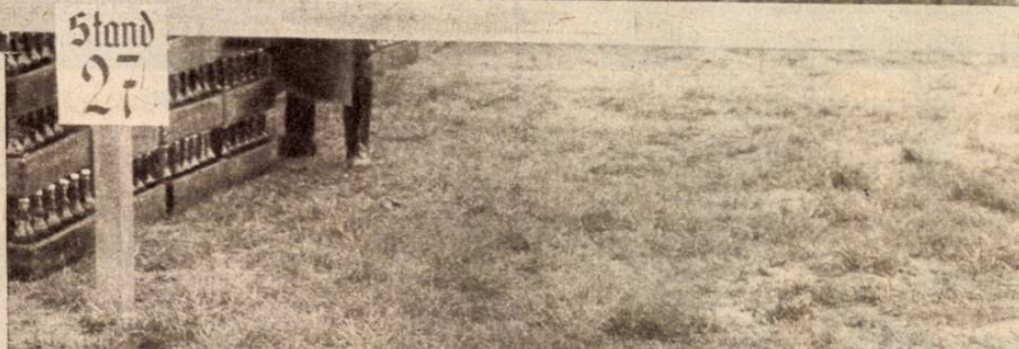
păcii seamănă mai mult cu o paradă militară ;
iar sărbătoarea muncii pare mai mult — o mo-
bilizare.
Impresionantă e garda militară, cu casca de
război în cap, care păzește în mod suficient —
declarațiile pacifice ale Fuehrerului...

rafie care
i drept —
a pricina
e hornar...

bătoarea

Duminică

...Și fiindcă ziua păcii și a muncii, sărbătorită
de soldătimea nazistă, provoacă, pe semne, o
sete imensă — organizatorii spectacolului au
înconjurat adunarea cu nenumărate baterii de

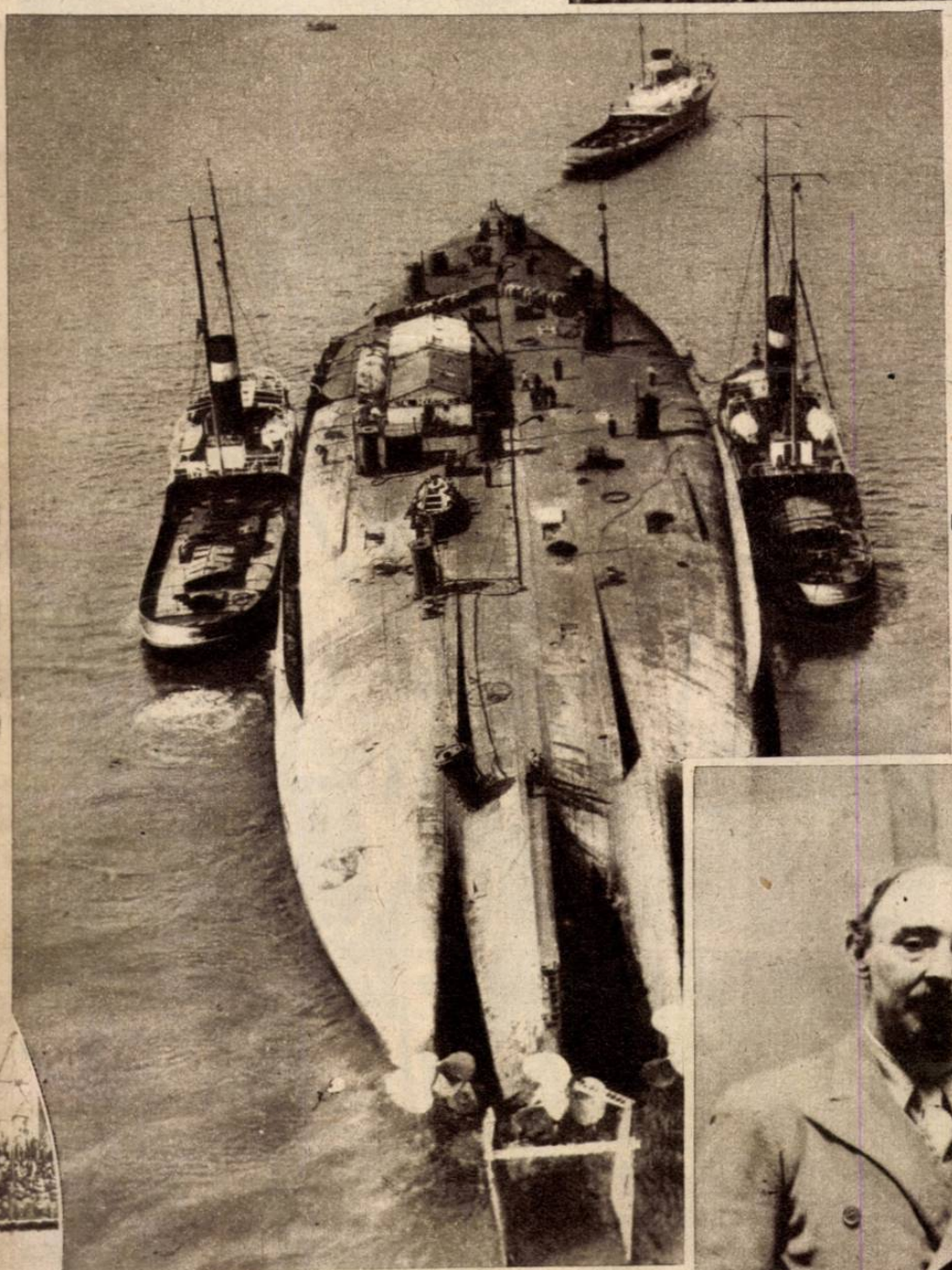

germane, la Scapa-Flow, lângă coasta scoțiană, unde fuseseră internate.
În legătură cu reînarmarea navală a Germaniei, Englezii regretă că au aruncat în apă un material
atât de prețios. Și acum au purces să-l ridice de pe fundul mării. Deunăzi au ridicat la suprafața
apei vasul de război „Bavaria” de 28.000 de tone.
Vasul care va fi demontat, plutește deocamdată cu fundul în sus; și e condus de remorcherele
engleze spre șantier.

Marti

Deși se vorbește de război, și întrecerea inarmărilor nu mai lasă, într-adevăr, nimic de dorit, —
totuși sculptorii continuă să cioplească, fiecare cum poate, statuia păcii.
Statuia aceasta de dimensiuni enorme, din toate privințele, a fost botezată de către autorul ei,
sculptorul englez Dobson — : „Pacea”.
Noi ne-am închipuit-o altfel : mai cu seamă în ultimul timp, credeam că are o înfățișare tare sfi-
rită... Dar, pe semne că lui Dobson i-a stat model — soția unui fabricant de tunuri...

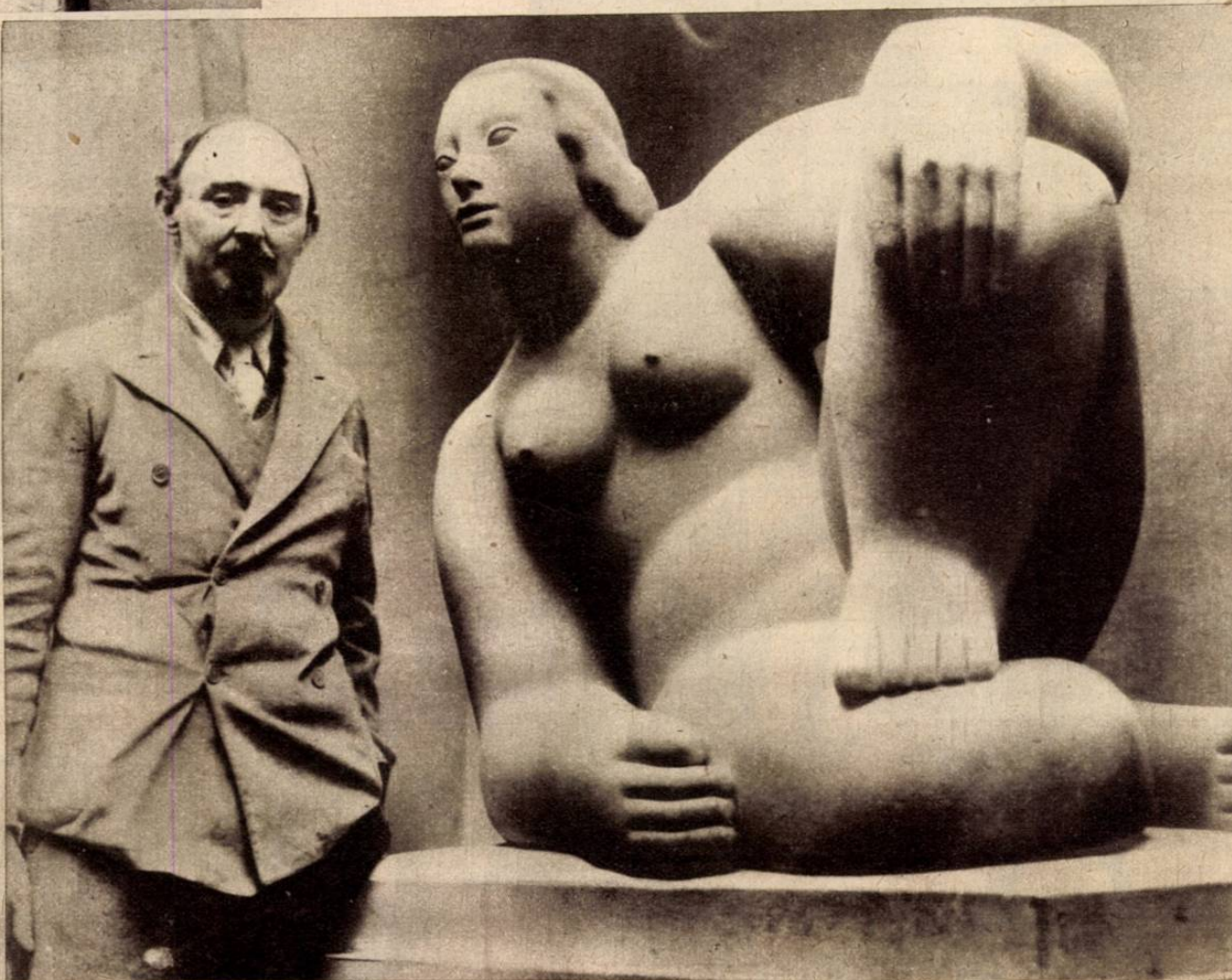
F. Dima

sticle de bere... antialcoolică.
După cum se vede, digul împotriva setei pro-
vocate de entuziasmul militar al naziștilor, poartă
numărul 27. Nu știm dacă e ultimul. Este neîn-
doios că 26 de depozite de aceeași dimensiune
așteaptă să fie golite, după discursul șefului.
Cine nu-și dă seama, la vederea acestor baterii
impozante, că Germania nazistă suferă de o
gravă dilatare de stomac — nu va înțelege
niciodată politica de expansiune a regimului dela
Berlin...

Luni

Din ordinul vice-amiralului englez Reuter, au fost
scufundate, la 21 Iunie 1919, 53 vase de război

Din străinătate

SARBATOARE INDIANA

La Calcuta s'a sărbătorit recent cu un deosebit ceremonial festivitatea anuală „Mohurrrum”. Fotografia noastră înfățișează mulțimea de indieni pe străzile Calcutei în ziua sărbătoarei.

SENATORII CU GURA LEGATA

Senatorii din Texas au trebuit să-și apere căile respiratorii de furtuna de nisip care s'a abătut asupra regiunii. Ei și-au legat gura și nasul, așa cum îi vedem în fotografia de mai sus.

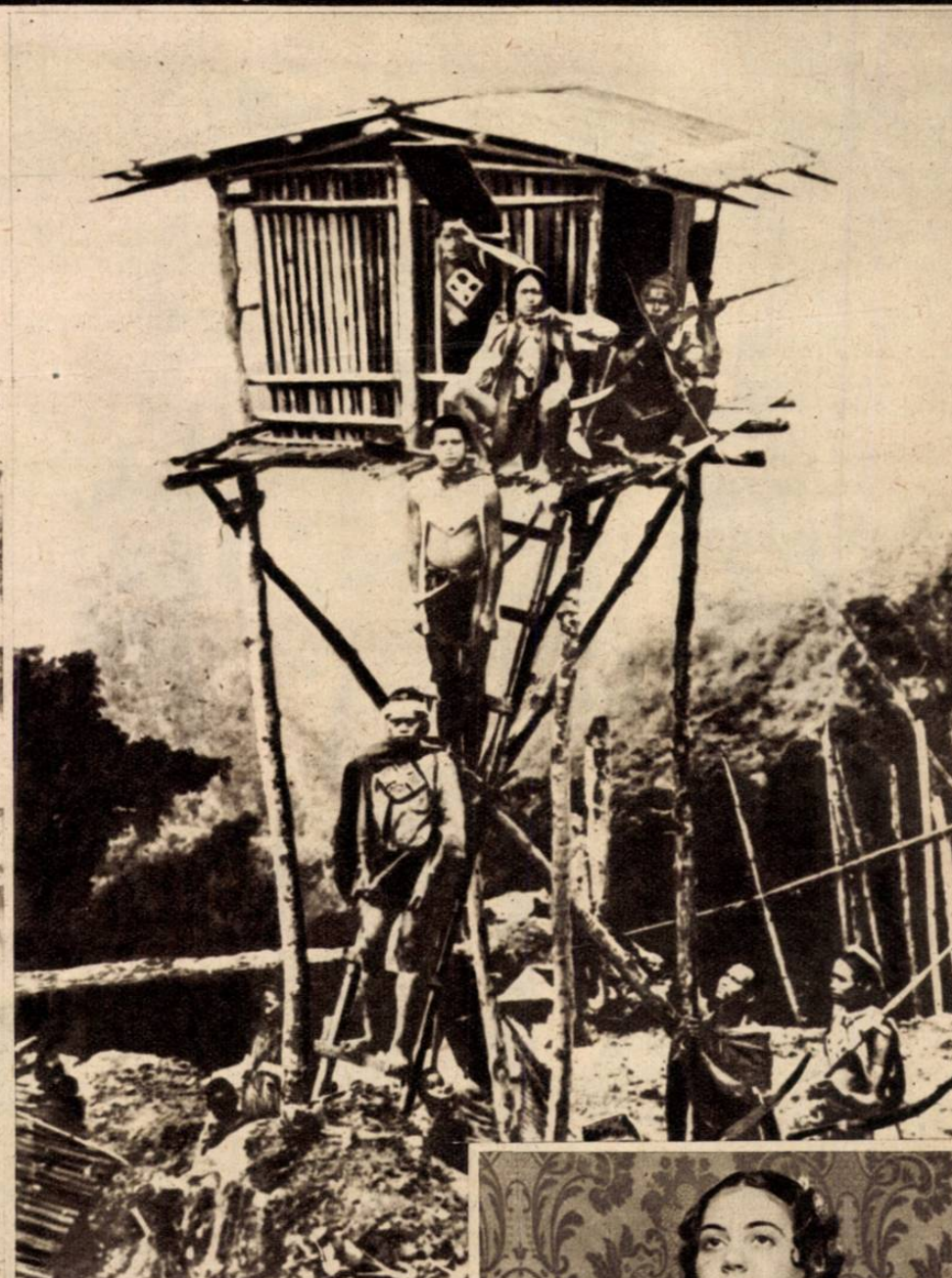

UN BEC LILIPUTAN DĂ O LUMINĂ URIAȘĂ

Fizicianul olandez Bol a descoperit un bec care cântărește numai câteva grame și a cărui circonferință exterioară este de un centimetru. Becul dă totuși o lumină de 45.000 de lumânări. Fotografia noastră îl înfățișează pe fizicianul Bol în laborator.

GARDA VATICANULUI

Fotografia de mai jos înfățișează noua gardă a Vaticanului care a primit de curând binecuvântarea.

DUPĂ CUTREMURUL DIN FORMOSA

În urma groaznicului cutremur de pământ care a distrus recent insulele Formosa, locuitorii indigeni s'au retras în regiunile muntoase și și-au construit case așa cum le vedem în fotografia de mai sus.

CEA MAI FRUMOASĂ SENORITA A SPANIEI.

La un concurs de frumusețe care a avut loc recent la Madrid a fost aleasă senorita Alicia Novarro, pe care o vedem în fotografia noastră alăturată.

REALITATEA

ILUSTRATA

— trimite 20 —
bursieri pe timp de 3 ani la școala
„Bata” din Zlin (Cehoslovacia)

Revista noastră a fost autorizată de a organiza un concurs pentru alegerea a douăzeci de tineri, între 14 și 17 ani, cari să urmeze ca bursieri, timp de trei ani, școala „Bata” din Zlin. Am arătat în numărul trecut al „Realității Ilustrate”, condițiile generale ale concursului pe care-l instituim.

Candidații se vor înscrie pe formulare speciale, pe cari noi le vom anexa în numărul viitor al revistei.

Mai menționăm aci că în școala „Bata” sunt circa 1500 de elevi din aproape toate țările depe glob; că instrucția se face atât teoretică, cât și practică în ateliere, că elevii au un tratament foarte bun, că există terenuri sportive, biblioteci, săli de distracție, biliard, bazine de înot, săli de muzică și serate dansante.

Publicăm mai jos câteva amănunte asupra școlii „Bata”

DESPRE ÎNTREPRINDERILE ȘI ȘCOALA „BATA”

O nouă educație.

CUVANTUL „bărbat” înseamnă cap de familie. Băiatul de 14 ani începe să câștige, și din această cauză devine adult. Bineînțeles că aceasta nu se aplică la copiii unor părinți bogați, căci aceștia la 14 ani nu câștigă încă nimic. Astăzi însă sunt prea puțini părinții cu dare de mână. Există mai curând băieți, cari se cred copiii unor oameni cu stare. Voi ceilalți băieți nu trebuie să fiți triști că părinții

pentru educarea unui număr de lucrători pentru comerț și industrie.

E necesar să se dea ocazia tinerilor, chiar la începutul carierii lor, să se formeze, să-și desvolte talentele atâta timp cât mintea lor e capabilă să înregistreze și să fie atentă. Un tânăr crescut de părinți până la sfârșitul claselor primare, învață numai ceea ce au descoperit alții.

Deaceia noi legăm școala cu uzina. Noi căutăm

Vederea generală a fabricilor Bata.

noastră am adus un fel de viață necunoscută până atunci în regiunea noastră, că prin dezvoltarea ei, cultura și viața de până atunci a poporului a fost îmbunătățită.

Succesul nostru a constat în faptul că am căutat să ușurăm viața unui număr cât mai mare de oameni, cu cari aveam legături, atât ca funcționari cât și în calitate de clienți.

Atât timp cât veți servi această mare idee, veți fi în concordanță cu legile naturale și omenești. Dacă însă fiecare din voi, nu se va gândi decât la el, când veți înceta prin activitatea voastră să serviți pe alții, veți deveni de prisos și nu veți mai avea loc în sânul întreprinderii noastre.

Tomas Bata

Spitalul lucrătorilor fabricii Bata.

Școala fabricilor Bata.

voștri nu vă pot trimite la școli sau nu vor. Toată lumea este o școală și cel mai bun profesor este munca, cel mai bun ajutor este sărăcia. Majoritatea oamenilor mari din timpul nostru, au părăsit casa părintească cu o bocceluță tot atât de mică ca și a voastră. Măreția timpului nostru constă tocmai în faptul că și posturile înalte pot fi ocupate de oameni sărmani. Nu depinde decât numai de el, de calitățile sale, de răbdarea și perseverența sa.

Alegeți-vă ocupația într-o meserie liberă, ca agricultura, comerțul, industria. Numai în meseria liberă se poate desvolta viața. Numai în exercitarea ei izbândește puterea și talentul bărbatului. Deviza voastră să fie: „Puterea trupului și a spiritului”. Luptați. Nu vă temeți de înfrângeri. Nu vă complicați existența prin vicii, ca băutura, fumatul, etc. Virtutea și cumpătarea sunt drumul spre izbândă. Izbânda fie cu voi!

Tomas Bata

ȘCOALA „BATA” PENTRU BĂIEȚII TINERI

În anul 1925, Thomas Bata a înființat o școală

să stabilim mai întâi calitățile fiecăruia, și apoi căutăm să le exploatăm în folosul lui. Noi educăm prin muncă și pregătim tineretul pentru viața grea care-l așteaptă.

Ceea ce noi căutăm să întipărim elevilor din uzinele noastre este: o gândire cu adevărat comercială.

TESTAMENTUL LUI BATA: LUCRU!

Prima condiție a reușitei noastre, este ca să înțelegeți, că întreprinderea nu vă aparține decât voi, că există numai pentru voi. Întreprinderea noastră n'a fost înființată, să asigure numai existența întemeietorilor ei. Idei mult mai înalte au fost cele cari ne-au îndemnat să înlăturăm tendințele și dorințele personale atât cât a fost nevoie spre a nu aduce prejudicii. Nu odată s'a întâmplat, să fim decizi să ne jertfim viața în folosul întreprinderii și unul din familia noastră chiar, i-a căzut victimă.

În dezvoltarea întreprinderii noastre am văzut dezvoltarea și asigurarea stării generale a regiunii. Eram mândri și pentru noi constituia un îndemn la munca neobosită, văzând că prin întreprinderea

Baia curată, igienică și frumoasă numai prin VIM!

VIM
CURĂȚĂ TOTUL

Sepi (Venus) se pregătește să shooteze.

Bulgacoff portarul Chinezu-
lui plonjează curajos la pi-
cioarele lui Colea Vălcov.

Volodea Vălcov (inter-dreapta Venus) demarează spre poarta
adversă.

Realitatea SPORTIVA

SĂPTĂMÂNĂ care a tre-
cut — și în care, aseme-
nea celor trecute, tot foot-
ballul a înroșit foile calendarului
sportiv, ne oferă afară din comu-
nul unei activități neobișnuit de
aglomerată, dar totuși naturală,
două evenimente.
Vizita echipei vieneze F. C.
Wien și o zi decisivă a campio-
natului Diviziei Naționale A.

* * *

F. C. Wien — în capitala Aus-
triei — nu este cotate drept
echipă de valoare. Numele ei,
arareori scos din întunecimile
fundurilor de clasament unde l-au
oropsit performanțe prea puțin
strălucite, n'a figurat niciodată
pe vreo cupă, n'a înflorit niciun
palmares național, n'a ocupat
niciodată pagina întâia a ziare-
lor cari o acordă atât de bine-
voitor oricărui rezultat mai de
seamă. F. C. Wien, într'un cu-
vânt, este o echipă modestă, o
echipă de duzină.

Dar de duzină în Europa Cen-
trală.

La noi, F. C. Wien a fost so-
cotit drept oaspete de marcă
și tratat ca atare. Adică, cu
multe pregătiri, lumină electrică,
și prețuri de premieră.

Or, Vieniți nu le-au îndreptățit
decât în parte. În sensul că au
pierdut cu scoruri lamentabile
în fața Unirei Tricolor și Ripen-
siei (5-1 și 5-2) și că au învins,
spre surprinderea generală, pe
Venus, cu 3-2.

Problema, pentru noi, acum când
ne-am descotorosit de niște oas-
peți atât de excentrici în rezul-
tate, se pune în termenii urmă-
tori: când a jucat F. C. Wien
la valoarea ei adevărată? Când
a învins? Sau când a pierdut?
Sau, dacă vreți, altfel. Socotind-
u-i pe austriaci constanți, au
fost cei doi învingători ai lor
într'o formă excepțională, iar
Venus în zi proastă?

Ca întotdeauna, soluția se gă-
sește între cele două extreme.
E cert că Vieniții n'au arătat
tot ce pot decât în ultima zi.

Și e neîndoielnic că Venus a
jucat prost. În tot cazul, mai
prost decât de obicei.
Concluzia, însă, rămâne tot ne-
precisă. Și doar în termeni vagi
vom putea spune că cele mai
bune echipe ale noastre par a
fi cam de talia teamurilor co-
dașe din Europa Centrală, mai
eficace decât ele, dar încă in-
ferioare în factura de joc.

* * *

Am spus mai sus că Duminică
aceasta a fost hotărâtoare pen-
tru clasamentul Diviziei Națio-
nale A.

Un amuzant duel între Pe-
tea Vălcov și halful stânga
al Chinezului.

Bulgacoff plonjează salvând
mingea în corner.

Este o afirmație — nu puteți
spune că ne contrazicem! — pe
care o menținem, căci, deacum
înainte, orice surpriză în clasa-
ment este exclusă.

Învîgînd pe Unirea-Tricolor cu
un dezastruos 5-0, Ripensia s'a
detașat prea mult în fruntea
clasamentului și adversarii ră-
mași prea puțin periculoși, pen-
truca titlul de campioană națio-
nală să-i mai poată fi pus la
îndoială.

Iată despre locul de frunte.
În ce privește codașul, și aci
situația este iremediabil clarifi-
cată.

Învîgînd pe România din Cluj
cu 3-2, Juventus s'a detașat
prea mult de Amefa, pentru ca
aceasta din urmă să mai poată
nutri vreo speranță de a mai
rămâne în Divizia Națională A.
Deaceia, celelalte rezultate ob-
ținute — C. A. O.-C. F. R. 4-2,
Universitatea-Crișana 0-0, Ve-
nus-Chinezul 5-4, Gloria-A. M.
E. F. A. 1-1 — nu mai au de-
cât valoare de fapte diverse.

* * *

De notat însă — și cu tristețe —
forma proastă pe care o dețin
mai toate echipele din Divizia
Națională. Și cauza e simplă.
Jucătorii sunt vlăguși, extenuați
de o serie nesfârșită de matchuri.
De campionat, pentru cupă, a-
micale, internaționale, de selec-
țiune, dimineața, noaptea, după
masă, la soare, pe ploaie, și la
lumină artificială, matchurile se
îngrămădesc unele peste altele,
încât o echipă ajunge să joace
câte cinci partide în 10 zile!
E prea mult. Și — în afară de
consecințele private și perso-
nale — repercursiunile se vor
simți în echipa națională, ai că-
rei jucători n'au fost încă aflați,
a cărei pregătire încă n'a în-
ceput, pentru care nimic nu se
face, deși nu mai sunt nici două
zeci de zile până la Balcaniada
dela Sofia.

* * *

Peste hotare, trebuie să însem-
năm o senzațională dar atât de
semnificativă victorie a echipei
naționale a Franței asupra ace-
leia a Ungariei, cu 2-0 și cu un
mai puțin senzațional scor în

matchul Germania B. - Elveția
B: 14 — 6.

Deasemenea, faptul că au înce-
put matchurile de tennis pentru
atât de celebra cupă Davis.

Gheorghe Tări

„Chinezul” din Timișoara salută pe cei 8.000 de spectatori
cari au asistat Duminică la Venus

CU „REALITATEA ILUSTRATĂ” LA BALCANIADA DE LA SOFIA

Pentru ca marele public sportiv să poată asista la
matchurile importante ce se vor disputa la Sofia.
„Realitatea Ilustrată” organizează următoarele excursii
sportive:

I. O excursie de nouă zile (15—24 Iunie 1935), cu parti-
ciparea la toate matchurile. Plecarea din București în
ziua de 15 Iunie și înapoierea la 24 Iunie. Prețul Lei
3.675, în care se cuprind: călătoria, pensiune completă
în Bulgaria (în hotel de clasa întâia), vizitarea Sofiei,
excursii, bacșișuri, intrare la muzee și intrări la matchuri.
Deasemenea, pentru cei cari n'ar putea lipsi nouă zile:
II. O excursie pentru matchul Jugoslavia-România (15-18
Iunie 1935) și
III. O excursie pentru matchurile finale de Duminică
23, cu plecarea din București Sâmbătă și înapoierea
Luni dimineața.

Inscrieri și informațiuni la „Realitatea Ilustrată”, secția
turism, Str. Const. Mille No. 7, precum și la biroul
„Elveția”, Calea Victoriei, 22 și la toate agențiile bi-
roului de voiaj „Europa”.

UN PARADIS: AUSTRALIA

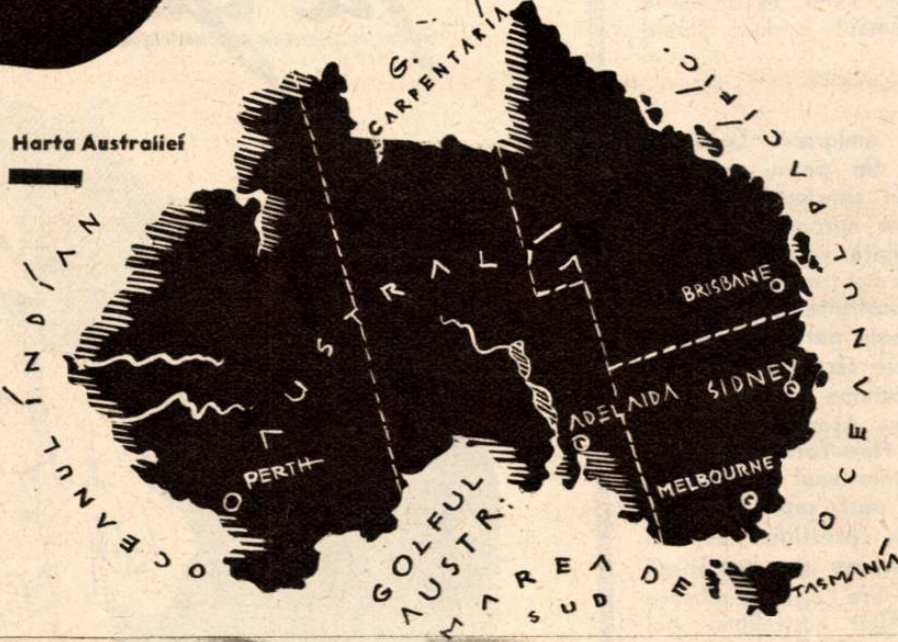
IN vreme ce pe unele puncte ale globului omenirea se înghesue până la asfixie și la omucidere, teritorii imense rămân nepopulate încă, din pricina înăbușirii artificiale a spiritului de aventură și întreprindere. Precum arătam în numeroile trecute ale acestei reviste, s'au ridicat ziduri uriașe împotriva migrațiunilor, fără să se fi găsit în același timp mijlocul de a asigura viața sutelor de mii de inși plini de energie, cari ar voi să-și creeze o viață mai bună aiurea. Am arătat cum s'a colonizat America, cea de Nord și cea de Sud, precum și posibilitățile de emigrare în deosebi în Brazilia, în Peru, Chili și Argentina. Azi vom arăta cum s'a colonizat Oceania, în deosebi Australia, cea mai mare insulă a globului — și minunatele teritorii cari sunt încă lipsite de hărnicia fecundă a omului.

* * *

Australia e o insulă miraculoasă de 8 milioane de kilometri pătrați care adăpostește abea o populație de 5 milioane: Un continent ai cărui locuitori nu sunt mai numeroși decât ai unei metropole, Parisul, Londra sau New-Yorkul. Această insulă pare un rezumat al tuturor climatelor și tuturor continentelor: răcoroasă la miază-noapte, aproape friguroasă, la apus e călduroasă ca orice țară tropicală și cuprinde chiar o mică Sahara, pustiul Victoria. Țărmurile și toate celelalte regiuni se bucură de un climat cu deosebire prielnic rasei albe. Pretutindeni domnește o temperatură care nu scade sub + 9 grade și nu se ridică de obicei peste + 20 grade — adevărat climat mediteranian.

Australia a fost descoperită de un marinar olandez, Torres, la începutul veacului al 17-lea, adică aproape un veac după descoperirea Americii și a purtat multă vreme numele de Insula Olandeză. Abia în veacul al 18-lea s'au ivit marinarii englezi, cari au început s'o exploreze metodic. Insula a fost cunoscută mai bine în veacul al 19-lea — întârziere explica-

Harta Australiei

bilă prin faptul că valurile omenesti se îndreptau spre America de Nord care se industrializase și cerea brațe. Primii coloniști englezi n'au venit de bună voie în Australia. Autoritățile din Londra, ținând seama de depărtarea ei, au folosit-o ca loc de deportare a criminalilor, osândiți pe viață. Un veac și jumătate vapoarele Mării Britanii transportau astfel zgura societății și femeile din Londra cari doreau să se căsătorească în Australia cu vre-unul din nefericiții exilați. Locuitorii de baștină nu erau prea numeroși și reprezentau un tip foarte puțin evoluat al rasei negre; din această pricină localnicii au fost în parte exterminați, în parte au pierit din pricina alcoolului adus de albi. Azi numărul lor e mai mic de o sută de mii și trăesc în aceeași stare de sălbăticie ca acum trei veacuri, prin văgăuni și râpe sterpe, neocupate de albi.

În schimb albi s'au înmulțit și nepoții foștilor deportați s'au dovedit oameni de mare cultură și de înaltă civilizație. Deși la începutul veacului al 19-lea abea erau în număr de 3500, la 1851 ajunseseră la o jumătate de milion iar în 1891, la descoperirea minelor de aur, în număr de aproape 4 milioane. Azi sunt 5 milioane și dețin, în afară de imensele teritorii în parte cultivate, în parte lăsate pentru hrana oilor de Merinos, celebre prin calitatea lânii lor, uriașe bogății miniere: aur, argint, cupru, fer, căr-

Pe plaja din Melbourne

Vedere din împrejurimile Australiei.

bune și petrol — producția de petrol atingând, cu toată exploatarea lui rudimentară, 12 milioane tone. Putem afirma că Australia este încă în bună parte un continent virgin, pe care și-ar găsi locul milioane de locuitori, dacă ar fi însuflețiți de dorul unei vieți mai bune și dacă s'ar înlătura barierele actuale cari se pun în calea migrației. Pentru a face evidentă această afirmație — care unui european sau american înghesuit în blockhousuri și zgărie-nori pare de necrezut — e de-ajuns să amintim că traversarea Insulei de la Miază-Noapte

În grădina publică din Sidney.

la Miază-zi s'a făcut abea în ultimul timp, după 50 de ani de încercări lăsate la mijlocul drumului; iar partea apuseană a Insulei e încă necunoscută, **cu desăvârșire necunoscută!** La polul Nord și polul Sud s'au dus de câteva ori oameni de știință și avem o hartă aproape exactă a celor două capete ale globului; dar nu cunoaștem și nu avem încă o hartă exactă a regiunii de Apus a Australiei, care cuprinde poate teritorii fecunde și nebănuite bogății miniere. Australia a rămas până'n veacul al 20-lea, când în celelalte continente lupta pentru o bucată de pământ a luat forme canibalice, un paradis necunoscut!...

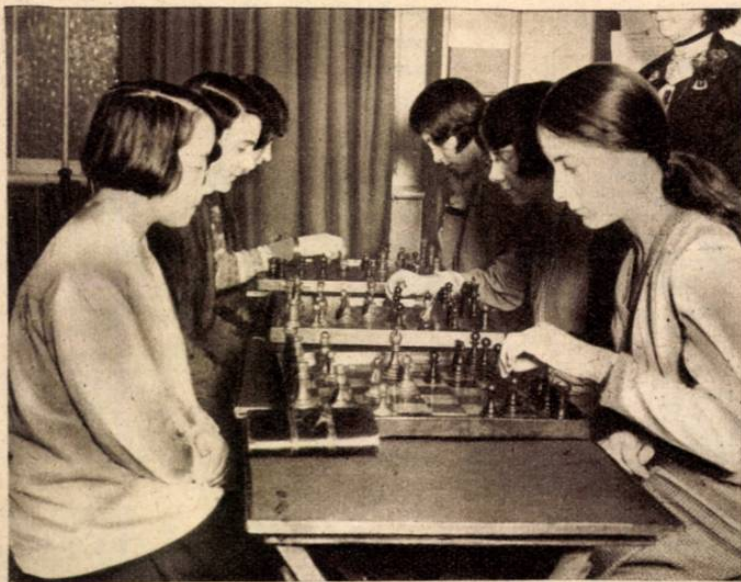
* * *

Nici Australia nu mai e deschisă oricărui emigrant. Locuitorii albi au alcătuit un stat federal, alcătuit din patru state cu parlamente autonome și sunt înglobați în sistemul imperiului britanic, dar bucurându-se de o neatârnată aproape completă, atât în privința vieții locale cât și în privința comerțului exterior. De multă vreme au interzis Londrei să mai trimeată osândiți. Au întemeiat câteva orașe înfloritoare, construite după toate legile urbanistice și bucurându-se de ultimele perfecții tehnice. Portul sudic, Melbourne, e azi cel mai mare târg de lână de calitate din lume. Lorzii englezi poartă costume țesute din lână australiană, pe care o plătesc cu aur greu. Așezat la intrarea unui golf, Melbourne are viitorul orașului New-York. Câți locuitori socotiți că ocupă acest port al bogățiilor unui continent?.. Nici un milion — când New-Yorkul are azi peste șapte milioane. Partea de apus a insulei e dominată de prestigiul portului Sidney, care încă din 1841 nu mai avea nevoie de pușcăriași din patrie. Numeroase industrii pun în valoare bogățiile miniere din împrejurimile pe cari le alcătuiesc Alpii australieni. Aci sunt zăcămintele de cărbune, fer, aur, cupru și plumb iar numărul locuitorilor a depășit un milion: La Sidney ar putea locui în bogăție și lux zece milioane!

* * *

Englezii din patria-mumă se'ndreaptă încă, atunci când vor să emigreze, spre Canada — din tradiție. Dar Canada acum de curând și-a închis porțile. În chip fatal, autoritățile engleze își vor aduce aminte de Australia, la care visează Japonezii. Și când se vor deschide porțile pentru Englezi, în portul Melbourne sau Sidney, poate se vor strecura și câțiva albi din celelalte țări europene.

F. A.

tinere domnișoare participând la campionatul de șah de la Londra.

CONCURSUL DE ȘAH, ORGANIZAT DE REVISTA NOASTRĂ, PENTRU ALEGEREA REPREZENTANTEI LA OLIMPIADA INTERNAȚIONALĂ DELA VARȘOVIA, DIN LUNA AUGUST, ANUL CURENT.

IN urma adresei comitetului central al Olimpiadei internaționale de șah din Varșovia, emis Federației noastre de șah, prin care ne invită să trimitem la concurs și o reprezentantă a șahului feminin, domnul președinte **Kristian Leu**, de comun acord cu direcția revistei noastre, a decis ca reprezentanta noastră să fie aleasă în cadrul unui concurs special, care se va desfășura la redacția revistei noastre. Poate concura orice doamnă sau domnișoară care crede că va putea îndeplini condițiile necesare. Inscririle se fac până Sâmbătă 25 Mai, seara. La înscriere nu se percepe nici o taxă. Concurențele sunt rugate să aducă, d. că posedă, și tablele de șah. Concursul va consta dintr-o probă eliminatorie. Învingătoarea va merge la Varșovia pentru a ne reprezenta la Olimpiadă, având drumul și întreținerea absolut gratuite. Concurențele din provincie, avându-se în vedere că Federația nu dispune de fonduri, vor veni la București, dacă doresc, pe cont propriu. (Pot însă beneficia de reducerea de 75 % pe C. F. R. cu ocazia lunii Bucureștilor). Concursul va începe Duminică 26 Mai crt., la orele 10 a. m. Restul amănuntelor se vor da cu ocazia înscrierii.

La noi vă îmbrăcați pe gustul tuturor

**LA VULTURUL DE MARE
CU PESTELE IN GHIARE.**

Theodor Atanasiu & Co

STR. BAZACĂ 1 / STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 / STR. HALELOR 21

**Dacă vă abonați la „REALITATEA ILUSTRATA”
faceți o economie de 120 lei anual și primiți la
prețul normal toate numerele speciale**

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

Cititi
magazinul

160 PAGINI 20 L. E!

ANNABELLA DIN NOU IN STUDIO

Vedeta franceză Annabella, care fusese rănită acum două luni de un urs în cursul filmării unei scene a filmului „Variété” și-a reluat activitatea în studio după două luni de sanatoriu. Fotografia noastră o înfățișează alături de ursul care o rănise.

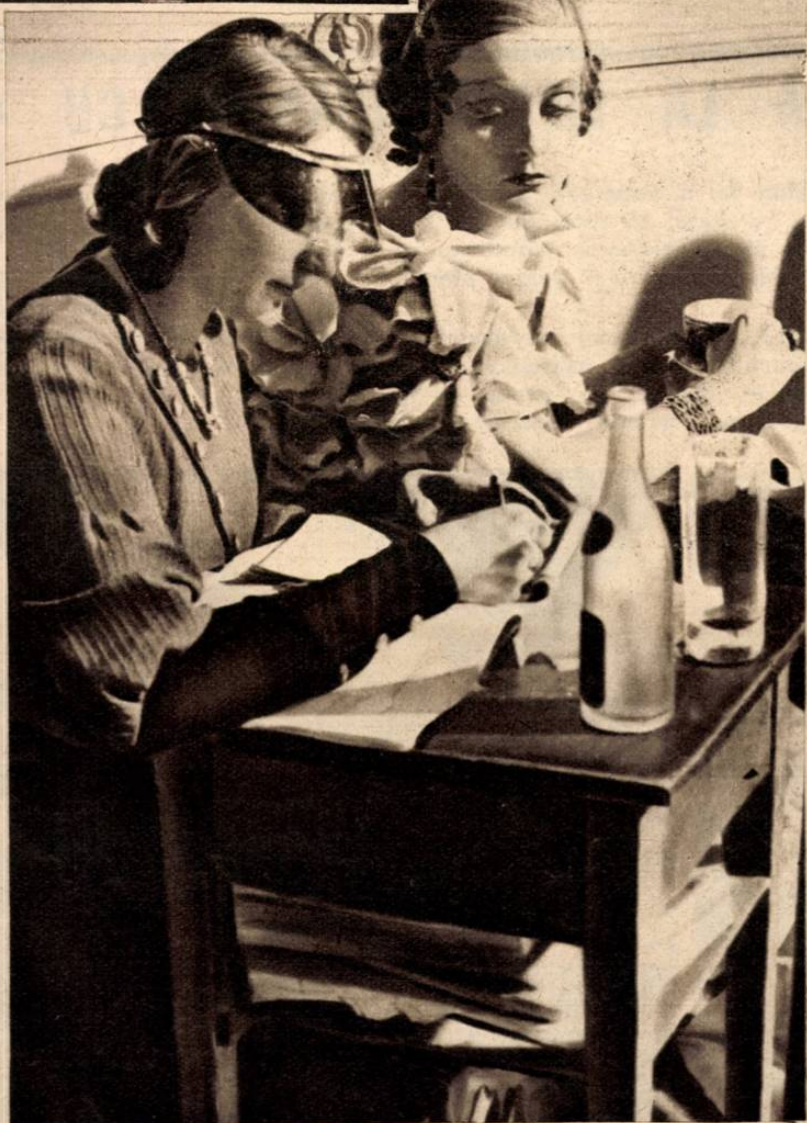
JACKIE COOGAN, VICTIMA UNUI ACCIDENT DE AUTOMOBIL

Celebrul artist Jackie Coogan a fost recent victima unui groaznic accident de automobil, depe urma căruia și-a găsit moartea tatăl său. Jackie a suferit el însuși răni grave. Fotografia noastră îl înfățișează alături de tatăl său.

SHIRLEY TEMPLE LA CIRC

Micuța Shirley Temple sărbătorită astăzi de o lume întreagă a as stat recent la Los Angeles la reprezentațiile unui circ. Fermecătoarea stelută a urmărit cu o pasiune vădită diferitele numere de atracție. O vedem în fotografia noastră între părinții ei.

SECRETARA ST. LEOR

Vedetele își poartă secretarele după ele până și în studio. Menirea acestora este să conștientizească într'un soi de proces verbal toată activitatea avută de vedetă în timpul unei zile de lucru. Fotografia noastră o înfățișează pe Camila Horn cu secretara ei.

**Din lumea
filmului**

1) Smalt
2) Osul dintelui
3) Măduva dintelui

Corpurile curățătoare ale unui produs inferior.   Corpurile curățătoare ale pastei de dinți „Chlorodont.”

Dece să ne îngrijim dinții cu „Chlorodont”?

Smaltul ocrotitor care acoperă dinții noștri, este numai de grosimea unei fracțiuni de milimetru. El nu suportă produse prea tari. Cele două fotografii microscopice de mai sus arată deosebirea dintre corpurile curățătoare ale unui produs inferior (stânga) și cele de o finețe omogenă ale pastei de dinți „Chlorodont” (dreapta). „Chlorodont” curăță perfect dinții fără a ataca prețiosul lor smalt.   Un tub Lei 16.—.

Chlorodont
recordul eftinității și calității pastei de dinți.

A INCEPUT SEZONUL

ONDULAȚIUNILOR PERMANENTE

Coaforul I. BEER cu fiul

CALEA MOȘILOR, 53 — Telef. 3.00.11

Execută personal aceste lucrări deci și garanția calității

REALITATEA ILUSTRATA

DIRECTOR: NIC. CONSTANTIN

Apare săptămânal în 24 de pagini mari, cu un supliment gratuit de 24 de pagini. PREȚUL LEI 10. —

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an . . . . . 400 LEI
Pe șase luni . . . . . 200 „
Pe trei luni . . . . . 100 „

Redacția și Ad-ția: București, Str. Const. Mille 7. Telef. 3.84-30
Imprimate la foto-rotogravură în atelierele „ADEVERUL” S. A.

TRAVERSAREA CAPITALEI CÂȘTIGĂTORUL CUPEI „REALITATEA ILUSTRATĂ”

COMPETIȚIUNEA de ciclo-cross desfășurată Duminică dimineața în Capitală a cunoscut un foarte mare succes. Inițiatorul și organizatorul cursei, dl. Vasile Canarache merită toate felicitările noastre. Au participat 101 concurenți. Primul care a trecut linia de sosire a fost Constantin Tudose, care a parcurs cei 11 km. în 26 de minute. Acesta a dispus la luptă de Dumitru Hrenciuc. După alergare d. Al. Donescu, primarul general al Capitalei a procedat la împărțirea premiilor. **Cupa „Realitatea Ilustrată”** decernată primului clasat din rândurile polițiștilor a fost dobândită de Constantin Văcaru.

Fotoграфиile noastre înfățișează:

Concurenții trecând cu bicicleta pe umăr prin lacul Cișmigiu. D. Al. G. Donescu, distribuind premiile. Cupa revistei „Realitatea Ilustrată”.

CUNOSCUȚUL ARTIST-FOTOGRAF MANASSE IN CAPITALĂ

Sosirea în Capitală a renumitului fotograf Manasse a produs senzație în toate cercurile. Manasse este unul dintre cei mai reputați fotografi din Europa. Portretele sale sunt adevărate capodopere. Manasse stă numai puțin timp în Capitală și fotografiază în studioul Wells din Calea Victoriei. Amatorilor de portrete de artă li se oferă astfel prilejul unic de a fi fotografiați de Manasse.

Faima PUDREI

D'ARGY se datorează în primul rând faptului, că în compoziția sa intră cele mai fine substanțe și parfumurile Toutes les Fleurs, Taifun și Cheramour. Nu numai că nu conține nici un produs dăunător, dar dimpotrivă, e un tonic neîntrecut al pielii. De o aderență uimitoare, ea întreține frumusețea tenului, calitate care a consacrat-o demult în preferința femeii elegante.

D'ARGY

POUDRE DE LUXE

Specialități renumite: Eaux de Cologne PALAIS ROYAL, CUBANITA, HAVANA, TOUTES LES FLEURS, TAIFUN, CHERAMOUR.

VILEGIATURĂ ȘI CURĂ MEDICALĂ LA LIPOVA (BANAT), CU 4.500 LEI

Jumătate de oră dela Arad, pe linia principală de cale ferată, se găsește gara Radna, de unde, la o distanță de trei kilometri, se află una dintre cele mai minunate stațiuni climaterice și balneare, Lipova. Situată între Mureș și munții Zarandului, Lipova, e un adevărat colț de rai, în grădina de povești a Banatului. Regiunea aceasta a fost zugrăvită de Slavici în romanul „Mara”. Creatorul a risipit cu dărnicie în această regiune izvoare de tămăduire și

zăcăminte vii, alături de o vegetație prodigioasă. Analiza izvoarelor, a arătat că apele de aci sunt neîntrecute, pentru cura boalelor de digestiune, ale căilor urinare, anemie și în special pentru afecțiunile de inimă.

„Realitatea Ilustrată”, în urma unui aranjament făcut cu direcțiunea băilor, oferă amatorilor o vilegiatură de 25 zile, în acest loc, cu prețul de lei 4.500. În acest preț se cuprinde transportul dela

gară la băi cu autobuzul (trei kilometri) pensiune completă în hotel, taxa de cură, prima vizită medicală, taxa de muzică, etc.

Aceeași vilegiatură pentru 14 zile lei 2.750.

Copiii până la zece ani, întrucât ocupă aceeași cameră cu părinții, nu plătesc nimic.

Informațiuni și înscrieri la „Realitatea Ilustrată”, secția turism, str. Const. Mille 7.

VEDERE GENERALĂ LIPOVA

Luna BUCUREȘTIILOR

EXPOZIȚIA din Parcul Carol unică până acum în acest gen trezește zi de zi un interes crescând. Cine n'are curiozitatea să trăiască o seară în „Cartierul vechi” magistral reînviat. Pe străzile podite cu scânduri, picioarele se poticnesc ici colo, dar ochiul rămâne vrăjit în fața trecutului realizat în locuințele, instituțiile și localurile comerciale de acum o sută de ani. Asistăm cu acest prilej și la o minunată punere în scenă, „Cartierul Vechi” cu viața lui de odinioară, fiind populat cu oameni în costumele epocii. Sunt închegate și întregi.

Intr'un balcon o fată de boer cântă de dor.

Are coșite blonde și rochie albă de mătase cusută cu aur. Trilurile ei duioase are cine să le asculte, căci pe dată se și adună jos în stradă un mănunchi de tineri. Ei răspund cântecului fetei și vocile lor grave ajung până la urechile boerului.

Acesta apare în balcon și începe să le tragă o aspră dojană, care se schimbă pe dată într-o invitație la petrecere când își dă seama de fețele simandicoase cari i-au făcut serenade fetei lui.

Și peste puțin alaiul întreg pornește la Hanul lui Manuc unde se încinge o petrecere de pomină cu vin din belșug și strașnic taraf de lăutari.

Merită cu acest prilej toate laudele d. Dumitrescu Bumbesci cunoscutul regisor dela Teatrul Național, care a animat cu atâta artă epoca. Alături de munca depusă de d-sa se cuvine să fie menționată cea a d-rei Wavylina care a făcut machetele costumelor.

ORFELINATUL RADU-VODĂ

D. primar general Al. Donescu a ținut să arate vizitatorilor unul din orfelinatele model ale Capitalei.

Intr'adevăr e o surpriză pentru toți mica clădire cu vitrine în dosul cărora vedem activitatea Institutului. Bucătăria, cu elevele pregătind diferite prăjituri, atelierul de călcatorie, expoziția de lucru de mână, artă decorativă și țesut.

Nu știi pe ce să-ți oprești ochii în acest cuib al hărniciei și priceperii.

Prețutindeni e o îmbinare de cele mai dulci culori. În bu-

In această pagină:

SUS: Suveranul tăind panglica dela intrarea Expoziției din Parcul Carol declară deschisă Luna Bucureștilor.

MIJLOC: Reconstituirea unei case din Bucureștii de altădată, JOS: Barbu Lăutaru și tovarășii lui de cânt.

cătărie predomină galbenul, în spălătorie și călcatorie culoarea bleu. Iar fetițele sunt investmântate în roz. Te uiți la figurile lor cari respiră sănătate și voe bună. D-na Cecilia Demetrescu o bună pedagogă și o femeie de inimă e în mijlocul fetițelor orânduindu-le mișcările, stăvilind pe-alocuri timiditatea micilor chelnărițe improvizate. E un tablou fermecător, care nu se șterge ușor din amintire.

O MANIFESTARE UNICĂ

Lumea vânătoarească de pretutindeni, are prilejul să admire cea mai frumoasă și completă expoziție de acest gen, care a avut loc până acum.

Inițiativa Ministerului de agricultură, prin sânguința d-lui N. Săulescu, harnicul director general al Serviciului Vânătoriei sprijinit de colaboratori ca d-nii inspecitori G. Lehrer secretarul expoziției, insp. Witting, col. Hoenig, Anton Pădureanu, Gh. Rusescu, ing. Ceaușu, insp. Vasiliu, prof. W. Knechtel, Ion Cătuneanu, dr. L. Ureche precum și întreg comitetul de organizare au dovedit cu prisosință că între vânători spiritul de organizare și bunăvoință pot da rezultatele cele mai fericite.

Expoziția de vânătoare cuprinde patru secțiuni.

I. Secția vânatului în general.

II. Secția pescuitului condusă de d. dr. George Vasiliu.

III. Secția ornitologică condusă de d. Ion Cătuneanu.

IV. Secția de boale ale vânatului condusă de d-nii prof. W. Knechtel și dr. V. Ureche.

La secțiunea vânatului putem admira bogăția faunei țării noastre.

Cele două diorame minunate lucrate ne transportă în împărăția păsărilor din Delta Dunării și ne face să admirăm piscurile înalte ale Carpaților, peste care domnește cu atâta majestate cerbul, căprioara, ursul.

Atenția ne este atrasă de splendidele trofee ale regretatului rege Ferdinand și ale regelui Carol. Tot aici atențiunea noastră se îndreaptă spre câteva fotografii de piosă amintire, cu ocazia vizitei regelui Alexandru.

Frumusețea trofeelor este demn reprezentată prin cerbi și capre negre, cari dețin recorduri mondiale și ale României, ca acelea ale d-lor N. Săulescu, Stoichiță, Romul Popescu etc. Linxii cu blana lor frumos punctată, vânați în Bucovina, porci mistreți, lupi enormi sunt piese cari explică suficient măreția fantastică a țării noastre.

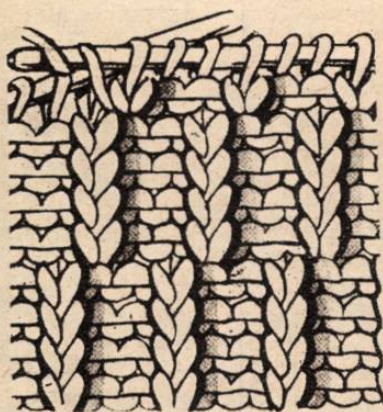
În secția pescuitului în apele de munte, minunat alcătuită atât din punct de vedere estetic, cât și din punct de vedere științific, ne poartă către podoaba râurilor de munte — păstrăvul. Aici este partea vie a expoziției. Păstrăvii americani și cei de munte prin frumusețea coloritului lor alcătuiesc punctul de atracție al vizitatorilor.

Diorama ce reprezintă viața în apele de munte minunat alcătuită de arh. A. Schmidt, instalația unei crescătorii de păstrăvi, boalele peștilor, planșele și graficele, completează suficient, această secțiune, alcătuită cu atâta competență de către d. dr. George Vasiliu.

În secția de Ornitologie și boale ale vânatului ne sunt arătate bogăția păsărilor din România precum și toate boalele ce le întâlnim la vânat. Prezența acestora este foarte utilă pentru vânători. Munca depusă de d-nii prof. W. Knechtel, Ion Cătuneanu și dr. Ureche arată cu prisosință înțelegerea în această ramură. Dar Expoziția din Parcul Carol a Lunei Bucureștilor nu se rezumă aici. Mai sunt încă de văzut o mulțime de lucruri minunate și utile.

În această pagină:
Ultimele creații ale modei,
lansate de vedetele de ci-
nema și de însăși soția pre-
ședintelui Statelor Unite,
d-na Roosevelt. Descrierea
detaliată a toaletelor se gă-
sește în cuprinsul articolului.

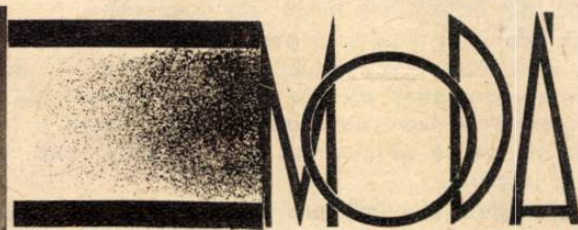
IN FINE PRIMAVARA

Era, se zice, pe vremea primelor zile când frumoasa, blonda noastră strămoașe Eva, se plimba prin pajiștile Paradisului, nițel cam plictisită, nițel cam încrezută de chipul ei pe care și-l oglindea în toate pârliașele și lacurile întâlnite. Iar toate îi răspundeau: nimic și nimeni nu e mai frumos ca tine, sub soare. Într-o dimineață deci, aurie de Mai, Eva străbătând într'un luminiș neexplorat încă, dete de ceva nemaîntâlnit. De o tufă magnifică, în vârful căreia se leagănă o roză. Un trandafir superb mai rumen ca obraji ei, mai catifelat ca pielea ei și mai parfumat ca răsuflarea gurei ei de cireasă. În jurul floarei misterioase o droaie de fluturi, de obicei escorta ei favorită, zburau amețiți de iubire.

Eva rămase tremurândă de furie pe loc. Cum? Mai există ceva tot așa de frumos, poate și mai frumos ca ea pe lume? Ei bine, acel ceva va trebui să dispară, și adunând în grabă niște crengi uscate, o mână de frunze, ea le puse foc, frecând cu micile ei mâini două lemnișoare, cum făcea Adam la apusul soarelui. Într-o clipă tufișul rozei luă foc, iar floarea regală fu un morman de cenușe.

Ingroziiți, disperați de moartea iubitei lor, fluturii se tăvăliră în cenușa ei, voind să dispară și ei cu dânsa. Dar cenușa se răcise și pe aripile diafane, pe aripile stropite cu mii de culori, se așternu o pulbere fină, o pulbere impalpabilă ce amintește și azi oricui, că ei sunt urmașii amanților rozei, răpusă în grădina Paradisului de gelozia primei femei.

Ca o remușcare de crima strămoașei blonde, femeile tinere cum și cele ce mai cred că sunt, în fiecă primăvară își îmbracă frumusețea în culorile vii, culorile suave ale rozelor și fluturilor, ispășind prin grația lor, prin spectacolul minunat ce oferă ochilor noștri, vina străbunei invidii. Căci cine nu ar spune văzând voalurile,

imprimeurile, crepurile moderne, că ele nu sunt muiate, presărate cu fragmente de flori și aripi de fluturi?

Croiala deasemeni a onduloaselor cape, însoțitoarele inevitabile ale oricărei toalete elegante, desăvârșește și mai mult această iluzie. La cea mai mică bătaie de vânt, la cea mai ușoară deplasare, aceste aripi mătăsoase flutură înconjurând femeia într'un nimb de poezie. Dar apropo de cape; am văzut deunăzi la sărbătoarea Cărtii, o mititică durdulie, vai, prea durdulie conită, cu o astfel de capă. Din crêpe ivoire, presărată cu crenguțe de măcieș, stofa era minunată, dar ce nepotrivire între croială și forma ce înfășura.

În schimb înalta, blonda, supla d-nă G., soția unui fost și viitor ministru, cu câtă grație purta ansamblul din țesătură rayată Rodier, cu obligația capă. Deci să rezumăm: femeile micuțe, grăsuțe, să fugă de modelul prea înfășurător care mărește volumul, al capei. Pentru ele rămân delicioasele jachetele scurte cu mici „basques”, sau și mai bine troisquarter lung care le înalță. Deasemeni pălăriile mari nu le sunt favorabile. În schimb tocele, pălăriile formă breton ce pune un soi de nimb pe căpșorul draguț, le va sta de minune.

Până și eleganta d-nă Roosevelt „the first lady in U. S. A.” prima d-nă a Americii, purta la o solemnitate recentă o rochie de „surah”, cu modernele pastile. Făcând concurență croiei falfăietoare a capelor, haina de seară din mătase neagră, gen Directoire, cu mari reveruri, e nespus de chic. Ea convine oricărui gen de frumuseți, pe când sortiul străveziu din „gaze”, cu fir de aur și mâneci mari bufante, ca grațiosul model purtat de o mare vedetă a casei Fox-Film, ar conveni unei brunete cu ochi de foc, transformând-o în prințesă din basme.

FULMEN

CALENDAR

1813. S'a născut compozitorul german Richard Wagner (†1883) (alături chipul).
1821. S'a născut la Hârșova poetul G. Sion.
1856. A murit istoricul francez Augustin Thierry (n. 1795).
1865. S'a născut caricaturistul Constantin Jiquide.
1885. A murit la Paris poetul francez Victor Hugo. S'a născut la 1802.

1476. Mohamed al II-lea, Sultanul Turcilor, pornește cu oastea din Varna, contra lui Ștefan cel Mare, domnul Moldovei.
1848. Prefectul Zarandului, Ion Buteanu e spânzurat de către Unguri.
1906. A murit autorul dramatic norvegian Henri Ibsen. S'a născut la 1828. (Alături chipul).
1915. Italia declară război Puterilor Centrale.

1828. Ocuparea Bucureștiului de către Ruși, unde așezară pe contele Pahlen, ca șef al ocăruierei civile.
1863. Urcarea pe tronul Greciei a Regelui George I. S'a născut la 1845, a murit la 1913. (Alături chipul).
1871. Asasinarea episcopului Parisului, Georges Darbey.
1891. Guvernul maghiar din Budapesta interzice intrarea Memorandului Românilor în Ungaria.

1328. Detronarea lui Andronic al II-lea Paleologul, Împăratul Bizanțului (n. 1269 † 1332).
1600. Mihai Viteazul bate pe Ieremia Movilă, lângă Huși.
1603. Căsătoria Chiajnei, fiica lui Ieremia Movilă cu magnatul polon Mihai Wiesynowiecki.
1861. Pasteur, dă Academiei de științe rezultatul cercetărilor sale asupra fermentației, Marele savant s'a născut la 1822 și a murit la 1895. (Alături chipul).

1554. Zidirea Mănăstirii Bistrița, din jud. Neamț, de către Voievodul Alexandru al II-lea, fiul lui Bogdan.
1716. Ștefan Cantacuzino, tatăl său Constantin Cantacuzino, spătarul Mihai și boierul Radu Ducescu, sunt decapitați de Turci la Constantinopol.
1821. Uciderea lui Tudor Vladimirescu de către Greci. S'a născut la 1770. (Alături chipul).

1840. A murit virtuozul violonist Nicolo Paganini. S'a născut la 1784. (Alături chipul).
1877. Sosirea țarului Alexandru al II-lea al Rusiei la București.
1910. A murit la Baden-Baden bacteriologul Koch.
1912. Inaugurarea statuei lui Al. I. Cuza, la Iași.
1920. Alegerea D-lui Masaryk, ca președinte al Cehoslovaciei.

1564. A murit reformatorul religios Ion Calvin (Alături chipul).
1812. A luat sfârșit ocupația rusească a Principatelor, începută la 29 Noiembrie 1806.
1812. Răpirea Basarabiei de către Ruși.
1871. Germania răpește Franței Alsacia și Lorena.
1893. Trimiterea în judecată, de guvernul maghiar a Partidului Național român din Transilvania.

GHEORGHE SION

de AL. IORDAN

D IN rândul acelor peste a căror amintire uitarea s'a așternut de mult — și poate nu pe bună dreptate — face parte și Gheorghe Sion, autorul versurilor ce au însuflețit multe generații de tineri, cari au făcut ca dragostea de limbă strămoșească să capete tot mai mult avânt. Câți din tânăra generație recunosc în versurile :

Mult e dulce și frumoasă
 Limba ce vorbim
 Altă limbă armonioasă
 Ca ea nu găsim

pe uitatul poet și fabulist Gheorghe Sion, cel care cu atâta humor sănătos își descrie nașterea în ale sale „Suvenire contemporane”.

În paginile acestei cărți cetitorul va găsi multe, interesante și pitorești amintiri ale lui Sion, atât în privința unora dintre contemporanii săi cât și referitor la familia și propria sa persoană. Iată cum ne descrie el cum a venit pe lume : „Maică-mea simțindu-se aproape a naște, a plecat să meargă la Cernăuți ; dar când să treacă granița la vama dela Marmonița, a fost apucată de durerile facerei. N'a fost chip a merge înainte, mai departe. Abia a fost timp să vie o babă din apropiere ca să o asiste ; și cum din norocire era cu o trăsură mare cu coviltir, vehiculul i-a servit de cameră și de pat, și în ziua de **22 Mai 1822**, pe la amiază-zi, am venit pe lumea aceasta, în care trăiesc până azi când scriu aceste rânduri”.

Această mărturisire are darul de a risipi echivocul care și astăzi dăinuiește prin unele cărți relativ la data nașterii lui Gh. Sion. Originea etnică a lui Sion — dacă ar fi să ne referim la cei mai îndepărtați strămoși ai săi — pare a fi după tată, tătară, după cum afirmă chiar poetul : „Am avut în adevăr un membru în familie — D-zeu să-l ierte ! care după războiul din urmă al Orientului a făcut mare tapagi la Constantinopol... bazat pe niște documente ce proba că se trage dintr'un Han Gherai...” Tatăl său a fost serdarul Sion, care pe când se afla la curtea domnitorului Șuțu, s'a căsătorit cu Frosa Skina, fiica lui George Skina, unul dintre capii Eteriei.

Părinții săi neavând avere, Gheorghe Sion n'a putut urma decât două clase secundare la liceul Sf. Sava, după absolvirea cărora a trebuit să ocupe un post la cancelaria ministerială din Iași, pentru a putea fi de folos celorlalți frați ai săi, rămași orfani. Slujba de burocrat nu era potrivită firii lui Sion, ale cărei inclinații literare se accentuau tot mai mult, pe măsură ce-și întregea cunoștințele în orele libere pe cari i le lăsa slujba.

De povara funcționarismului a fost scăpat de poezia „Viitorul” pe care a publicat-o în 1847 în revista brașoveană „Foae pentru minte...”, poezie în care critica atitudinea Rusiei, fapt care i-a atras destituirea, dar în același timp simpatia „partidei naționale”. Scurt timp a funcționat ca secretar al societății pentru arendarea vâmlor, iar după desființarea acestei societăți s'a retras la moșia părintească din Hârșova, ocupându-se cu agricultura, și studiul. Frământările anului 1848 l-au avut pe Gheorghe Sion printre fruntași, deaceia după înfrângerea războaielor a trebuit să ia calea pribegiei oprindu-se în Bucovina, la ospitaliera familie Hurmuzaki, timp de un an și jumătate.

Ca literat, Gheorghe Sion, fără a fi un talent de excepțională valoare, a dat totuși la iveală opere — atât în proză cât și în versuri — cari au fost mult gustate în epoca sa. Un merit deosebit al lui Sion, îl constituie traducerea sale din scriitorii străini, dintre cari amintim : Mizantropul, de Molière ; Zaire, de Voltaire ; Fedra, de Racine ; Socrate și femeia sa, de Th. Banville, etc. Lui Sion îi datorăm și cea dintâi traducere a „Istoriei Țării Românești” de frații Tunusli, precum și „Dela Tobolsk în China” de Spătarul Nicolae Milescu.

Fondator al „Societății Academice” devenită mai târziu „Academia Română”, Gheorghe Sion și-a ținut discursul de recepție analizând viața și opera fabulistului Alexandru Donici.

Opera sa literară și istorică, inegală ca valoare, lasă să se întrevedă agerimea de spirit și sinceritate în exteriorizarea sentimentelor sau descrierea anumitor fapte. Cei cari l-au cunoscut pe Gheorghe Sion, îl descriu ca pe un om modest și lipsit de veleități, fapt confirmat de următoarea destăinuire făcută de G. Sion lui Ionescu-Gion : „Sunt multe lucruri pe cari le-am cunoscut și înțeles târziu de tot, dar despre cari m'am încumetat a scri și înainte. Să cetești dedicația „Influenței normale” și să vezi acolo cum o închinam lui Alecsandri : „fiului iubit al muselor, Aristofantelui României”. De ce Aristofantelui ? mă întreb și acum. Las că numai Aristofan nu era Alecsandri, dar mai scriam și Aristofantel.. Ce crezi că eu n'am recunoscut îndată greșelile ce Hajdeu mi-a arătat în „Istoria critică” și într'alte studii ce le-am făcut în traducerea fraților Tunusli și Dionisie Fotino ? Și eu zâmbesc acum citind multe din cele 101 tunuri... adică fabule.

Scos astăzi din antologiile literare și abia pomenit de unele istorii literare, Gheorghe Sion nu merită chiar o atât de mare nesocotire ; i s'ar cuveni cel puțin tipărirea unui volum antologic în care să fie cuprinse cele mai reușite dintre bucățile sale literare.

Al. Iordan

ORICE FATĂ TÂNĂRĂ TREBUIE SĂ CUNOASCĂ

Sfatul unei mame

Am spus fiicei mele : „Nu-ți face inimă rea. Se întâmplă multor fete tinere să aibă tenul mai defectuos decât al tău. Ele adeseori strică lucrurile mai rău făcând ceea ce nu trebuie să facă.” Ea știa că ghicisem secretul necazului ei, că porii dilatați, coșurile și un ten galben și pătat o nenorociau.

„Ca să te scapi cu desăvârșire de defectele tenului, ca să-ți limpezești, să-ți albești și să-ți înfrumusețezi pielea, nu există decât un singur mijloc, care e totodată și simplu, ușor și puțin costisitor. Cumpără chiar astăzi un borcănăș sau un tub de Cremă Tokalon, culoarea albă (neunsuroasă), celebra Cremă de Paris. Aplică Crema Tokalon în fiecare dimineață înainte de a te pudra. Prețioasele sale ingrediente curățătoare, tonice și astringente lucrează ca prin farmec asupra pielii și a tenului celui mai urât. Veți fi încântată de noua dragălașie ce veți obține în 3 zile numai.”

Această simplă rețetă a adus multor fete tinere mângâiere și fericire neașteptată, după cum știu mamele lor. Garantăm că veți obține succesul dorit en Crema Tokalon, culoarea albă, altfel se restituie banii.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse : Crema Tokalon, culoarea albă, la Lei 50.—, Crema Tokalon aliment, culoarea roză, la Lei 60.—.

Farmecul începe să dispară la femei odată cu ivirea părului alb

ELIXIRUL DE PĂR

HEINZELMANNCHEN PHYSICHRON

Preparat eficient contra albirii părului

Această apă de păr, întrebuințată cu succes, nu este un preparat de vopsele. Părul natural și sănătos se obține prin procedură biologică. Părul aspiră această apă de cap și acest nutrimant redă în scurt timp părului alb culoarea lui sănătoasă de mai înainte. Afară de aceasta, fortifică rădăcina părului, el devenind frumos și des. ELIXIRUL de PĂR PHYSICHRON produce creșterea părului și împiedică albiria lui până la vârsta cea mai înaintată :

Singurul Preparator : Heinrich Munchen, Viena. Preț Lei 120
 Depozitul General : Farmacia „Minerva”, Oradea, Piața Unirii No. 5

Se găsește în București : la Parfumeria „ROSETTI” Piața Rosetti.

E neplăcut când cusăturile cedează și se albesc. Evitați aceste inconveniente, întrebuințând mătasea de cusut și de butoniere

Gütermann

Atenție la marca de fabrică

Marca de fabrică

CE FATĂ FRUMOASĂ!

Dar

*am cumpărat de la
sora-mea că are*
DINȚI FALȘI

Necunoscând cauza cariei dinților, nu s'a putut feri de ea

Dar, în definitiv, de ce se strică dinții? Răspunsul e simplu: după fiecare masă rămân între dinți părți mici de mâncare, ce se descompun, formând ACIZI CARI ATACĂ DINȚII. De aci urmează stricarea dinților.

NUMAI PRINTR'O ACȚIUNE ALCALINĂ ACEASTĂ ACIDITATE E NEUTRALIZATĂ. Această acțiune binefăcătoare o veți obține prin întrebuințarea pastei de dinți „ODOL”, care înlătură pericolul cariei dinților.

PASTA DE DINȚI

DENTIȘTII

au constatat că deabia 5% din cei ce întrebuințează pasta de dinți, o folosesc în mod inteligent. Majoritatea se mulțumește să curețe cu peria numai părțile vizibile ale dinților din față.

DINȚII TREBUIE CURĂȚAȚI ASTFEL!

- 1 Puneți pasta ODOL pe peria de dinți și frecați partea din afară a tuturor dinților.

- 2 Frecați-vă cu peria toți dinții, pe partea interioară.

- 3 Periați-vă partea tăioasă a tuturor dinților.

- 4 Nu aveți frică de a peria și gingiile.

- 5 Intrebuințați o perie de dinți care să se conformeze denturii și al cărei păr să fie de calitate foarte bună. Peria de dinți „ODOL” este cea mai potrivită pentru acest scop.

Așa dar, curățați-vă dinții
DE 3 ORI PE ZI

Pasta ODOL apără dinții, păstrând igiena gurii și evitând neplăcerile denturii artificiale.

REALITATEA ILUSTRATA

ANUL IX No. 436
29 MAIU 1935

**CELE PACATE BURLICE
SI AN OPTULEA....**

Actualități din țară

COMEMORAREA LUI MIHAIL KOGĂLNICEANU

Din inițiativa „Cercului leșenilor” a avut loc săptămâna trecută comemorarea marelui bărbat de stat Mihail Kogălniceanu. Fotografia noastră înfățișează pe d. profesor I. Valaori, secretar general al Ministerului Instrucțiunii Publice vorbind în numele guvernului.

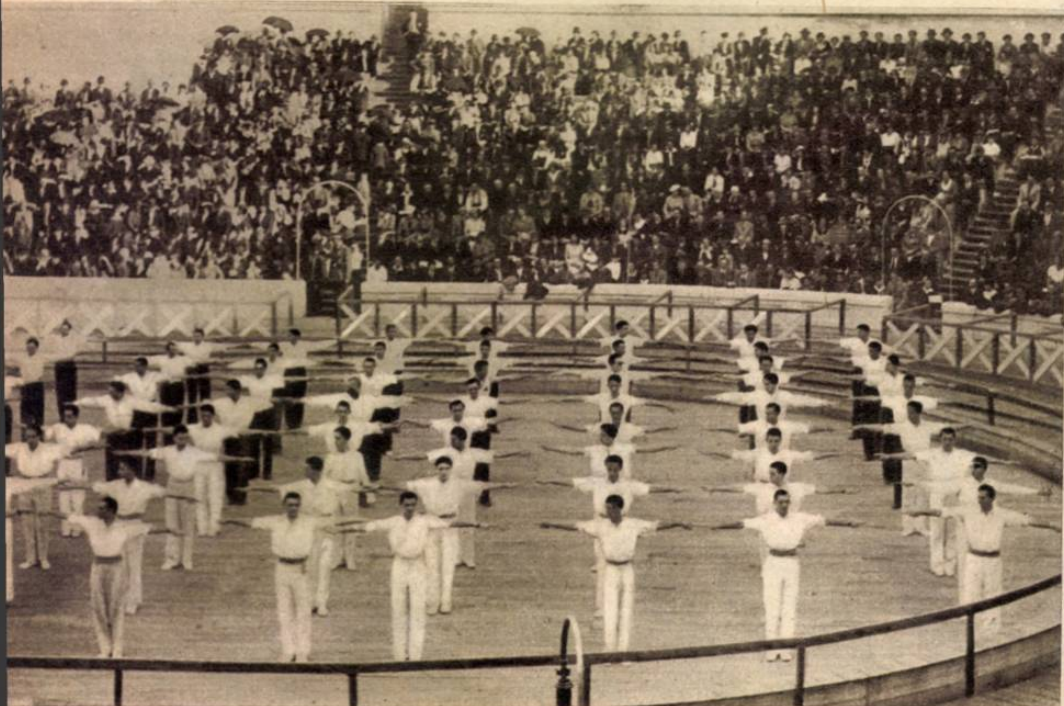
SĂPTĂMÂNĂ COPILULUI

Ca și în ceilalți ani, Societatea „Principele Mircea” a organizat o săptămână a copilului în cadrul căreia s'au ținut o serie de festivități și conferințe privind creșterea și educația lui. Mii de copii au defilat pe Calea Victoriei prin fața Palatului Regal. Fotografia noastră înfățișează un grup de copii în timpul defilării

SERBAREA SOCIETĂȚILOR DE GIMNASTICĂ LA ARENELE ROMANE

Săptămâna trecută a avut loc la Arenele Romane din Parcul Carol serbarea anuală a Federației Societăților de gimnastică din România. Fotografia noastră înfățișează pe gimnastici în timpul executării unui exercițiu colectiv.

SĂRBĂTOIREA MAESTRULUI RADU D. ROSETI

Cu prilejul împlinirii a 60 de ani, maestrul Radu D. Roseti a fost sărbătorit în cadrul unei festivități care a avut loc la Ateneul Român. Fotografia noastră îl înfățișează pe maestrul Radu D. Roseti în loje printre invitați.

CEL MAI BĂTRÂN BUCUREȘTEAN

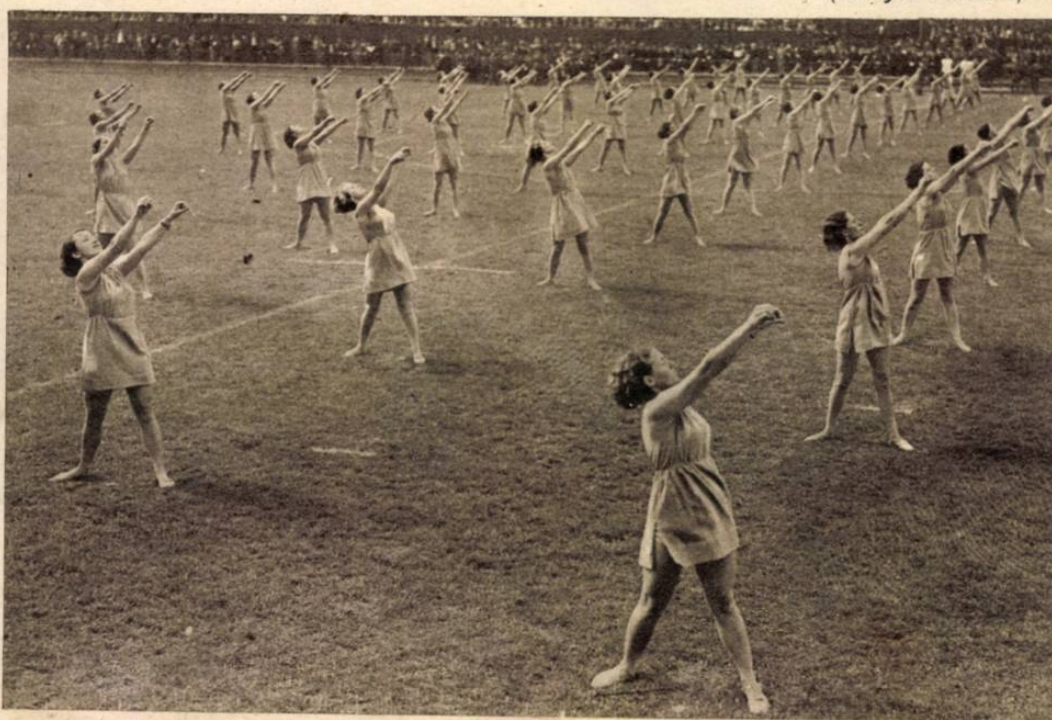
În cadrul „Lunii Bucureștilor” a fost premiat săptămâna trecută la expoziția din Parcul Carol cel mai bătrân bucureștean. El este Moș Vasile Toma pe care-l vedem în fotografia noastră alături și are 109 ani.

SERBAREA AMICII O. N. E. F.

Pe stadionul O. N. E. F. a avut loc săptămâna trecută serbarea amicilor O. N. E. F. Studențele O. N. E. F.-ului pe care le vedem în fotografia de mai jos au executat câteva figuri, mult aplaudate.

(Fotografii Berman)

SERBAREA DELA REGIMENTUL 2 PIONIERI

Regimentul 2 pionieri și-a sărbătorit săptămâna trecută 75 de ani de existență.

La sărbătorire au asistat: Suveranul, Voevodul Mihai, Principele Nicolae, d. prim-ministru Gh. Tătărescu, d. general Paul Angelescu, etc.

Fotografiile noastre înfățișează: Suveranul înconjurat de înalții oaspeți în timpul slujbei religioase și un atac executat de soldați, purtând uniforme de la începuturile regimentului.

JUBILEUL DELA FABRICA „LETEA“

Implinindu-se 50 de ani dela întemeierea fabricii de hârtie Letea, conducerea întreprinderii a sărbătorit săptămâna trecută acest eveniment. Au participat peste 150 de persoane între cari fruntași ai vieții noastre politice, industriale și comerciale.

Au vorbit d-nii: Dinu Brătianu, șeful partidului Național-Liberal și administrator delegat al societății Letea, I. Manolescu-Strunga, ministru de industrie și comerț, I. Nistor și Inginer D. Costinescu, directorul general al fabricii Letea.

A urmat apoi un însuflețit banchet la care au participat invitații veniți din Capitală, autoritățile locale și personalul superior al fabricii.

Fotografiile noastre înfățișează:

D. Dinu Brătianu, rostindu-și discursul.

D. Dinu Brătianu, urmat de invitați, vizitând fabrica.

D. ministru Inculeț vorbind la banchet.

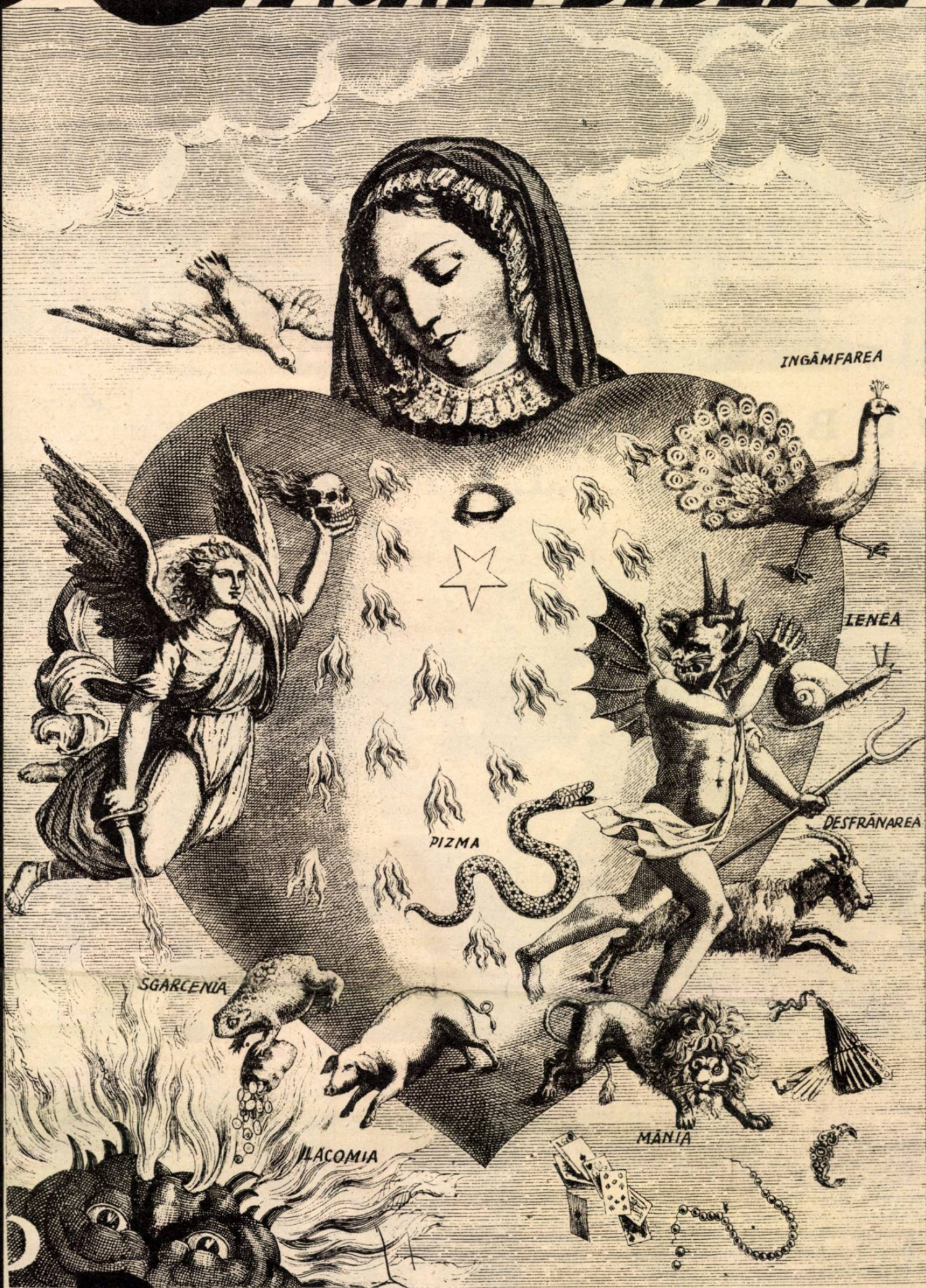

cele 7 PACATE BIBLICE

CUNOAȘTEȚI cele șapte păcate, pe cari îngerul a încercat să le gonească din inima omului? Nu? Majoritatea nu le cunosc. A fost nevoie să le căutăm în enciclopedie. E foarte ușor să facem păcatele, dar e greu să le ținem minte. Intre noi fie vorba, păcatele capitale sunt considerate astăzi cu multă indulgență. Odiñoară, oamenii erau mai severi. Eugen Suë, pe la mijlocul secolului trecut, a fost în stare să scrie șapte romane distincte, cari au stârnit mare interes, pentru fiecare păcat câte unul. Iar desinatori și artiști mari ca Hans Burgkmair, G. Pencz, H. Houdin, H. Bonnat, etc. le-au simbolizat în gravuri și picturi de artă. Burgkmair a înfățișat păcatele prin demoni. Jadin a reprezentat păcatele prin șapte câini. Cornelius, în „Judecata de apoi” arată sgârcenia sub chipul unui bătrân, care strânge la piept săculețul cu bani, pe care diavolul încearcă să-l smulgă. Leneșul e târît în iad de demoni și deabia are puterea să arunce un ultim blestem asupra cerului. În desenul pe care-l reproducem în revistă, și care e foarte cunoscut, păcatele sunt simbolizate prin animale, cari sunt gonite de îngeri din inima unei femei purificate. Porcul înfățișează lăcomia, leul furios mânia, șarpele invidia; țapul desfrânarea; bietul melc — de altminteri simpatic oamenilor — lenea; păunul simbolizează orgoliul; iar broasca — nu știm din ce motive — sgârcenia. Iată deci cele șapte păcate: lăcomia, mânia, pizma, desfrânarea, lenea, sgârcenia și trufia. Mai au aceste „păcate” gravitatea pe care le-o atribuiau înaintașii noștri? Sunt ele dăunătoare omenirii în măsura în care erau socotite de biserică? Constatăm că cele mai multe nu numai c’au pierdut pe de-a-întregul însemnătatea, dar în complexul vieții sociale de azi, au ajuns chiar virtuți.

Un grup de scriitori francezi s’au ridicat ca apărători ai păcatelor capitale, iar noi am găsit că omenirea născocitoare, a știut să invente alte păcate mai grave. În cele ce urmează, cititorii vor găsi pledoariile în favoarea păcatelor capitale, și o anchetă în lumea gânditorilor și literaților noștri, referitoare la cel de al optulea păcat.

Păcate biblice, gonite odinioară de înger, unde v'ați ascuns? Nu prețuiți oare mai mult decât păcatele de azi numite virtuți? Iată apărătorii voștri...

Un elogiu al mâniei

MÂNIA LUI CHRISTOS

FERICIȚI cei blânzi..." a spus, în predica sa de pe munte, acela care ne-a învățat să ne ferim de josnicie. Iar în ziua când a fost arestat, l-a muștrat pe Petre, care trăsesese sabia și tăia urechea paznicului: „Cel care trage sabia, de sabia va pieri!” — a spus El atunci. Cu toate acestea, într-o zi, venind la templu și văzând tinda plină de negustori, n'a putut — haidade, să nu ne ascundem după degete — n'a vrut să-și stăpânească mânia, și luând un biciu a început să lovească în dreapta și'n stânga **"răsturnând mesele schimbătorilor de bani"**, dupăcum spune Evanghelia lui Matei, **"și scaunele celor cari vindeau porumbei"**. A fost desigur o zarvă întreagă, al cărei sens nu-l mai pricepem, dar care vădește totuși mult eroism.

MÂNIA LUI MOISE

Cu 1500 de ani mai înainte, Moise cobora de pe culmile muntelui Sinai, în vârful căruia stătuse de vorbă cu Dumnezeu. **Venia cu cele două table ale mărturiei în mână, scrise pe ambele părți. Ele erau lucrarea lui Dumnezeu și scrisul era scrisul lui Dumnezeu, săpat pe tablă.** (Exod, cap. XXVII). Dar ajungând la poalele muntelui, ce-i văd ochii? Intreg poporul dănuia în jurul vițelului de aur. Ce oameni! Li lăși câteva zile și uite ce s'apucă să facă! ... Le-aduci o lege scrisă de mâna lui Dumnezeu și găsești pe imbecilii cari au topit juvaerurile de aur ale femeilor, spre a turna chipul unui vițel. Moise alergă spre dâșii, strigând furios. **El fu cuprins de o teribilă mânie și aruncă tablele din mâini, spărgându-le la poalele muntelui.** În acest fel, el voia să spuie: „nu sunteți demni de învățătura lui Dumnezeu”. Cei vinovați fugiră și se ascuseră, iar Moise își adună credincioșii, coborîtorii din Levi, răsturnă idolul și îi supuse la o pedeapsă grea: organiză un masacru în lege.

MÂNIA NU ESTE UN PĂCAT.

Am citat cele două pilde, în ordinea importanței celor două figuri, spre a dovedi că mânia nu este păcat. Mâniile sfinte sunt destul de numeroase. Mânia este o luptă, și nu devine păcat decât dacă în această luptă pierdem controlul actelor noastre. Numai mânia barbară sau nebună este un păcat. Mânia inteligentă, adică exaltarea corporală, supusă neîncetat controlului rațiunii, nu este păcat. Corneille știa acest lucru, deoarece pune în gura lui Polyeucte, aceste cuvinte:

**„Allons briser ces dieux de pierre et de metal,
Abandonnons nos jours à cette ardeur celeste...”**

(Hai să sfărâmăm acești zei de piatră și bronz, și să ne închinăm zilele acestei pasiunii cerești...) Într'adevăr: **„omul nelegiuit este o scârbă înaintea celor neprihăniți”** (Proverbe XXIX-27).

SFÂNTUL TOMA ȘI ROBOTUL

Dar acum e și natural Eclesiastul mai spune (XXVII). **„Furia și mânia sunt amândouă un mare păcat”**. „Cartea sfântă vorbește desigur despre acea mișcare desordonată a sufletului, căreia Horațiu îi spune **nebulie subită**, iar Seneca, **nebulie trecătoare**. Dar sfântul Toma, care avea un caracter violent și care și-a îngăduit într-o zi să distrugă un cap magic, pe care-l construisese stăpânul său Albert cel Mare, un cap automat, un fel de robot, care, pare-se, rațional ca un călugăr, scrie: **Mânia.... are o rațiune de-a fi specială, în mișcarea efectivă; ea ne face să atacăm bunul altuia, sub pretextul cinstei (sub tratione honesti) adică al justei pedepse (id est iusti vindicati).... Iată pentru ce mânia are un rol distinct printre celelalte mari păcate.**

Care înseamnă că marele teolog insistă, cu toată prudența necesară, asupra justei răsunări, și asta-i ceea ce ne interesează. Oare Maistrul său, Sfântul Dominique — **Domini canis** (câinele Domnului) — pe care mama sa l-a văzut înainte de naștere sub forma unui câine, ce ducea în gură o torță aprinsă — n'a fost prin excelență apostolul divinei intoleranțe? Iar Torquemada, — acest Turn - arzător (Torquemada) cu numele încărcat de o predestinație atât de grea, — nu va purta și el oare rasa albă și neagră?

PRIMII CREȘTINI

Renan explică foarte bine starea de spirit a primilor creștini, cari-și așteptau sfârșitul, și intoleranța lor totală, absolută, atât în privința păgânismului cât și în privința celei mai mici șovăiri, din partea vreunuia dintre frați. Fiecare zi putea fi pentru ei ultima. Așteptau deslănțuirea mâniei, fără să clipească, plecându-se sub ceea ce credeau ei

că erau primele vijelii. Mânia Domnului era pentru ei ceva natural. Iar Ioan care aștepta și el pe Dumnezeu scrie:

„Apoi a urmat un alt inger, al treilea și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primeșteee semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.

Înțelegeți? Căutarea adevărului și marea mânie trebuie să meargă mână în mână,

Adrienne Dominique

Trăiască invidia jos amicitia!

INVIDIA este acceleratorul ambiției.

Recunoașteți că fraza de început a acestui articol este foarte frumoasă, deoarece este vorba să restabilim invidia, această lăcomie a sufletului invidia acest capriciu premeditat, acest demon al posesiunii, această cleptomanie refulată, invidia, acest amor mascat.

Vreți definiții?

Falșe, juste, paradoxale, inexplicabile, obscure și clare? Vreți?

Să reabilităm invidia, pentru că așa vrea directorul acestei publicații.

Și de ce nu?

Pe tot atât de bine, dacă vreți, să reabilitez minciuna, prostia, ingrățitudinea, ipocrizia, hitlerismul, șantajul, filantropia, furtul, asasinatul, eroismul, escrocheria, politețea, pudoarea, pedeapsa capitală și naționalismul. Să lăsăm moralistilor grija de-a condamna păcatele și preocuparea politicoasă de-a publica sentințe și maxime. Moralistii au fost întotdeauna niște complici ai marilor profitori și ai oamenilor de nimic. Aceia au știut să-și scoată cu dibăcie castanele din foc și să-și inducă cititorii în eroare, spre profitul câtorva șmecheri.

Să plângem deci pe cei prostiți de către moralisti.

Să citim pe moralisti, dar să ne ferim a le urma sfaturile.

V'ați gândit vreodată la ceea ce-ar deveni viața dvs., dacăți avea nefericita naivitate de-a trăi după preceptul Sfântului Vasile, după Plutarh, după Ioan Chrysostomul, Lamennais, sau Confucius? Technicienii virtuții au consacrat invidiei câteva cugețări foarte amuzante:

„Invidia este soră gemenă cu ura” strigă Charon, prietenul lui Montaigne. Dar Charon, care-a jinduit toată viața sa după gloria unui Seneca și pe care Montaigne l-a făcut să crape de pismă, a căutat, a solicitat, a cerșit chiar, onorurile pe cari le-a obținut de altfel din destul, și a murit dorindu-le. Dealtfel acești simpatici moralisti nu sunt întotdeauna de acord.

„Invidia este josnică și lașă, pentru că se ascunde în umbră și lovește prin surprindere” afirmă Latena, în vreme ce Vauvenargue decretează tot atât de peremptoriu că „invidia nu știe să se ascundă”. Cititorii vor face ce vor crede de cuviință cu aceste două idei atât de divergente.

Mie dați-mi voie să las puțin condeiul din mână, ca să râd mai bine.

Dacăș avea gustul compilărilor aș putea înmulți citatele, însă această muncă de hamal nu mai pune în uimire pe nimeni.

Se știe că fiecare din cele șapte mari păcate se manifestă sub semnul unei planete și că simbolul invidiei este luna, căci luna nu face decât să reflecte lumina soarelui.

Luna este un soare pudic.

Ce-ar fi noaptea a fără lună?

O zi ratată.

Și ce-ar fi cerul fără ea?

O pată de cerneală.

Mi-ar plăcea ca invidiosul să fie lunatic. A invidia înseamnă a visa.

Inseamnă a avea un ideal.

Invidia, este o admirație deghizată, o modestie în incognito.

Nu invidiem decât ceea ce admirăm

Toate acțiunile mari din istorie au la bază invidia. Cleopatra îl invidia pe Caesar, care-l invidia pe Antoniu. Atila, Gengis Khan și Buonaparte au fost niște invidioși sublimi.

Orice cucerire, orice victorie conține o invidie, așa cum caisa conține un sămbure și acesta din urmă, un miez.

Invidia justifică naționalismul.

— „A! Tu ai un tun, ei bine, eu am să am un tanc!

Hitler și Goebbels

Stalin și Bonaparte

Julius Caesar și Brutus

Mistinguette și Sorel

Napoleon și Talleyrand

Doumergue și Flandin

— „A! tu ai un tanc, ei bine, eu am să am un contra torpilor!

— „A! tu ai un contra-torpilor, ei bine, eu am să am o escadrilă!

— „A! tu ai o escadrilă, ei bine eu am să am douăzeci de tunuri.

— „A! tu vei avea douăzeci de tunuri, ei bine, eu am să am atunci douăzeci de tancuri. Și așa mai departe.

Japonia invidiază America, America invidiază Japonia invidia Germaniei se îndreaptă împotriva Rusiei, a Rusiei, împotriva Germaniei, Italia invidiază Abisinia și aceasta din urmă invidiază Italia.

— Vreau o bucățică din Polonia,

— Ah! Dacăș putea pune mâna pe Gibraltar!

— Ai puțuri cu petrol foarte bogate!

— Iar tu ai niște mine strașnice!

Invidia ne imbată. Ce este ierarhia? O invidie dirijată.

În armată caporalul îl invidiază pe sergent, sergentul pe plutonier, plutonierul pe locotenent, locotenentul pe căpitan, căpitanul pe colonel, colonelul pe general, generalul pe mareșal, mareșalul pe ministrul de război, ministrul de război pe președintele consiliului, care are șizeci de ani și invidiază cei douăzeci ai caporalului, care-l invidiază pe sergent care la rândul lui...

Rockefeller, dacă n'ar fi fost invidios, ar fi rămas un mic funcționar cu patru dolari pe săptămână.

Invidiosul Alexandru atât cel al Macedoniei cât și cel dela Bayonne, invidiosul Rotschild, toți Rotschildii, invidiosul Mussolini și semenii săi — Hitler și Stalin, invidiosul Machiavel și urmașii săi: Talleyrand, Fouché, Mandel, invidioși, invidioși invidioși!...

Literatura și arta nu mai au loc de invidioși: Racine îl invidia pe Corneille, iar frații Goncourt pe Zola.

La fel se întâmplă și în sport. Un campionat nu e decât un concurs al invidiei; un record, o invidie realizată.

Invidia, factor al progresului, ne permite să ne umilim vecinul, să-l egalăm și să-l depășim...

Invidia nu este un sentiment desert, un sentiment risipit zadarnic, ca ura sau disprețul. Invidia îndreptățește acțiunile.

Și nu se îndreptățește pe sine însăși, decât atunci când a dus la isbândire.

În acest moment, invidia își schimbă numele — care-și ia un titlu și se înobilează — invidia devine ambiție.

Există ceva mai demn de respect decât ambiția?

Ambiția, pentru cei cărora le plac definițiile, este o speranță înfundată la sticlă.

Opusul invidiei este amicitia, moneda măruntă a prieteniei adevărate, gologan de tinichea găurit, care nu-i aducător de noroc, iubire necontrolată, căptușită de simpatie, un produs inferior, praf de umbră, umbră de fantomă, fantomă de fantomă, cenușa rămășițelor!

„Cine e domnul pe care l-ai sărutat?...

— Nu-l cunosc, este un amic...

Robert de Jouvenel a consacrat, acum douăzeci de ani, amicitiei o cârtică, pe care vă sfătuiesc să o citiți.

Robert de Jouvenel prevedea scandalul Stavisky, această capo d'operă a camaraderiei.

Stavisky exploata o mină de aur: amicitia și a pus-o în acțiune.

Stavisky era amicul lui Garat care, din amicitie pentru Bonnaure, plasa bonurile dela Bayonne.

Stavisky avea o lume de amici: parlamentari, gazetari, miniștri, financieri, poliști, judecători, temniceri, escroci, tenori...

Amicitia îi pune pe toți acești oameni pe un același plan.

Ministrii erau amicii gazetărilor, gazetarii erau amici cu poliștii și așa mai departe.

Amicitia îndreptățește, în ochii imbecililor, sau a oamenilor de nimic toate abuzurile.

— Dați-i legiunea de onoare.

— Dar cu ce o merită?

— Este un amic.

Se formează un minister:

— Ia-l pe cutare la Comerț.

— Dar...

— E un amic...

Amicitia ține loc de talent: este competența medicilor.

— Cutare a scris o carte sau o piesă proastă: consacră-i un articol elogios, e un amic.

Un amic!

Dansatorul obține un post de calculator, pentru că este un amic.

L-ai cunoscut întâmplător într-o cafea, într'un grup de care, abia de-ți mai amintești. L-ai uitat. O lună mai târziu te solicită.

Bonjour, amice, vin să-ți cer un serviciu...

— Dar cine ești d-ta?

— Ei... știu foarte bine... am băut un țap împreună, cu niște amici... sunt un amic al amicilor d-tale...

Ei, bine atunci!

Toată viața târăști după tine camarazi de liceu, de regiment sau de cine știe unde.

Tabără asupra ta surăzătorii cu mâna întinsă.

— Salutare amice...

Îți povestesc micile lor afaceri și trebuie să te prefaci că te interesează, că te înduioșează și că te pasionează.

Nu zău, e un amic.

Fouché a fost amicul lui Napoleon și de aceea s'a grăbit să-l trădeze.

Un prieten nu se trădează ușor.

Dar un amic!... un amic... ei? ce mare lucru, un amic?

Robespierre l-a trimis pe amicul Danton la eșafod. Și bine-a făcut, căci Danton a fost părintele republicii amicilor. Brutus l-a asasinat pe amicul Caesar, care s'a purtat la rândul lui ca un amic cu Pompei, căci a fost cauza indirectă a morții acestuia...

Astfel sfârșesc amicitii.

Un amic este un inamic în devenire!

Ba mai mult! Este un inamic în floare!

Henry Jeanson

TEZAUZAM

păcat mai grav decât avariția

HARPAGON, cu caseta sa sub braț și cu brațul ascuns sub o manta largă, se strecoară către unul din ghișeurile Creditului Lyonez. Cu glasul scăzut el spune funcționarului că n'a găsit în tot Parisul o pivniță sau un pod unde să-și ascundă comoara. Fără să manifeste vreo uimire, funcționarul ia o legătură de chei și, pe o scară îngustă, îl conduce pe Harpagon într-o subterană, puternic luminată. Ii explică combinația cifrelor, îi arată grosimea blindajelor și garanțiile împotriva furtului și incendiului.

„Iată, închee dânsul — ascunzătorile Harpagonilor moderni: le fabricăm în serii și, departe de-a le ascunde, le grupăm, pentruca paza să se facă mai ușor.

Harpagon se minunează. Dar există ceva care-l uimește mai mult decât orice și anume, vede domni și doamne de bună condiție ducându-se fiecare la caseta sa, pentru a depune sau a scoate bani; după care pleacă, conduși de un gardian galonat.

„Cum! — spune el — lumea nu vine aci într'ascuns? Și guvernul nu vă condamnă fiindcă ajutați astfel la ascunderea averilor?

„Dimpotrivă, oferind această siguranță capitalurilor noi facem un fel serviciu public”.

„Iată ceva nou pentru mine!” exclamă Harpagon. Pe vremea mea, sub Marele Rege, ne prefăceam că disprețuim pe aceia cari căutau să-și sugrăvească bunurile lăcomiei hoților și a moștenitorilor. Moralității îi condamnau în discursurile lor, iar fiii îi blestemau. Astăzi dupăcum văd, acești oameni sunt apărați și onorați. Ce progres au făcut moravurile! Sunt fericit că n'am murit, pentrucă în sfârșit s'a făcut dreptate „avarilor”.

„Dar cei cari coboară aci nu sunt avari!” replică funcționarul. Sunt oameni „economi”. Rolul lor social este în primul rând o binefacere: ei își acumulează capitalurile în casetele noastre, asemenea albinei, care adună miere în celulele fagurelui. Dar această miere nu rămâne neutilizată. Capitalurile adunate de acești oameni sunt bani ce le prisosesc și noi avem grija (în schimbul unei dobânzi și al unui comision, bineînțeles) să-i transmitem unor cetățeni mai activi, cari urmăresc să satisfacă alte nevoi.

Astfel, tot ceea ce se strânge, este cheltuit. Ceea ce pentru primul este o rezervă, constituie pentru al doilea o forță activă. Capitalul este combustibilul care acționează întreaga economie modernă. Avarul, imobilizându-l, îl sterilizează. Economul, din contră, mobilizat prin noi, asigură progresul social. Și aceasta este una dintre primele virtuți moderne!

„Bine, bine! — spune Harpagon — distincția dvs. este ingenioasă și o admit bucuros. Și eu îmi împrumutam adesea, pe vremea Marelui Rege, banii.

Dar mi se pare că tot acest aur care se găsește închis aci, în casetele dvs. de oțel, nu este împrumutat. Nu circulă mai mult decât acela din caseta mea”.

„Vai!” — mărturisi funcționarul. — acesta este un efect al nenorocirii timpurilor actuale... De mai bine de cinci ani trecem printr-o criză economică, care, distrugând beneficiile și rezervele întreprinderilor, a adus o scădere a tuturor valorilor. În scurtă vreme, deponenții au pierdut astfel 40 și chiar 60% din averea lor. Atunci nu s'au mai încumetat să împrumute; toți cei cari pot, preferă să renunțe la profit, pentru a-și salva capitalul și-l păstrează în aur în casetă. Se spune că „tezaurează”, dar din simplă prudență și nu din avariție. Aceștia nu sunt adevărați harpagoni.

„Și cine-ți spune d-tale că nu „tezaurează”, și eu, de teama acestor reduceri de venit, la care proceda adesea gloriosul nostru rege, Ludovic cel Mare?

Dar să lăsăm aceste amintiri, deși văd că sunt de mare actualitate. Am observat mai adineauri că vecinii mei nu puneau numai aur în casetele lor, dar și bancnote. Sunt deci atât de siguri că aceste bancnote nu se vor deprecia?”

„O, în privința aceasta, nu-și fac griji. Gândiți-vă numai că Banca Franței, emițând pentru 81 miliarde 940 milioane de bancnote ca acestea — cu angajamentul de-a le rambursa în metal la cerere — a ajuns să aibe, în momentul de față, un tezaur de 82 miliarde 955 milioane.

„Ah, domnule Harpagon, ar trebui să vizitați depozitele marelui nostru institut de emisiune: ați vedea acolo 392.000 lingouri de câte 400 de uncii, aliniate frumos în raze și constituind o greutate totală de 4.900.000 kg. Ce rege, ce satrap, ce rajah a mai posedat o asemenea comoară?”

„Și voi putea să le văd, să le ating, să le număr?!”

„Desigur. Toată politica modernă constă în a acapara aurul. Dar departe de a-l ascunde, îl arătăm, căci el este baza creditului”.

„Dar pentruce nu-l împrumutați? Mi se pare că cu o dobândă de cinci la sută, ar da un venit foarte frumos”.

„Mai întâi, legea prevede că 30 de miliarde trebuiesc păstrate ca garanție pentru biletele emise. Apoi, cinci sau șase miliarde, cel puțin, aparțin străinilor, cari au căutat în casetele noastre un refugiu, față de deprecierea propriei lor monede și în sfârșit, ne mai trebuiesc vreo zece miliarde pentru acoperirea eventualelor deficite ale balanței noastre exterioare, care iese acum mereu deficitară”.

„Vă mai rămân dac'am socotit bine, 30-40 de miliarde pe puțin. De acestea nu v'ați putea servi? Și, pentrucă sunteți în plină criză, să încercați a reînsuflăți afacerile?”

„Sșșt! Există o duzină de domni bătrâni, numiți guvernatori, cari n'ar permite-o. Din birourile lor luxoase și confortabile, mizeria celorlalți nu le pare chiar atât de neagră. Aurul acesta este o rezervă, spun ei. Acum, nu mai încape îndoială că o rezervă ce s'a format în ore de prosperitate, e logic să fie cheltuită în clipe grele. Dar ei nu admit asta. Nu tolerează să se atingă aceste fonduri nici pentru organizarea unor noi lucrări, nici pentru a procura angajamente șomeurilor, nici pentru a reînsuflăți întreprinderile. Iu iubesc aurul pentru el însuși, indiferent de serviciile pe care le-ar putea aduce. Și ar lăsa cu dragă inimă o întreagă lume să moară de foame, numai spre a-l păstra. Iată adevărații d-tale discipoli, domnule Harpagon!”

„Sunt foarte măgulit” — răspunse avarul. — Cu toate a-

ceasta mie mi-a plăcut întotdeauna să împrumut pe cei cari se aflau la strâmtoare — în schimbul unei dobânzi frumoase, bineînțeles. Dar, dacă nu mă înșel, acest fabulos tezaur nu aparține acestor guvernatori. Pentruce țin atât de mult la el?”

„Aceasta este una dintre cele mai ciudate manifestări patologice ale lumii moderne. Am inventat avariția colectivă, anonimă și impersonală! Când o societate a realizat un beneficiu net de zece milioane, spre exemplu, regula este ca ea să nu distribue de cât jumătate, acționarilor săi. Restul e trecut la „rezervă” și constituie un tezaur, la dispoziția administratorilor. Capitalul acesta nu intră în posesiunea lor și nici nu e folosit, dar alcătuiește o putere, care nu se realizează prin nimic, dându-le o desfătare steapă”.

„Dar acționarii lor nu protestează?”

„Doamne ferește. Pentrucă sunt și ei atinși de același viciu. Am găsit într-o publicație oficială belgiană o statistică foarte ciudată, din care reiese că până'n uitimii ani, totalul capitalurilor proaspete investite în societățile anonime egalau, în mod simțitor, totalul dobânzilor și al dividendelor distribuite de aceleași societăți. Și fără îndoială că și în Franța se întâmplă la fel. Totul se petrece ca și cum fiecare cetățean avut, mulțumindu-se cu produsul muncii sale, și-ar plasa din nou, în mod automat economiile”.

„A, dar asta-i minunat! — exclamă Harpagon, — iată cum se desvoltă întreprinderile mari”.

„Fără îndoială; dar te-ai gândit că, procedând astfel, clasa bogată își sporește neconștient capacitatea de producție, fără a spori cu nimic consumațiunea? Și să ne mai mirăm pe urmă dacă acest desechilibru a sfârșit prin a provoca o teribilă criză economică?”

Burghezimea europeană economisește prea mult, d-le Harpagon, ea și-a ros bună-starea, pentru a-și spori averea. Și iată că acum, datorită supra-producției, prețurile au coborât, dividendele au dispărut și această avere, pe care ea a sporit-o mereu, se sfrijește din zi în zi, în raport cu cota valorilor. Căci există o justiție imanentă, d-le Harpagon, și orice exces — chiar de prudență — se plătește scump, mai curând sau mai târziu. „Economisiți mai puțin, cheltuiți mai mult, iată lecția crizei. Cheltuiți, bogaților, dacă vreți ca economia să-și regăsească activitatea și capitalurile voastre, valoarea. Cheltuiți!”

Dar, la aceste cuvinte, Harpagon, înspăimântat, și-a luat caseta în brațe și-a fugit. În capul scării, îl aștepta un agent al fiseului...

Francis Delaisi

Dela desfrânare la narcisism

PULPELE ce ispiteau pe Sfântul Antoniu ar mai găsi poate astăzi amatori prin mahalale. O ră-să congestionată, cu mâinile roșii continuă acolo grosolană de altă dată. Dar desfrânarea nu mai are astăzi decât puține cetățui.

Hrana substanțială, vinurile tari, amestecate aparțin unei epoci trecute. Lăcomia oarbă și băjbăietoare, care însuflețea trupurile de altă dată, — blocuri stângace cu acele proeminențe de carne pe cari le vedem în tablourile lui Rubens, sunt respingătoare pentru moderni. Trupurile de astăzi nu mai sunt înflăcărate de un exces alimentar. Și pe urmă, mai este rolul pe care-l joacă oglinzile.....

Desfrânării nu-și dădeau seama că, cu găfâielile lor erau cât se poate de ridiculi. Și iată că o întreagă literatură feminină a venit să le atragă atenția asupra elementului de grotesc.

Sângele rece al postitului și pudoarea oglinzilor au fost deajuns pentru a descuraja desfrâul.

Trăim într-o societate nouă, ce se caracterizează printr-un ideal athletic și prin promiscuitatea sexelor. Bărbatul vrea să fie frumos. Pretenția aceasta este proprie perioadei actuale. Strămoșii noștri se împodobeau, dar nu le trecea prin minte c'ar fi putut determina profunde transformări în fizicul lor. Aceasta — o știm acum — este o chestiune de disciplină. Și această disciplină cere excluderea exceselor. Și pe urmă, tovarășia continuă a femeilor nu mai îngăduie imaginației să se înflăcăreze, ca în secolele de separație a sexelor.

Cel care se lasă în voia poftei, mărturisește prin aceasta o foame care, date fiind moravurile moderne face o impresie respingătoare.

Civilizația, care începe acum, a isprăvit-o cu desfrâul. Un preot, duhovnic de treizeci de ani într-un liceu de băieți, îmi spunea:

„Nu mai aud la spovedanie acele mărturisiri, cari altădată, mă feceau să roșesc pentru copiii mei: gaura cheii nu mai ispitește ochiul

ștregarilor de 14 ani. Plăjile au schimbat toate acestea.

Câtiva ani încă și micile jonicii imunde la cari, curiozitatea împingea pe adolescenții de altă dată, îmi vor părea un coșmar de necrezut....."

Cei cari laudă timpurile de altă dată sunt de obicei părtinitori, dar în niciun caz nu pot merge până la a regreta păcatul desfrânării, care se află pe cale de dispariție. Perechile de tineri cari fac excursii în automobil, pe jos, în luntre, etc. indignează pe acești reacționari:

„Aviditatea desfrânării, spun ei, a fost urmată de ușurința sportivilor: facem orice și apoi să nu ne mai gândim la ceea ce a fost, asta-i deviza noii generații! O alianță neașteptată se stabilește astfel între cei cari preconizează castitatea și apostolii plăcerii.

Trebuie să recunoaștem însă că nici castitatea nu este cu strictețe observată și nici plăcerea nu e gustată din plin. Sexualitatea și-a schimbat profund înțelesul. Un simțământ de armonie împiedică pe tinerii de astăzi să ceară favorurile unor femei, față de cari se simt prea

deosebiți. Și astfel stând lucrurile, „dăruirea” nu mai are un caracter unilateral, „favorurile” nu mai merită acest nume. Nu mai rămâne decât un fel de dănuire în care partenerii tind să se egaleze în frumusețe și în intensitatea pornirilor lor.

Da, sexualitatea de astăzi e un dans. Bărbatul a devenit conștient de obligațiile de estetică pe cari trebuie să le îndeplinească, spre a contribui la grația întâlnirii.

Și dacă vreți cu tot dinadinsul să găsiți un păcat nou, care a luat locul desfrânării, acesta ar trebui să se numească „narcisismul”.

Tânărul e atât de pătruns de teama c'ar putea vădi la un moment dat, o pofță urâtă, încât i s'ar putea aduce mustrarea că-l preocupă mai mult impresia pe care o curtează.

Holophern nu se analiza atâta și nici Samson. Unde sunt voiniciile de altă dată? suspină uneori femeile. Dar fapt e că nu i-au cunoscut.

Bertrand de Jouvenel

DESPRE PĂCATE IN GENERALE

Să ne restrângem la un singur păcat capital. Șapte sânt prea multe și — în același timp — prea puține. Iată, alesul de azi al Mitropoliei de Alba-Iulia și de Făgăraș, Dr. Alexandru Niculescu, pe când era numai canonic metropolitan la Blaj, a scris un întreg capitol de morală teologică cu privire la subiectul ce te interesează. Zugrăvind: **superbia, avariția, luxuria, invidia**, a fost nevoit — între al 5-lea și al 6-lea păcat capital — să adauge pagini întregi consacrate: **Beției**, privită aceasta ca un păcat aparte, cu toate că provine din **lăcomie**. Și, prin acest adaos, cele 7 păcate cari se încheie cu **lenea** (locul penultim ocupându-l **mânia**), au sporit cu încă unul.

Nu numai atâta. Fiecare păcat are odrasle. În aceeași carte de „Teologie morală” avariția (sgârcenia, scumpețea) are, la rândul său, o trenă lungă de 7 păcate odrăslite de ea: **împetrirea inimii, neliniștea** („grija prea mare de câștigarea și conservarea averilor, împreună cu frica efemeră nu cumva să le pierdem sau să ne scape prilejul de a le putea câștiga...”),

violența sau siluirea adică usurparea cu putere a lucrului străin, **îșelăciunea, jurământul strâmb, frauda, trădarea**.

Vezi că sunt multe.

Eugène Suë, când a vrut să le prezinte — și pe alocurea să le reabiliteze — a trebuit să scrie despre ele aproape zi cu zi, vreme de doi ani în foiletoanele lui **le Constitutionnel** (1847—1849), iar cele 7 păcate capitale au apărut în nu mai puțin de 16 volume!

Atunci?

Atunci să ne ocupăm de unul din aceste păcate, de sgârcenie bunăoară.

Răsfoind lexicele franceze, și cu deosebire **Analogicul** lui Boissière, rămâi uimit de ce bogată sinonimie se bucură **tocmai** acest păcat ce îndeamnă pe om, pe cel avut, să viețuiască și mai ales să-i facă pe alții a trăi în sărăcie și care preferă să scoată gemete de lihnire decât ar știrbi în interesul potolirii foamei câtuși de puțin din banița de grâu pe care stă („il crie famine sur un tas de blé”).

Fiecare din termenii și expresiile acestea se raportă

la câte o altă formă sau nuanță de avariție și cupiditate. Aci e vorba de cei ce desleagă greu băerile pungii (**durs à la desserte, durs à la détente**), colo e arătat cel care își mănâncă de sub unghie (**il tond sur les oeufs**), mai departe îți este prezentat sgârciocul scâncitor (**le pleure-misère, le pleure-pain**), apoi frige-lintele (**fesse-mathieu**), și sgârie-brânză (**grippe-sou, râcle-denier**).

Înșirarea lor ar ocupa mult spațiu: **cagou, caquedienier, échard**, (sau **échars**), **lésineur, fesse-maille și pince-maille** etc. Ele zugrăvesc, cu deosebire, murdăria personajului: **vilain comme un lard jaune** (se vede că slăbina galbenă nu-i apetisantă de fel). Termenul **ladrerie** din sinonimia sgârceniei are drept primă semnificare: lepra; iar **cancre** (sgârcit la culme) vine dela: cancer.

Prin această trecere în revistă, păcatul descris nu prea are aerul de a fi absolvit.

Regret, și-ți strâng cu căldură mâna generoasă.

Barbu Lăzăreanu

Pudra și Colonia

diavolo

Parfumul sublim al apei de colonia DIAVOLO D'ARGY vă învâltue frumoasă doamnă într-o atmosferă de farmec, de seducție și de eleganță.

PUDRA DIAVOLO D'ARGY vă înfrumusețează și vă înprospătează tenul.

IZVOARELE STATULUI FRANCEZ

VICHY-CELESTINS

RINICHI-BĂSICA-GUTĂ-DIABET-ARTHRITISM

VICHY-GRANDE-GRILLE

BOLILE FICATULUI ȘI ALE APARATULUI BILIA R

VICHY-HOPITAL

AFECȚIUNILE STOMACULUI ȘI ALE INTESTINULUI

VICHY

CÉLESTINS

Citiți: „MAGAZINUL”

LENEA

PACATUL CARE VA SALVA LUMEA...

DUMNEZEU tatăl își scoase mânușile, își agăță în cui aureola, își ridică cu un gest familiar cozile redingotei și se așază în fotoliu.

Secretarul său intră, se înclină, puse pe biroul stăpânului un voluminos dosar și așteptă. Era un bărbat între două vârste, sau mai bine zis, între două eternități, al cărui nas mare încălecat de ochelari strălucia ca un far. În barba sa, un ochi ager ar fi distins fărâmurile unui corn mâncat fără îndoială în grabă și urmele acestora ale unui dejun lipsit de grandoare, dovedeau totodată zelul exemplar al acestui servitor și formidabila muncă ce-l aștepta la birou în fiecare dimineață, de câțiva timp încoace, și care-i reclama neîncetat prezența.

Dumnezeu tatăl trase încet din tocul lor, ochelarii cu rame de baga falsă (broasca țestoasă era opera lui și o iubia prea mult spre a o sacrifica), și-și privi secretarul cu atâta bunătate și îngrijorare, încât celălalt, ezită la început să vorbească.

„Multe intrări în noaptea aceasta?”

„Două sute patruzeci de mii trei sute doisprezece...”

„Ce spun statisticile?” suspină Dumnezeu tatăl.

„O sporire simțitoare față de anul trecut la aceeași epocă.”

Dumnezeu tatăl, își contemplă pe gânduri călimara care reprezenta timpul purtându-și coasa.

„Sfârșitul natural, nu-i mai mulțumește, deci?”

„Sunt în special bărbați... unii au tâmpla găurită, alții vin cu limba scoasă... și mai sunt unii cari au pielea mai verde decât algele marine încurcate în părul lor umed... fără să mai pui la socoteală pe aceia cari ne sosesc în colete poștale, în piese detașate, sau prefăcuți în cenușe...”

O lacrimă de cristal lunecă pe obraji de culoarea bomboanei, ai Creatorului.

„Se servesc de orice motiv. Acum o sută de ani, era amorul; acum douăzeci, era ura... Astăzi, este... cum se numește acest flagel?”

„Progresul!”

„E oribil...”

Secretarul cu vocea lui egală, pe care emoția o făcea să tremure puțin, adaugă:

„Progresul și umbra sa, criza...”

Pe fruntea imensă a lui Dumnezeu se săpăra deodată brazde adânci:

„Regretatul meu confrate, Zeus, l-a pedepsit pe Prometeu pentru temerara-i concurență. Mă tem ca oamenii în vanitatea lor să nu creadă într-o nouă pedeapsă a Cerului...”

Secretarul exclamă politicos:

„Dar nu sunteți dvs. deasupra unor astfel de meschinării? Oamenii, vor natural, să creeze și crează, dar creierul lor nu este oare opera dvs.?”

„N'ar fi fost mai bine dacă i-aș fi făcut mai proști decât animalele?”

„Liniștiți-vă — surâse secretarul, — există pe pământ un număr incalculabil de proști!”

„Vai, aceștia sunt cei pe cari i-am greșit...”

Secretarul dădu din cap și pînă-nez-ul alunecă pe pânțele.

„Ce e de făcut?”

„Nu mai știu...”

„Am convocat azi de dimineață pe câțiva dintre noii veniți. Vreți să-i cercetați?”

Secretarul se îndreptă spre ușa care da în anticameră și o deschise. Se auzi o rumoare.

„Vă rog, domnilor, pe rând... Vreți fi chemați în ordine alfabetică... Akim Afif... intrați vă rog...”

Un omuleț elegant, cu mâinile îngrijite și dinți de aur apărui înaintea lui Dumnezeu Tatăl. Purta un costum negru, tăiat după ultima modă, iar plastronul tare al cămășii era înstelat, în dreptul inimii de o pată roșie...

„Pentru ce-ai făcut aceasta?” întrebă Dumnezeu Tatăl, încruntându-se.

„Durand voia să aibe controlul deplin asupra transmisiunilor și asupra mea. Știam că Marescovitch posedă o rezervă. Durand știa și el. Nu era o clipă de pierdut, dar a fost prea târziu...”

„Am înțeles... Altul!” zise Dumnezeu Tatăl. Un adolescent, într-o haină de piele cafenie intră și luă poziția.

„Vijeliosul Vasile, aviator, recordman mondial de viteză în circuit închis. Am încercat să-mi bat propriul meu record... N'am văzut stălpul de telegraf...”

„Următorul!” exclamă Dumnezeu obosit.

Secretarul introduse pe un bărbat cu înfățișare grosolană, sfârticată peste tot și cu capul mai gol decât o bilă.

„Doctorul Fritz Wilhelm Duisberg. Fabrica mea producea o sută de mii de obuze pe lună. Evident, aceasta era insuficient. Lucrând douăzeci și patru de ore pe zi, trebuia să producem dublu, cu tot utilajul nostru care lăsa de dorit. Dacă n'ar fi fost această explozie...”

Germanul fu urmat de un Italian, cu ochii catifelati. „Farinacci Ettore, dansator monden... Viața era atât de scumpă la Roma! Câte o femeie în fiecare seară... Nu mai puteam... conștiința mea profesională... inima a dat faliment...”

Concediat cu un gest, Italianul se retrase. Fu urmat de un bătrânel miop, adus de spinare și astmatic, care gâfăia ca o focă.

„Gribois Joseph, zis Minouche, romancier popular. Șaisprezece guri de hrănit... asta însemna pentru mine un roman pe săptămână, fără a mai pune la socoteală cronicile, criticile, anagramele și poemele de circumstanță. Surmenajul...”

Dumnezeu Tatăl, desgustat, îi concedie pe toți ceilalți, își luă binoculul, deschise fereastra și se plecă în gol. La suprafața Pământului, oamenii înnebuniți, alergau în diferite direcții, asemeni unor furnici pe o brânză de Olanda.

„Pentruce această grabă?” murmură el.

„Parcă ei știu?” mormăi secretarul.

Dumnezeu tatăl închise fereastra la loc, se reculese o clipă, apoi întorcându-se către credinciosul său secretar:

„Lenea ce s'a făcut?”

„Șomează...”

„Trimite-mi-o încoala!”

O fată înaltă, blondă și palidă, intră în birou, somnoroasă, ținând între degetele-i, extrem de albe, o interminabilă țigaretă, se târî până la un fotoliu, în care se trânti imediat.

„Din momentul acesta, — dictă Dumnezeu Tatăl secretarului său, care stenografia pe un bloc-notes, — Lenea încetează a mai fi un păcat și devine cea mai mare virtute. Ea se va duce pe Pământ cu primul tren ceresc și-și va alege un domiciliu până la noi ordine. Misiunea sa va consta în încetinirea progresivă a ritmului activității omenești.”

Lenea, molatecă, trăgea din țigaretă sa cu ochii închiși. Un parfum ciudat umplea încăperea, Dumnezeu Tatăl căscă.

„Insfârșit, vei redacta d-ta această notă de serviciu. O voiu semna mai târziu. Acum am să stau o clipă să mă odihnesc. Sunt ani de când nu mi-am luat o clipă de răgaz și cred că mi se cuvine...”

Dar secretarul nu mai auzia nimic. Adormise în picioare, ca un cocostârc.

CARLO RIM

**Fetelor!...Am descoperit
un nou fel de
pudră de obraz!**

Da, un fel adevărat nou de pudră — unul care nu numai înlătură urâtul luciu de pe nasul meu, ci și ține de fapt cel puțin opt ore în șir. Se numește Noua Pudră mată Tokalon, celebra Pudră de Paris, și fabricanții zic că are această proprietate pentru că e amestecată cu Spumă dublă de Cremă. În orice caz știu că îmi face tenul mai moale și mai dragă ca mai înainte. Bărbații mă admiră mai mult. Unii sunt chiar încântați de tenul meu fraged ca piersica, de care oricine crede că e cu totul natural. Această Nouă Pudră se ține așa de bine lipită de piele că nu se desface nici când es din casă pe vânt sau ploaie sau când transpir. Nu o aplic decât dimineața, și nu mă mai pudrez în cursul zilei întregi, ori unde să fiu și orice să fac.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. Noi prețuri reduse la Lei 45.—.

GRABA, LACOMIA! EU, SUNT MÂNCĂCIOASĂ...

de COLETTE

CÂND voi fi bogată...
„Ah! și d-ta?”
„Desigur că și eu. Când voi fi bogată, voi lua o trăsură victorie; sau poate o trăsurică cu un măgaruș. Dar, pentru aceasta din urmă, ar trebui să câștig un lot ceva mai mare, decât pentru victoria”.

„Ei, ia te uită! Și de ce?”

„Pentru că măgarul merge mai încet și zilele mele vor trebui în acest caz să fie mai lungi.”

„Ciudată ambiție. I-am putea cunoaște motivul?”

„Motivul? Unul singur. Sunt mîncăcioasă”.

„Dar nu văd...”

„Stai c'ai să vezi. Un singur lux ne rămâne: în-cetineala. Dar cei bogați nu știu să trăiască. Secolul a pierdut sensul trândăviei. În viața celor cari și-au păstrat aurul și gustul de-a cheltui fără frâu, graba strică totul. Dar grabă, e impropriu spus: viteza!”

„Bine, dar nu văd unde intră lăcomia?...”

„Stai că ajung și acolo. Și asta se întâmplă mereu, iar ea mă primește cu brațele deschise, îmi cuprinde umerii și gâtul, și mă sărută cu o gură, care miroase astăzi a fragi, mâine a boabe de ienuper... Dar ceeace-i remarcabil la ea, nu se zorește și nu mă zorește. Ne înțelegem să ne cheltuim vremea cu înțelepciune”.

„A! Dacă urmezi calea aceasta...”

„Și nici nu mă gândesc la o alta. Am mâncat destul în viața mea între două trenuri, între două muzee, între doi vecini guralivi, cutreerând provincia și străinătatea. Am ezitat destul între două hoteluri, pentru că în cele din urmă alegerea mea să cadă asupra celui mai prost. Și mai ales, m'am săturat de acele treziri pline de emoție, cu întrebarea: „Câte ceasul?” Știți ce dorește un stomac și o gură ca a mea? Timpul de-a reflecta, răgazul hoinărelei.

„Să nu crezi că pozez în gurmă romantică! Marii apostoli din trecut ai gastronomiei, cari-și făceau o religie din a nu se scula dela masă decât după patru ore de ingurgitare, mă lasă rece! Literatura gastronomică, dictată numai de

arta scrisului este un copil bastard al gastronomiei.

„Avem dela o vreme scriitoare cari, flămânde, sub un regim de pesmeți și legume lipsite de consistență, și de ceaiuri înăcrite de bucăți mari de lămâie, aștern încântătoare pagini, glorificând șunca coaptă în cocă și prepelița, în te miri ce combinații. Se întâmplă însă ca excesul lor de știință, sau câteva greșeli boacâne, să le compromită într'un mod deplorabil. Lăcomia este mai modestă dar și mai profundă. Se mulțumește cu puțin. Iată, ieri mi s'a adus dela țară cu avionul...”

„Au, îmi lasă gura apă!”

„O! te asigur că nu e ceeace-ți închipui, lăcomia e de o esență rustică — mi-a sosit o pâine neagră, de 12 livre, cu coaja groasă, din făină de secară proaspătă și o bucată de unt bățut cu o seară înainte, care mai lăsa încă picături de lapte pe cuțit, un unt presat cu mâna, care după două zile e iute, dar care e tot atât de parfumat și de efemer ca și o floare — un unt de lux...”

„Ce, o tartină cu unt!”

„Exact. Da perfectă. Perfecția nu are întotdeauna nevoie de laboratoare, nici chiar de cuptoare. Reclamă o materie aleasă, dar se acomodează de minune cu o mână rustică, inspirată, sau respectând doar o veche tradiție... Dar când îți vorbesc de lăcomie, te aștepti să-ți țin un discurs despre potârniche umplute și maioneze savante, așa te decepționez, atacând chestiunea laptelui complet, a cărnurilor și a peștelui trecute prin frigare, a fructelor proaspete, a brânzeturilor la fel și a vinurilor simple. Aveți nenumărate metode de-a înlătura aceste zilnice delicii, accesibile și venerabile.

„Dar cel mai oribil dintre argumentele d-tale se rezumă în cuvântul „Repede!” care se traduce într'un sandwich și o orangeadă la gheață. Repede, atunci când vă opriți înaintea unui han, bucătăreasa toarnă jumătatea unui pahar cu coniac care n'are timpul să se impregneze, peste frip-

tura de vițel preparată „a l'ancienne” și golește restul peste torta cu dulceață, apoi adaugă un alt pahar salatei de portocale — ah! „vechile rețete franțuzești”! Cred și eu că dela o asemenea masă ratată de grabă vă ridicați fără regret, pentru ca din nou, și repede...

„Aveți oare grija să vă meritați dejunul printr'o plimbare pe jos? Plimbare, în adevăratul sens al cuvântului, nu cursă nici violență sportivă?... Pasul care ritmează inima devine un fel de măsură ideală cum e cotul. „Acesta mi-e ritmul!” strigă fata mea și sare în mașină, apoi adaugă: „Voiu mânca pe drum...” La care mama obiectează că drumul nu poate fi o masă pusă, decât cel mult pentru păsări și pentru acela care, activ, dar deloc grăbit, hoinărește, descoperă fragilele sălbatic și ciupercile, culege dulele și prunele cari diferă după regiune, descoperă chiar sparanghelul sălbatec, lung și verde, mic jalon al drumurilor pe care rătăcește mica-i umbră...

... la pas, camarade, la pas...

COLETTE

